

உ

சிவமயம்

முத்தமிழ்க்கவிராய ரியற்றிய

சுசீந்திர ஸ் தல புராணம்.

இஃது

கோடகநல்லூர் ஸ்ரீ சுந்தராகவாமிகளின் சீடர்

திருநெல்வேலி

மா வ டி

சீ த ம் ப ர ம் பி ள் னா ய ர ல்

பரிசோதிக்கப்பட்டு

சுசீந்திரத்துக்கடுத்த காக்குமூர்

வை வ ர வ ந ர த பி ள் னா

கேட்டுக்கொண்டபடி

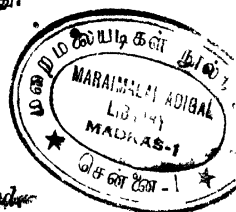
பூரியன் சென்றரல் பிரசில்,

பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டது.

திருநெல்வேலி.

1894.

Copyright Registered

தாணுதுணை.

சேரநாட்டார் சாற்றுக்கவிகள்.

இஃது, திருவனந்தபுரம் சமஸ்தானம் நாகர்கோவிலைச்சேர்ந்த
புற்றேரி மக-நா-நா-ஸ் செ. குமாரசுவாமியாபிள்ளை யியற்றியது.

எண்சீர்க்கழி நெடி.லடி யாசிரிய விருத்தம்.

வஞ்சிமது நாட்டினுக்கோர் திலக மாக
வளமலியுஞ் சுசீந்திரத்தின் மகிமை முற்றுஞ்
செஞ்சொலின்முத் தமிழ்க்கவிஞன் செப்ப வத்தைச்
சீர்காக்கு மூர்வளர்சொக் கலிங்க லீன்ற
வஞ்சுதன்வை ரவநாத னன்பிற் கேட்ப
வதற்கியைவாய் நெல்லைக ரமரும் யோக
விஞ்சையன்மா வடியில்சிதம் பரவேள் பார்த்து
மேதினியோர்க் சுச்சியற்றி விளம்பி னானே.

இஃது, ஷெ-புற்றேரி மக-நா-நா-ஸ் ஆறுமுகம்பிள்ளை இயற்றியது.

அறுசீர்க்கழி நெடி.லடி யாசிரிய விருத்தம்.

சீர்வளருஞ் சுசீந்திரத்தின் மகிமையைமுத் தமிழ்க்கவிஞன்
நெறித்தான் காக்கு, மூர்வதியும் வைரவநா தனுக்கேட்ப வதற்
குள்ள முவந்தே கொன்றைத், தார்புனையும் வேணுவன நாதருறை
நெல்லைகர் தன்னில் வாழ்வோன், பார்வையுற்றச் சியற்றியெங்கும்
பரப்பினன்மா வடியில்சிதம் பரக்கோமானே.

இஃது, கடுக்கரை ஆறுமுகப்பெருமாள்பிள்ளை இயற்றியது.

அறுசீர்க்கழி நெடி.லடி யாசிரிய விருத்தம்.

சொற்றருமா சுசீந்தைபென்னுந் தொன்னகரின் மான்மிய
மாஞ் சுருதி தன்னை, பற்றருநன் மூன்றுதமிழ்ப் பாவலன்சீர் தென்
மொழியிற் பாவாய்ச்செய்தான், நற்றருமம் வளர்காக்கு நகருறை
வை ரவநாத னச்சி 'னாட்டிக், சுற்றவரு மெனைநிகர்கல் லாதவரு
மேயுணரக் காட்டினானே.

பாண்டி நாட்டார் சாற்றுக்கவிகள்.

திருநெல்வேலி இராமய்யன்பட்டி மக-நா-ந-ஸ்ரீ வேங்கடசுப்பையரவர்க
ளியற்றியது.

எழுசீர்க்கழி நெடி.லடி யாசிரிய விருத்தம்.

கலையாரு மதிசூடி மருவார் பதங்களொரு
கணமேனு மறவி யடையாக்
கலைஞரானி கட்டுதந லணியாய் விளங்கியுல
கறியவரி தென்னு மியலான்
றலையான முத்தமிழென் னுவரியுண் டிமிழமுதி
றூணுவொளி ருஞ்சு சீந்திரத்
தலபுரா ணம்பத்தி யிற்சாற்ற நெல்லேவளர்
சற்சனர் பழிச்சு கவிஞ்
னிலையான பரிவுடைக் கோத்திரத் துற்றுமே
னீடுறுஞ் சீர்த்தி முற்று
நெறியிற் படைத்திலகு மாவாசிதம்பர
நிகழிலக் கணவ முமுனாங்
சூலைவறுப் பக்காக்கு மூர்சொக்க லிங்கவேள்
சூமரன்வை ரவநா தனுட்
கொண்டவா நச்சிட வியைந்தன னதின்மகிமை
சுவலைய மெல்லாம் பரவவே.

இஃது, ஷே மாவடி சிதம்பரம்பிள்ளையின் ஆசிரியர்

தி—சை—க—அ—சிதம்பரநாதக் கவிதாஜ ரியற்றியது.

முத்தேவுநாமெனவத்திருப்பேர்மூன்றோர் மூர்த்திகொண்டி
வைஞ்சுசீந்திரபுராண, மத்தேவதேவியற்று மாடலாமுன் னறி
தலின் முத்தமிழ்க்கவிஞனமைத்தான்கல்விச், சொத்தேவலதென
வித்தைக்காக்குமூர்வாழ்ச முகவயிரவநாதன்வெண்டத்தூக்கிச்,
சித்தேவர்களும் வியப்பக் கலைதேர்நெல்லைச் சிதம்பரமால் பார்வை
யினச்சிட்டான்தேர்ந்தே.

இஃது, திருநெல்வேலி மாவடி சிதம்பரம்பிள்ளை குமாரரும், சீடருமாகிய
சண்முகம்பிள்ளை யென்ற சி- சுப்பிரமணியபிள்ளை இயற்றியது.

தனிச்சொல்லின்றி பலவிகற்பத்தான் வந்தபத்தடிப்

பஃரெடைவெண்பா.

திருவளருஞ் சேரைச்ச சீந்திர நாட்டி
லுருவொளிருந் தாணுவி னு உங்குபு ராணத்தைப்
பாடினான் முத்தமிழ்ப் பாவரைய னல்லிசையைச்
சூடினான் காக்குமூர் சொக்கனீன் மைந்தன்
வயிரவ நாதன் வழுஉக்களைய வெந்தை
பயிர்வளரும் நெல்லைச்சி தம்பரவேள் பக்க
லிசைப்ப வினிய வுளங்கொடு யாப்பி
னசைச்சி ரடிதளையா ராயந்தீக னன்கா
யெழுதா வெழுத்தி லியைத்தா னவனி
சூழவா யுணரத் தொகுத்து.

இஃது, ஷே மாவடி சிதம்பரம்பிள்ளையின் மாணுக்கரில் ஒருவராகிய
ஆழ்வார்குறிச்சி வன்னியப்பக் கவி'ராய ரியற்றியது.

கலிவெண்பா.

பொன்பூத்த சேரன் புலியிற் புகழ்ஞான
பின்பூத்த தாணுமால் வேதனக—ரின்பூற்ற
மெண்ணு மியலிசையா நாடகப்பே ரின்புலவன்
பண்ணும் புராணப் பஹுவலையே—தண்ணளியாற்
காக்குமூர் வாழ்சொக் கலிங்கன் றவப்பயனால்
வாய்க்கும் வைரவநா தன்கேட்பப்—பார்க்கணியா
நெல்லை யரனுமையை நெஞ்சிருத்திச் செஞ்சொலா
னல்ல றுடைக்கு மறிவுடையான்—கல்லைநிக
ரென்மனத்து ணீங்கா தியங்கு மஞ்ரகற்றிச்
சின்மயமாக் குங்கலையிற் றேற்று சிப்பான்—றன்மயமா
யோங்குஞ் சிதம்பரமா லுற்ற வழுஉக்களைந்து
பாங்குடனே யன்னவன் பாலீயத்—தீங்ககன்ற
வச்சி லமைத்திவ் வகிலமெல் லாமுணர
மெச்சும் புகழ்தரித்தான் மேல்.

. இஃது ஷே மாணக்கருளொருவராகிய திருநெல்வேலிப் பேட்டை சூப்பிரஜிஸ்தர் ஆட்சி கிளர்க்கு ஆழ்வாரப்பின்னை இயற்றியது.

தேரிசையாசிரியப்பா.

பூமா துறையும் பொன்மலர்த் தடமு
நாமா துறையு நன்மல ரகழியு
மத்தண ரசன மயிலன சாலையுஞ்
சுந்தனஞ் செண்பகஞ் சார்தரு நிரையு
முக்கனித் தேறன் மொய்த்துறு நதியு
நற்கனிச் சோலையு நான்மறைப் பள்ளியும்
எக்கணும் பரவி யிலங்க வதனுளே
மிக்கபே ரொளியான் விளங்கிடும் பற்ப
நாப னருளினும் சேரைநன் னகரிற்
பூபன் குலசே கரன்வழி புகுந்து
செய்கோல் செலுத்துஞ் சீரை யெவர்களுந்
தங்க ணாவிற் சாற்ற வரிதென
மன்னு மூல மன்னர சுறுகால்
அன்னத னாட்டி னமர்சுரீந் திரத்தல
மாண்பை வழுத்தினன் மகிழ்முத் தமிழ்வலோன்
சேண்டொடு பயிர்வளர் சீர்காக்கு மூரிற்
நிலக மெனவாழ்ந் திலகுசொக் கலிங்கனீ
னலகில் வைரவ நாத னவையகற்
நிடமன முன்னி செஞ்சாவி நகரிற்
நிடமுறு கார்காத் திடுங்குல திலகனும்
பரிவுடைக் கோத்திரம் பரம்பரை விளங்கத்
திருமலைக் கொழுத்து செறித்த மரபி
லுதித்தொளிர் சுப்பிர மணிய னுயர்தவம்
பதித்திட வுதித்து பார்புகழந் திசைக்கு
மாவடிச் சிதம்பர வண்மையற் கீய
தூவடி வாக்கித் துகழறுத் தளிப்ப
யாவரு மெளிதி னறிவுறு மெழுத்தி
னழுத்தினன் றன்னை யடைவினை
யொழித்தனன் றுணுவி னுயரரு ளாலே.

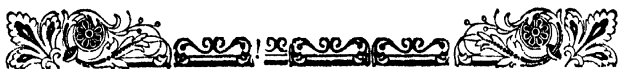
சருக்க அட்டவணை.

நம்பர்	பெயர்	கவி	பக்கம்
க	பாயிரம்	கக	க
௧௧	புராண்வரலாறு	௩௨	௩௩
க	அத்திரிதவம்புரிமகிமை	௩௫	௪௦
௨	அத்திரிபிரமசபையிற் சென்றது	௨௧	௧௬
௩	அனஞ்ஞைய கம்புமகிமை	௩௮	௨௧
௪	தேவிமார் விசயம்	௩௯	௨௭
௫	நாரதன் வருதல்	௨௨	௩௩
௬	காக்கி கொடுத்தல்	௨௩	௩௭
௭	இலிங்கோற்பத்தி	௨௬	௪௨
௮	அருச்சுனை	௨௫	௪௯
௯	சத்தவிரும்புகள் பூசித்தல்	௨௧	௫௫
௧௦	வசிட்டாதியர் பூசித்தல்	௨௨	௫௯
௧௧	சங்கராசாரியர் பூசித்தல்	௨௧	௬௩
௧௨	அயிராவதச் சருக்கம்	௫௨	௬௯
௧௩	தீக்கைச் சருக்கம்	௩௫	௭௯
௧௪	இந்திரன் பூசித்தல்	௪௫	௮௬
௧௫	வேள்விமலைச் சருக்கம்	௩௪	௯௬
௧௬	கங்கையுற்பத்தி	௩௮	௧௦௩
௧௭	கன்னிமாகுமரி	௮	௧௦௯
௧௮	அகத்தியமுனி பூசித்தல்	௮	௧௧௨
௧௯	மருத்துமலை	௧௧	௧௧௩
௨௦	பரசிராமன் பூதித்தல்	௭	௧௧௫
௨௧	மூவேந்தர் பூசித்தல்	௨௮	௧௧௭
௨௨	பிரமோற்பத்தி	௪௫	௧௨௧
௨௩	புன்னகவனம்	௧௯	௧௩௧
௨௪	மதுகுதனனை அகத்தியன் பூசித்தல்	௯	௧௩௬
௨௫	மதுகுதனனைக் கருடன் பூசித்தல்	௧௧	௧௩௮
௨௬	கலாவதி சரிதை	௧௩	௧௪௮

உ

அட்டவணை.

உள	நக்கிராலையச் சருக்கம்	நசு	கசுந
உஅ	சனகாநிபர்க்குபதேசித்தல்	கக	கருக
உக	அகிலினை மகிமை	கரு	கருசு
நய	ஆச்சினவழ்கி சருக்கம்	உய	கருள

உ

ஸ்ரீ தானுமாலயன் றுணை.

சுசீந்திரஸ்தல புராணம்.

விக்கினேசுரர் வணக்கம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

முன்னுறு தவள வண்டின் முகம்பொரு கொம்பு மும்பர்
பினுற முன்வந் தெய்திப் பிரமரஞ் சலித்து வேதம்
பன்னுற வளிகூழ் கண்ணும் பரம்புதே லிரம்பு தாரு
மன்னுறு மெழில்சேர் தும்பி வதனனை வணங்கு வோமே. (க)

வேறு-தானுமாலயன்.

பூமா துபொருந் தியமார் பினு
நாமா துதிருந் தியநா வினனுந்
தாமா தரனுந் சிவதா னுவெனுந்
சீமா னேரினைந் துதினம் பணிவாம். (உ)

உமையவள்.

இமையா சலமீன் றகுமா ரிசொலந்
சுமையா வுலகந் தருமன் னேமுனோர்
தமையாண முகிறந் கைசிவன் புணர்மா
துமையா னேயுவந் துதினந் தொழுவாம். (ங)

வேறு-வினாயகன்.

தேவரு முனிவருந் தெரிசித் தேத்தாம
மூவரு மியற்றுமுந் தொழிற்கு முன்னமே
மேவருந் திறல்பெறும் வேழ மாமுகு
பூவரும் பதத்தையெப் போதும் போற்றுவாம். (ச)

முருகன்.

தேவயா னேயைத்தினஞ் செயிர்க்கும் வல்லிநீ
காவுமான் வயிற்றவ தரித்தி யென்றுபின்

மேவவேள் விமலையில் வேட்ட வேட்டுவப்
பாவைசேர் சரவண பவனை வாழ்த்துவாம்.

(௫)

வேறு சம்பந்தர்.

நன சம்பந்த மெய்துஞ் சமணுயிர்க்
கூன சம்பந்தஞ் செய்தோ னுலகெனுந்
தான சம்பந்தஞ் சைவமென் றுக்கிய
ஞான சம்பந்த னுமந விற்புவாம்.

(சு)

சுந்தரர்.

எடுத்த பேருல கெங்குமெள் ளெண்ணேபோற்
றடுத்த நான்மறை யாதியை யாதியிற்
றெடுத்த காதற் பரவைமுன் றாதென
விடுத்த சுந்தரன் மெய்ப்பதம் போற்றுவாம்.

(எ)

திருநாவுக்கரையர்.

தாக்குஞ் சூலைக்கி டைந்துச கோதரி
வாக்கு மந்திர மாக்கொண்டு வல்வினை
நீக்கு மாறு நினைவு சிவனிடத்
தாக்கு நாவுக் கரசனை வாழ்த்துவாம்.

(அ)

தண்டியடிகள்.

தந்தை தானேத் தடிந்தரன் றாளினிற்
சிந்தை பூண்டவன் சேடமுந் தாமமு
முந்த நாமமும் பெற்றருண் முற்றிய
வெந்தை யானதண் டசனைப் போற்றுவாம்.

(சு)

மாணிக்கவாசகர்.

பூச கன்புகழ் பூசைகொள் வேனெனுந்
தேச கன்மகர்த் தாவின் செயலினுந்
பாச கன்மம் பறித்தசொன் மாணிக்க
வாச கன்றிருத் தானே வணங்குவாம்.

(இ)

வேறு அடியவர்.

சுத்தி யுள்ளநீ றணிந்தக்கு மாலிகை சூழிச்
சித்தி யுள்ளவ ராகியஞ் செழுத்தையுஞ் செவிக்குஞ்
சுத்தி யுள்ளவ ராய்ச்சிவ தானுவின றுண்மேற்
பத்தி யுள்ளவ ரெவரவர் பாதமே பணிவாம்.

(௧௧)

பாயிரம் முற்றிற்று.

புராணவரலாற்றுச் சருக்கம்.

கலிலைத்துறை.

பாரும் வானமும் வரன்முறை யாவையும் படைத்துச்
சேரும் வாணியோ டகமகிழ் நான்முகத் தேவன்
சாருஞ் சத்திய லோகத்தி லமரர்மா தவத்தோர்
யாரு மேதொழப் பதுமபீ டிகையில்லீர் றிருந்தான்.

(௧)

இருந்த காலையில் முனிவரர் பலரும்வந் தீண்டிப்
பொருந்த யாந்தவஞ் செய்தரு மகம்பல புரிந்தே
திருந்த வோரிட மெவ்விட மெனவருள் செய்யென்
றருந்த வஞ்செயும் புங்கவ ரியம்பவங் கவனும்.

(௨)

விருப்ப தாயொரு தருப்பையை நேமியாய் விடுத்தித்
தருப்பை தான்சென்று தரித்ததெத் தானமத் தான
மிருப்ப தாமுமக் கெனவிறை ரியம்பவவ் விறைவன்
றிருப்ப தாம்புயந் தொழுதது செல்வழிச் சென்றார்.

(௩)

சென்ற தம்புவி தனிலொரு வனத்திடை சேர்ந்தே
நன்ற தாமென நைமிச மமர்ந்ததந் நலத்தா
லன்ற தவ்வன நைமிசா ரணியமென் றறைய
நின்ற தெவ்வன மவ்வன மொப்பதின் னிலத்தில்.

(௪)

கந்த மூலங்காய் கனிநனி கலந்தன கலந்தே
சந்த நாண்மலர் குழுமின கெழுமின தருப்பை
யந்த வேள்விசெய் சமிதையு நிறைந்தன வதனா
லிந்த நல்வனத் தெய்தவெத் தவஞ்செய்தோ மென்றார்.

(௫)

என்று மியாமிருந் திருந்தவ மியற்றுகத் கிடமி
தொன்று மேகுறை வின்மென வருந்தவ முருற்றித்
துன்று வேள்வியுஞ் செய்துவே தியர்வனஞ் சூழ்ந்தா
ரன்று மாதவச் சூதமா முனிவனங் கணைந்தான். (௬)

சிவந்த மேனியில் வெளுத்தவெண் ணீற்றொளி திகழ
நிவந்த வார்சடை தாழ்தர வருபவ ணேர்போய்த்
தவந்த வாதுசெய் மறையவர் வரன்முறை தாழ்ந்தே
யுவந்து தம்மிருக் கையிற்கொணர்ந் தாசன முதவி. (௭)

அங்கு நற்றவ னிருந்துளி யருக்கிய முதலாய்த்
தங்கு பூசனை வரன்முறை யியற்றிமா தவத்தோ
ரிங்கு நீவரப் பெற்றதெந் தவப்பய னென்னப்
பொங்கு மாதரம் புகன்றிட வாங்கவன் புகல்வான். (௮)

இற்றை நாவ்வரை செய்தநற் றவப்பய னெனக்கின்
றுற்ற தாதலா லுங்களபர லடைந்தினி துவப்பப்
பெற்ற நானிதன் மேம்பெறும் பேமென்கொல் பெருமை
நற்ற போதன றோயென முனிவார் நவில்வார். (௯)

முன்ன ரோபதி னெண்புரா ணத்தைபு மொழிந்தா
யன்ன மாபுரா ணங்கடோற் றியவர லாற்றை
யின்ன மும்விரித் துணர்த்துதி நீயெமக் கெனவே
சொன்ன மாதவர்க் குவந்துகு தன்சொலத் தொடுத்தான். (10)

முனிவிர் காணன்று நன்றுநீர் மொழிந்தவம் முறையே
யினிது யானுமக் கியம்புவ னுட்கொள்வீ ரென்னத்
தனிமு தற்பரா சரனெனு ஞானவான் றருவின்
கனியை நல்வியா தலைத்தியா நித்தனன் கருத்திவ். (10௧)

முற்ற வேரினைத் தொருமையா யிருகைமேன் முகிழ்த்து
சொற்ற நான்மறை யந்தணீர் கேண்மின்மெய்ச் சுருதி
கற்று னோரும்வே தமுமின்றி முன்பிலோர் காலத்
தற்ற னாலெனத் தலைமயக் குற்றதிங் வகிலம். (10௨)

எம்ம தத்தினி லெய்தின ரம்மத மிதுவே
சம்ம தப்பொரு ளெனமதித் தறநெறி தவறி
வெம்ம தத்தினுன் மயங்குத லறிந்தருள் வேதன்
செம்ம லர்க்கண னிவர்மழு வாளிபாற் சென்றார். (ய௭)

புண்ணி யந்திரண் டெனத்திகழ் வெள்ளியம் பொருப்பி
னண்ணி யிப்பரி சுரைசெய விதழியி னறும்பூங்
கண்ணி யன்மலர்க் கண்ணனை நோக்கின் கலையி
லெண்ணி யோர்கலை பராசர முனியிடத் தெய்கி. (ய௮)

முந்தை யோசனை கந்தியோ டம்முனி முயங்க
மைந்த னாகிரீ யவதரித் திடுதிமுன் மறைவா
மெந்த வேதமு முனக்கென தருளின் வந்தெய்து
மந்த வேதத்தை நால்வகை யாய்த்தொகுத் ததனால் (ய௯)

போத மிக்கதோர் வியாதனென் றொருபெயர் புனைந்தவ்
வேத நான்கையும் வேதியர்க் குணர்த்திவெவ் வினேதீர்த்
தேத நீக்கிரீ மற்றைமு வருணத்தா ரெவர்க்கு
மோத வேண்டிவ தின்னமோ ரருமறை யுளதால். (ய௧௦)

மறைக ளங்கமா சமங்களங் செவற்றினு மறைவாங்
குறைக டர்த்திடு நினைத்தவை யாவையுங் கொடுக்கு
மிறைகொ ணூல்களு ளெமதியல் பாமது விதுவென்
மறைத ரிப்புரா ணங்களா மவற்றினை யன்ளுள். (ய௧௧)

ஞான நந்திபா லுணர்த்தின முணர்ந்தவர் நந்தி
யான சீர்ச்சனம் குமாரனுக் களித்தன னவன்பாற்
முன மோடுகேட் டிடுதிபின் னுத்தம தவத்தோர்க்
கின மன்றியோ துதியறி வெவர்க்கும்வந் தெய்தும். (ய௧௨)

என்று கூறுதற் கிசைந்தன ரடியினை யிறைஞ்சிச்
சென்று சேர்ந்தனர் தத்தம துலகினிற் றிருமா
லன்ற ரன்சொன்ன வாறுதித் தருமறை யினைத்துந்
துன்ற நால்வகைப் படுத்தினன் முனிவர்க்குச் சொன்னான். (ய௧௩)

வேறு

சொற்றவந் நால்வரை நோக்கித் தொன்னெறி
நற்றவர்க் குணர்த்துதி ரென்று நான்மறைக்
கொற்றவ னருட்சனம் குமரன் முன்புசென்
றுற்றவன் சொற்புரா ணந்த னுட்கொண்டான். (உய)

கொண்டனன் புராணத்தின் கூறு பாடெலாங்
கண்டன னெளியன்மேற் கருணை கூர்ந்துற
விண்டன ரிக்கதை விரும்பிக் கேட்பவர்க்
குண்டென வுணர்த்துதி யென்ன வோதினான். (உக)

நதுமுன் னிகழ்ந்தவா நெனது தேசிகள்
பாதுகந் தலைமிசை கொண்டு பாரக
மீதுற விளம்பினன் விளங்கு கின்றவே
போதுமீ ரொன்பதாம் புராண மென்பவே. (உஉ)

அரன்றனக் கொருபதங் கரிக்கு நான்கயம்
கிரண்டனம் கொன்றுமற் நிரவிக் கொன்றதாம்
வரன்றரு புராணத்தின் வகையென் றுன்பரா
சரன்றரு வியாதனூர் தவத்தின் மேன்மையான். (உ௩)

காண்டரு சைவமார்க் கண்டங் காந்தஞ்சொற்
கூண்டிடு பெளடிக மிலிங்கங் கூருமந்
தாண்டரு வராகம்வா மனமச் சம்பிர
மாண்டமென் றிவைபர மன்பு ராணமே. (உ௪)

காருடம் விண்டுபா கவத நாரதம்
பேரரிக் கயற்கதாம் பிரமம் பாத்மமே
யாரழற் காக்கினே யந்தி வாகரற்
கோதரு பிரமகை வர்த்த மென்பவே. (உ௫)

மறைகளைச் சைமினி வைசம் பாயினர்
துறையறி பயிலவர் சுமந்திர நால்வர்க்கு
முறைபெற முன்னரே மொழிந்து பின்னெனக்
கிறையருள் புராணத்தி னியல்பி தாகுமே. (உ௬)

வேறு.

என்னுஞ் சூதனே வேதமா தவரெழுந் திறைஞ்சி
மன்னு ஞானகா னனசுசிந் திரத்தல மகிமை
முன்னுங் கேட்டன மின்னமுங் கேட்பமா மோகந்
துன்னு மெந்தமக் கியம்பவேண் மிம்மெனத் துதித்தார். (௨௭)

ஆய்ந்த சீர்ப்பதி னெண்புரா ணங்களங் கவற்றிற்
காந்த மொன்றதிற் காண்டமா றவற்றிலோர் காண்ட
மேய்ந்த தாணுவை பவமிதிற் சுசீந்திரத் தியல்பாம்
வாய்ந்த மாதவத் தீர்களே கேண்மென வகுப்பான். (௨௮)

ஞான தீர்த்தமுந் தீர்த்தனா மத்திரி நலனும்
ஞான லிங்கமு மிலிங்கமா மரசுநற் றவத்தோர்
ஞான பூசையும் பூசைகொள் தாணுவு நடித்த
ஞான லீலையுஞ் சேறந்தது ஞானகா னனமே. (௨௯)

வேறு

அத்திரிமா தவமகிமை யவன்பிரட சபையடைந்த தனஞ்சையப்பேர்
பத்தினிகற் பியன்முவர் விரதநா ரதன்வருதல் பரம காட்சி
சித்திலிங்கோற் பத்திமுதன்முவர்புரி பூசையோடத்திரிசெய்பூசை
சத்தவிரு டியர்வசிட்டா தியர்பூசை சங்கரன்மா தவன்செய்பூசை()

ஆறயிரா வதங்கொணர்தல் லரிதிக்கை யரிபூசை யறுமு கேசன்
கூறுகலி யாணகிரி மகிமைகங்கை வரல்கன்யா குமரி மேன்மை
யீறிலகத் தியன்பூசை மருத்துமலை மகிமைபர சிராமன் பூசை
தேறுமியற் சேரனுஞ்சோ முனும்பாண்டி யனுமியல்பிற் செய்த
பூசை. (௩௧)

அருள்பிரமோற் பத்தியொடு புன்னாக வனமகிமை யகத்யன் பூசை
தருகருடன் பூசைகலா வதியியல்னக் கிராலையீம சனகராதி
யிருடிகடம் பூசையகி லிகைமகிமை யாஞ்ஞவற்க ரியற்கை யாகப்
பரவவரு ஞானகா னனச்சருக்க முப்பதெனப் பகர்ந்திட்டானே()

புராண வரலாற்றுச்சருக்க முற்றிற்று.

ஆக திருவிருத்தம் சாந்.

பூலோகந் தேவலோகமுதலிய வுலகங்களெல்லாவற்றையு முறைப்படி சிருட்டித்து சுரஸ்வதி சமேதராயகமகிழ்ச்சியுடன் பிரமா சத்தியலோகத்தில்சுரர்முனிவரியாவருந்தொழிப் பதுமாசனத்தில் வீற்றிருந்தான். அப்படியிருக்குங் காலையி லிருடிகள்பலரும் வந்து தொழுது யாங்கள் தவம் யாகஞ்செய்து விருத்தியடைய, இவ்விடத்திலோரிட மெவ்விடம் அருள் செப்டுமென்று கேட்க; அவனும் விருப்பமாயொரு தெற்றையை வளையஞ் செய்து இது எவ்விடத்திற்றங்குகின்றதோ அவ்விடமும்க்கென்றறாள்; அவனது பாதத்தைத்தொழுது அந்நேமிசெல்லுமிடஞ்செல்லுகையில் அது பூமியில் ஒரு வனமத்தியிற் சேர்ந்தது. அவ்விடத்தை முனிவர் கண்டு நன்மென்று மகிழ்ந்து நேமிசம்பந்தத்தால் நைமிசாரண்ணிய மென்று பெயர் கூறினர். மலர் காய் கனி கிழங்கு தருப்பை சமிதைமுதலியவற்றாணிதைந்த தாலிதையடைய வெத்தவஞ்செய்தோ மென்றும், தவம் வேள்வியியற்ற விதுவொன்றுமே குறைவற்றதென்றும், பலரும் அங்கமர்ந்திருந்தார்கள்.

அக்காலையில் மகாதவத்தையுடைய சூதமா முனிவர் அவ்விடத்திற்கெழுந்தருள், சிவந்த திருமேனியில் வெண்ணீற்றொளி விளங்கவுஞ் சடைதாழவும் வருபவரெதிர்சென்று முனிவரர் வணங்கி, அவ்வனத்துக்கழைத்து வந்து ஆசனமுதலிய வற்கியபாத்தியத்துடன் பூசனை புரிந்து, மாதவமுடையவரே! தேவரீர் இங்கெழுந்தருள்பெற்றது எங்கள் தவப்பயனென்று நோத்திராஞ்செய்ய; அதற்குச் சூதமுனியு மிற்றைநாள்வரைசெய்த நற்றவப்பய னீங்கெனக்குற்றதா லுங்களபாலடைந்து இனிதுவப்பப் பெற்றேன்; எனக்கிதன்மேற் பெறும் பேறென்னையுளதென்றுகூற; முனிவரர் ஓய் சூத புராணிகரே! முன்னமே பதினெண் புராணத்தையு மவைதோன்றினவரலாற்றையு மருளிச்செய்தீ ரின்னமுமதை விரித்துணர்த்த வேண்டுமெனக்கேட்கச் சூதர் சொல்லத்துடங்கினார். முனிவர்களே! நீங்கள் மொழிந்தது நன்று நன்று யான் சொல்வதை யுட்கொள்ளுங்களென்று தனி முதலான பராசரனென்னும் ஞானவிருட்சத்தின் கனியானவியாதனைக் கருத்திற் றியானித்து மனமொற்றுமையுட னிருகரமுஞ்சிரமிசை குவித்துக்கொண்டு நான்குவேதங்கையுமுணர்ந்த முனிவர்களே கேளுங்களென்று சூதர் சொல்கின்றார். முன்னொரு கற்பத்தில் பூமண்டலமானது கற்றுளோரும் வேதமுமின்றி தலைமயங்குற்று எம்மதத்தோருந் தாமடைந்தமதப்பொருளே சம்மதப்பொருளெனமதித்து அறநெறிதவறி மதத்தினுன்மயங்குதலறிந்து பிரமாவும் விட்டுணுவும் புண்ணியமே பொருவடிவாய்த்திரண்டு விளங்கினதுபோன்ற வெள்ளியங்கிரி பர்வதத்தையடைந்து சிவபெருமானிடத்திலிதை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அப்பரமபதி மாலேரோக்கி பராசரர் யோசனகந்தியோடு முயங்கையில் உள் கலையிலொரு கலையை மைந்தனயவதரிக்கச் செய், அவனுக்கெந்த வேதமும் எனது அருளின் வரும், அதனை நாற் கூறு செய்தகாரணத்தால் வேதவியாசனைனப்பெயர் பெற்று, வேதியர்க்குணர்

த்தி யவர்வினைகளைத்தீர்த்து மற்றை மூவருணத்தார்க்கும் அதனங்கமான ஆகமபுராணங்களிவற்றினை யானுணர்த்திய நந்தியிடத்திற் பெற்ற சனர்க்குமாரன் பாலுணர்த்துஉலகத்துக்குணர்த்துவையாயின் எவர்க்கும் ஞானம் வருமென்றருள; அவ்விதையை யிறைஞ்சித்தேவர்கடத்த 'மூலகிங்கேகினார்' இப்பாலரியும் வியாசரூபவதரித்து நந்திபரம் பரையில் மறைகளெவற்றை புமுணர்ந்து எனக்குணர்த்திய புராணம் பதினெட்டினுள் சைவம் - மார்க்க கண்டேயம்- காந்தம்- பௌடிகம்- இலிங்கம்- கூர்மம்- வராகம்- வாமனம்- மச்சம்- பிரமாண்டம்- சிவபுராணம் பத்தும், காருடம் வைணவம்- பாக வதம்—நாரதீயம் விட்டுணுபுராணம் நாலும்- பிரமம்- பதமம்-- பிரம ன்புராணம் இரண்டும் பிர்மசைவர்த்தமாகிய சூரியபுராணம்- ஒன்றும்- ஆக் கினேயம் என்ற அக்கினி புராணம் ஒன்றுமாம். வேதங்களை சயமுனிவை சம்பாயினருக்கும் அவர் பையிலவர்க்கும் அவர் சுமந்திரர் நால்வருக்கு முன்முறையேயுணர்த்திப் பின்னரெனக்குணர்த்தினாரென்று சூதர் சொல் ல; மாதவரெழுந்திறைஞ்சி சுசீந்திரத்தலமகிமையை யாங்கள் முன்னக் கேட்டிருந்து மின்னக்கேட்க வாசையுற்றோம் தேவரீரெமக்கியம் பவேண் டிமென்று துதித்தார். சூதர் மேற்கூறிய புராணம்- டிஅ-ல்- காந்தசங்கி தையாற்றி றுணுவைபவத்திற் கூறப்பட்டுள்ள சுசீந்திரமகிமையை யானுங் கட்கியம்புவன் கேண்மினென்று அவற்றின் மகிமையை அத்திரி தவம்புரி சருக்கமுத வியாக்குளுவற்கர் சருக்கமீராக முப்பது சருக்கமாக்கித் தொகுத் துக்கூறினார்.

க-வது அத்திரி தவம்புரி மகிமைச்சருக்கம்.

பூங்கம லத்தயன் புதல்வன் பூதல
மாங்கவ னிவனென வயிர்க்குஞ் செய்கையா
னோங்கிப பிரணவத் துண்மை தேர்ந்தவ
னீங்கவ னன்மையா ரியம்புந் தன்மையே. (க)

ஆரண நான்கவற் றங்க மாறுசம்
பூரண வாகமம் புராண மேழுத
னாரண வரும்பதி னான்கு வித்தையுங்
காரணம் பெறநுணி தரித்த கண்ணினான். (உ)

ஆறினே நூறியைந் தடக்கி நான்கிடட
பூறினே யொழித்துமுன் னுணர்ந்தி ரண்டினே
தேறினே வில்லதோ ரொன்றைத் தேர்ந்ததி
லேறின வறிவினோ டிருந்த தன்மையான். (ங)

ஒயுமா றுணவொழிந் துடலந் தாயனாய்
வாயுவை நிறுத்திமேல் வழிகண் டப்பறத்
தாயுமோர் வெளியிலூ ரமுத மேதுகர்ந்
தேயுதுண் பொருளினின் றின்பந் துய்த்துளான். (சு)

ஆய்ந்திடுங் கற்பினுக் கரசி நல்லெழில்
வாய்ந்திடுங் புண்ணிய வடிவு தன்மனத்
தேய்ந்திடு பன்னியோ டிருத்துஞ் சிந்தின்மேற்
நோய்ந்திடு பழமுமென் னோமும் போன்றுளான். (ரு)

அறிவரு மரன்முத லான மூவரைக்
குறிவருஞ் சிறுர்களாய்க் கொள்ளும் பெற்றியா
னெறிவரு மாமறை நிலைகண் டந்கிலை
பிறிவரு மத்திரி பென்னும் பேரினான். (சு)

ஆயவன் பன்னியா யமைந்து ளாளொரு
தூயவ ளவடிஞ் சொல்லத் பாலதோ
மாயவன் கதிர்மணி மார்பில் வைகிய
சேயவ ளாமெனச் சிறந்த செவ்வியான். (எ)

ஏதுமுந் றுணர்ந்துதன் லிறைவ னுவெடுங்
தோதுமுன குறிப்பறிந் துஞ்ஞாந் பெற்றியாள்
போதுவின் டொழுக்குதேன் பொழிவ தேயெனப்
பேதுது மொழியுடைப் பெற்ற தாயனான். (அ)

எப்பணி புரிந்திடி லினிமை யெய்துமென்
றப்பணி செய்வதற் கன்பு பூண்டொள்
மெய்ப்பணி மாதவ னன்றி வேறுமற்
றெப்பணி தெய்வமொன் றுண்டென் றெண்ணிலாள். (க)

அருந்ததி முதலினே ராய கற்புடைக்
கருந்தடங் கண்ணியர் புகழுங் கற்பினுள்
பெருந்திதன் மறைபவன் பெய்யென் றுற்பெயுந்
திருந்துநல் லறமெனுந் தெய்வ மேயனான். (ந)

மருமல ரடியினை வருடி மாதவன்
 னிருவிழி துயின்றபின் றுயிலு மின்புளா
 ளொருவரை நோக்குறா தொல்கும் வல்லிபோற்
 பெருவிரல் நோக்கியே பெயரும் பெற்றியாள். (கக)

இறையவ னெழுமுன மெழுந்து தன்மனைப்
 பொறையுறு தொழ்லெலாம் புரிந்து பின்பரு
 மறையவர்க் கேற்றன வியற்றி மற்றவ
 னறைகுவ தென்கொலென் றயிர்க்குஞ் சிந்தையாள். (கஉ)

ஆரனம் விரும்பினா ரவர்க்க ளித்துயிர்
 சீரன தன்பதி துகர்ந்த சேடமா
 நீரன நித்திய மிசையு நேர்மையா
 ளோரன சூயையென் றுரைக்கும் பேரினாள். (கங)

ஆமவ ளோடும்வந் தத்தி ரிப்பெயர்
 மாமுனி யிமையமால் வரையின் பாங்கரிற்
 றுமினி தியற்றினன் றவமத் தன்மைகண்
 டேமுனந் தோன்றின னெழிலி போன்றுளான். (கச)

கார்நிறக் கண்ணலைக் கண்ணிற் கன்னெத்
 தார்வுறப் பெரிதவ னடியிற் றுழந்து வீழ்ந்
 தேர்நிறத் துடல்புள கெழும்பக் கண்கணீர்
 வார்தரப் பற்பல சொல்லி வாழ்த்தினான். (கரு)

அன்னவ னுங்கள்பா லன்பு கூர்த்தன
 மின்னநீ ரில்லறத் திருந்து வாழ்த்துபின்
 பின்னமில் பரகதி பெறுகு வீனொனச்
 சொன்னமாற் கெதிர்முனி சொல்ல லாயினான். (கௌ)

பொங்குவெங் கொடுவினை புரிந்து பூமியிற்
 றங்குபல் யோனியாஞ் சரீர பேதங்க
 ளெங்குமெங் கும்பிறந் திறந்து பேதையே
 மங்குமிங் குஞ்சமுன் றலக்க ணுற்றனம். (கௌ)

எத்தனை சென்மமியா மெடுத்த சென்மமீண்
டத்தனை யுந்தவிர்த் ததிக சென்மமா
வைத்தனை யின்றுனை வணங்கப் பெற்றுளோஞ்
சித்தனை யாதருள் செய்ய வேண்மொல்.

(௨௮)

ஆதலா னின்பத மாகு மம்புயப்
போதலான் மற்றொரு டுகலி லோமென
வோதலா லுளமகிழ்ந் த ிருந்நகதி
யீதலா தொன்றுள் தெல ிருவான்.

(௨௯)

இருந்தவ ரெழுவரு மீங்கோர் தானத்தி
லருந்தவ மியற்றுகின் றார்க ளாயிடை
பொருந்துவோ மாங்குதும் புதல்வ ராகியார்
திருந்துவோம் பெறுவீர்பின் சித்தி முத்தியே.

(௩௦)

தாணுவே முதலியார் தங்குந் தானம்
ராணவ விருளினை யகற்றுந் தீபம்
தேனுறு பர்கதிக் கேறு மேணிய
தூணமு துடையனர்க் குறையுள் என்னதே.

(௩௧)

தொல்வினைத் தொடர் வினை தொலைக்குந் தொன்மைசேர்
பல்வினைப் பகையினைப் பாற்று மாற்றிலா
நல்வினைப் பயனையே நல்கும் பல்கியே
வெல்வினைத் தபோதனர் மேவ மேவுமே.

(௩௨)

மருவளர் தீர்த்தங்க ளனேக மாகும்போன்
றுருவளர் மூர்த்திக ளனேகம் யோகர்வாழ்
தருவளர் சோலைக ளனேகஞ் சந்ததம்
பெருவளந் தருமதற் கெல்லை பேசுவாம்.

(௩௩)

நந்தலில் காசினன் னகர்க்குத் தென்றிசை
யந்தமா மலையவெற் பதற்குத் தெற்குற
வந்ததென் கடற்குநேர் வடக்க தாய்வளர்
தந்தபூ தலஞ்சொலச் சார்த தத்தலம்.

(௩௪)

அத்தலந் தனக்குநே ராகப் பாரகத்
தெத்தல மியானுமவ் விருவ நும்பயின்
முத்தல மதுமறை முனிவ கேட்டியுன்
கைத்தல நெல்லியங் கணியிற் காண்டியால்.

(௨௫)

ஞானகா னனமெனு நாம மன்னதம்
கானதோர் வடக்குமேற் நாக வங்கொரு
தானமாம் யாகதீர்த் தமுமத் தீர்த்தத்தின்
றேனவங் கரையிலோ ராகஞ் சேருமால்.

(௨௬)

முடியுடை முத்தொழின் மூவ நும்மதம்
கடிநடு முடியென லாகு நற்றளீர்க்
கடிமலர் முதலிய கடவு ளோர்கடம்
வடிவது பிரணவ வடிவ தாகுமால்.

(௨௭)

மாசிலா வரசுகின் மயம தாகுமியாம்
பேசிலோ பெரிததன் பெருமை நீவிர்போ
யாசிலா வவ்விடத் தமர்ந்தந் நீழலிற்
றேசிலாச் சிரமஞ்செய் திருத்தவ் செய்தினால்.

(௨௮)

என்னவே யத்திரி யியம்பு வான்முனஞ்
சொன்னதா னத்தியல் சொற்று ளாயவன்
முன்னமா தவஞ்செயேழ் முனிவர் தன்மைசெம்
பொன்னவா மார்பநீ புகல வேண்டுமால்.

(௨௯)

என்னுமத் திரிக்கரி யியம்புமுன் பேரர்ள்
மன்னும்வென் னியங்கிரி வரத நெம்மொடுந்
துன்னுமவே தனனெடுந் தோற்றுங் காட்சிய
துன்னும்வா னவர்க்கினி துதவ வானவர்.

(௩௦)

இயம்புவர் துண்களை யெம்ம னோர்களை
நயம்பெற வேத்துத லன்றி நாதர்நீர்
பயன்பெற வேத்தவெற் பவர்கள் யாரெனச்
சுயம்பெற வுரைத்தன மவர்க்கத் தொன்மையே.

(௩௧)

வேறு.

வீந்த பூசைபூ சகர்கொள்வோ ராகுமூ வருமியா
மிந்த வாரறி வீர்புல வீரென விசைத்தோ
மந்த வேளையேழ் முனிவரங் கதனையா மறியச்
சிந்தை கூர்ந்தருள் செய்மென வெமைத்துதி செயவே. (௩௨)

எம்மை யாந்தியா நிப்பதும் பூசைசெய் தேற்குஞ்
செம்மை யானதுங் காட்டுது நீவிர்தென் றிசைபோய்
வெம்மை நீங்குது ஞானகா னனத்திடை மேவி
மும்மை யெந்தமைச் சிந்தைசெய் தருந்தவ முயல்வீர். (௩௩)

அங்கு மேன்மையத் திரிமுனி யடைவனங் கவன்பாரம்
றங்கு பாலராய் மூவரும் வந்தவ தரித்து
மங்கு ஞானச தாசிவ லிங்கத்தில் வதித்து
பொங்கு பூசைசெய்வோங்கொள்வோ முழுதுமெப் பொழுதும். ()

ஆய நான்வரு காறுமங் குறைதீரென் றறைய
வேய நாளிலாங் கேகின ரிருந்தவ நீன்ற
தாயனா ளொடாங் குறுதியீ துறுதிவே தஞ்சொல்
வாய னாதிமூ வர்களுதும் புதல்வராய் வருவோம். (௩௪)

முற்றிற்று.

க-வது அத்திரிதவம்புரி சருக்கம்

பிரமாவின் புதல்வனும், அவனோடுவென் றுலகமையப்படுஞ் செட்கை
யானும், பிரணவத்துண்மை தெரிந்தவனும், நான்குவேதம் ஆற்ற்கம் பதி
னென்புராணம் இருபத்தெட்டாகமம் அறப்பத்துநாலு கலைஞானங்களைபு
முணர்ந்த வுணர்வினனும், காமாதியாறையுந் தள்ளிபைம்புலனடக்கி யந்
தக்கரணத்தை நீற்றிச் சகசேவபாமுணர்ந்து பந்தமுத்தியைத்தெரிந்து ஏக
மாகிய பிரமத்தைக்கியமாய் அது மாத்திரமாய் விளங்குந்தன்மையனும்,
உணவொழிந்து சுத்த சரீரவாஸுப் வாசியையடக்கிப் பிரமரந்திரங்கடந்து
அதர்கப்பாலிலங்கும் பரவெளியிலுறு மமிர்த்ததையுண்டு தண்ணியவஸ்து
வோடின்பத் துய்த்துள்ளவனும், கற்பினுக்கரசியும் அழகு வாய்ந்த புண்
னியவடிவமே தன்மனத்தொளிரு மனைவியோடிருந்தும் புனியம்பழந்தோ

டு போலிருப்பவனும், அயனரியரனாகிய முத்தேவரையுந் தனக்குச்சிறுந்
ளாய்க்கொள்ளும் பெற்றியையுடையவனும், அரிபவேத்திறிலையைக் கண்
டவனும், ஆகிய அத்திரிபென்னும் பெயரையுடைய வொருமுனிவனிருந்தா
ன். அவன் மனைவி பரிசுத்தமுடையவனும், அழகிலிக்குமியை யொத்த
வனும், எதையும் நாயகன் சொல்லுமுன் முற்றுமுணர்ந்து செய்யும் பெற்றி
யுள்ளவனும், தேன்மொழியானும், தாயைப்பொத்தவனும், எதுசெய்யினாயக
னின் புதுவானோ அதுசெய்வதற்கன்பு பூண்டிள்ளவனும், கணவனாயன்றி
யோர்கடவுளுண்டென்றெண்ணிலானும், அருந்ததி முதலியோர் புகழுங்க
ற்பினுளும், பெப்பென்றான் மறை பெப்புகின்றமுடையவனும், தருமதேவ
தையொப்பவனும், நாயகன் காப்பிடித்து விழிதுபின்ற பின்றுமினுமின்ப
முடையவனும், ஒருவரையு நோக்காது பெருவிரலை நோக்கி நடப்பவனும்,
இறைமையெழுமுன்னொழுந்து வீட்டைப்பொறுத்த தொழிலெல்லாம் புரி
ந்துமறைபவர்க்கேற்பன வியற்றி நாயகனறையதெவனோ வென்றையுறுந்
சின்தையுடையவனும், நாயகனுண்ட சேடமுன்னு நீர்மையுடையவனும்,
அன்குமையென்னும் பெயரையுடையவனும். அவமுறம் சொல்லற்பால
தோ! அவனோடு மத்திரி முனிவன் இமோற்பருவத்தோர் பக்கத்திற்கவ
மியற்றினமை கண்டு விட்டுணு பிரசன்ன மானார். அவரை வணங்கி அவர
டியிற்றும்புது வீழ்ந்தெழுந்துடல்புன செழுக்கண்ணிர்வாரப் பலதோத்திர
ம் புனைந்தார். அரியமுங்கள் பால் அன்புகூர்ந்தனம் நீரின்னமில்லாததிரு
ந்து வாழ்ந்து பின் பிள்ளமில்லாத பரகதிபெறுவீரென்று அருளியமாலைப்
பார்த்து முனிவ்சொல்லுகிறார். தீவினைபுரிந்து பூமியிற் பலயோனி பேத
ங்கடோறும் பிறந்திற்தங்குமிங்குஞ்சுழன்ற லக்கணுற்றானம்; யாமெத்
தனை சென்மமெடுத்தும் அத்தனையு; தலித்து இரையதிக சென்மமாய்
வைத்தனை; ஆதலின் உன்னை வணங்கப் பெற்றுளோம். சித்துள்ள புத்திர
னை மருள்வதற்கு நிற்பதாம்புப்போதல்லான் மற்றொரு புகலிலோம் என்
று கூற; அரியுளமகிழ்ந்து உமக்கு நற்கதியிதல்லாமல் மற்றொன்றுளதென்
று கூறுவார். பெரிய தவமுடைய சத்த ரிஷிகளுமீங்கோரிடத்திற்கவமிய
ற்றுகின்றார். அவ்விடஞ்செல்வேம் அங்கே தும்புதல்வராகி மூவரும் வருவே
ம் நீர் பின்னர் சித்தி முத்தி பெருவீர். தானுமுதலியயாம் வசிக்குந்தானமு
ம், ஆணவவிரோசையகற்றாந்தீபமும், பரகதிக்கேறு மேணியும், ஊணு
ள்ளவர்க்குறைவிடமும், பழவிளையையும் தொடர்விளைபையும் பூவினைப்
பகையையுந் தொலைக்குமிடமும், நல்விளைப்பயலை நல்குமிடமும், வினைக
ளை வென்ற தபோதனர் மேஷமிடமும், அநேகந்தீர்த்தங்கடருள்ளதும், அ
நேகமுர்த்திகளுள்ளதும், யோகியர் வாழிடமும், அநேகஞ்சோலைகள் குழ்
ந்ததுமான பெரியவளம்பொருந்தியவவ்விடம் சாசிக்குத்தெற்காம், பொதி
யமலைக்குத்தென்பா லுள்ள கடலுக்கு வடக்காம், அத்தலத்துக்குச் சமர்ன
மெத்தலமுள்ளது; யானுமந்த விருவரும் வசிக்குமுத்தலமுமது; அதற்கு

ஞானகாணனமென்று பெயராம். அதன் வடமேற்காக யாகதீர்த்தமும் தென்கரையில் ஒரு அசுவத்தவிருட்சமுமுளதாம். மூத்தொழிலுள்ள மூவரும் அதற்கடி கடுமுடியாம் மற்றத்தேவர்கள் தளிர்மலர்முதலியவாம் அதன்வடிவு பிரணவசொருபமுஞ் சின்மயசொருபமுமாம். பெருமை பொருந்திய நீவிர் அந்நிழலிலாச்சிரமஞ்செய்து வசிப்பீரென்றருள அத்திரிமுனி வனத்தலத்தியல்பையருளினீர் அவ்விடத்தில் சத்தரிஷிகளின்மன்மையை யருள்வீரென ஆழியான்முன்னொருகாலத்தில் அரன் என்னோடும் அயனோடும் தேவர்கட்குக் காட்சிகொடுத்தருள அவர்கள் மும்மூர்த்திகளாகிய உங்களை யெம்மனோர்களே யேத்துதலன்றிபலன்பெற வேத்தவேற்பவராரென்று கூறவதற்குச் சுயஞ்சொருபத்தைப்பெற முன்னுள்ளபடியேயவர்க்கருளி பூசை- பூசகர் பூசைகொள்வோ ரிம்மூவரு மியாமேயென்று இரந்தப்பிரகார மறிவீர் புலவர்களே யென்றருள; அக்காலை யெழுமுனிவர்களும் அவ்விடத்ததனையறிய சிந்தைகூர்ந்து அருள்வீரென்று தோத்திரஞ்செய்ய; அரியும் எம்மையாந்தியா நிப்பதற்கும் பூசை செய்வதற்கும் செம்மையான தலத்தைக்காட்டிதும்; நீவிர் தெற்கே ஞானகாணனத்தை யெய்தி முக்காலத்திலு மெம்மைத்தியாரித்து அருந்தவம்செய்வீர் அவ்விடத்து அத்திரிமுனிவன் பால்யாமூவரும் பாலராயவதரித்து சதாசிவலிங்கத்திடைவதிந்து, எப்போழ்தும் பூசைசெய்வோம் கொள்வோம் ஆதலின் அக்காலம் வரும்வரை அங்கிருப்பீரென்று அருளியவாறு வதிகின்றார்கள். அத்திரிமுனியே நீரும்தாய்க் கொப்பான வனஞயையுடன் அவ்விடத்தின்போயிரும் யாமூவரும் பாலராய் அங்குவந்தவதரிப்போம் என்றருளிமறைந்தனரென்று சூதர்நையிசார் ண்ய முனிவருக்குச்சொன்னார்.

உ-வது அத்தரி பிரம் சபையிற்சென்ற சருக்கம்.

என்றன எனன்றன னிமைய வெற்பைவிட்
டன்றன சூயையோ டரிய மாதவன்
சென்றனன் ஞானகா னனத்தைச் சேர்ந்தவ
னோன்றின வளனெல்லா முற்று நோக்கினான்.

(க)

வேறு

அரசினையெ திரந்துவலம் வந்தருக தாச
கரைசெய்யமக வாஷியுறல் கண்டுகளி கொண்டான்
வினாசெய்வன மீதலது மேதகவு டைத்தா
யுரைசெய்வன மெங்குமிலை யென்றுளமு வந்தான்.

(உ)

தருப்பைகள்ச மித்துகட ருக்கள்கனி காய்கள்
விருப்புறமி குத்தனவெ னத்தனிவி யந்தான்
மருப்பெருகு சாலேசெய்து மங்கையிவ னோடிங்
கிருப்பதுசி றப்பெனவி யந்தவணி ருந்தான். (௩)

தவமுனிவர் செய்தனர்கள் சாலேதழை யாலே
யவனுமன சூயையொடி தாமெனவ மார்தான்
செவதவமி யாகமிவை செய்துசில கால
முவகையொடு மாமுனிவ ரோடினிது றைந்தான். (௪)

வேதனுல கத்தவனோர் வேள்விபுரி கிற்பா
னோதுமா னேமுதலி னோரவண டைந்தார்
போதிலயன் மாஸினெடு போதமுற வேள்விக்
கேதமில்ச டங்குசெய்வ தியார்மொழிதி யென்றான். (௫)

என்னுமள வத்திரியெ னும்பெயரி னுன்வான்
மின்னவுயர் ஞானவன மீதிலுறை கின்றா
என்னவனை யிங்கினிதழைத்திடென வன்னோ
னுன்னுமுன மங்கவனு ணர்ந்துநகை செய்தான். (௬)

ஏதிவண கைத்ததென வேமுனிவர் கேட்ப
வேதனுல கத்தில்வர வேயெனாகி னைத்தா
னாதலின கன்றிடுவ னென்னவன சூயை
காதலின மிங்கினள்பி றிந்திடுக ருத்தால். (௭)

ஆயிடைய டைந்திவண டைந்திடுதல் காறு
நீயிவணி ருத்தியுனை நீங்கவரி தென்னத்
தூயவன சூயையெதிர் சொல்லரிது வல்லே
யேயுமென தன்புரினி டத்திலுள தென்றும். (௮)

என்றபொழு தேயடியி றைஞ்சியிரு தானம்
தொன்றியநன் னீர்முனிவ னுண்டவன சேடந்
துன்றுவகை கொண்டவன சூயைதொழு திங்ங
னின்றனள கன்றனநன் னேயமுனி யங்ஙன். (௯)

தொடருமுனி வோர்களொடு தூயவன சூயைக்
கிடரறவெ லாமினிதி யற்றுதிரெ னச்சொற்
றடர்வனமி கந்தவய னுருலக டைந்தான்
மடவரலு மோர்தனிவ திந்தனன்வ ருந்தாள்.

(10)

வேதமுனி பாதசல மிச்சிலது துய்த்தே
யேதமற வங்கினிதி ருக்குமவள் கற்பாற்
கேதமறு காய்கனிகி முங்குமுத லாய
பேதவகை யெங்கணுமி சூத்தனபெ ருத்தே.

(10க)

ஒருகுறையு மின்றிமுனி வோர்குறைவில் சாலேக்
கருகுறையு நங்கையவ ளங்குறைதல் செய்தான்
முருகுறைச ரோசன்மக முந்துகிலின் முந்தும்
பெருகுறையு ஞுற்றமுனி பெற்றிசொல வற்றே.

(10உ)

வேறு

வருந்த லின்றிம னோவதி யெய்தியங்
கிருந்த மூவரைக் கண்ணுற்றி யாவரும்
பொருந்தும் யாகச பையிற்பொ லிந்ததோ
ரருந்த வர்க்கண் டதிகயித் தானரோ.

(10கஉ)

ஏதில் மானிட யாக்கைகொண் டெய்திய
வாதி ருத்திர னாங்கொ லழங்கிறைச்
சோதி யாகுங்கொ லென்று சுருதியி
னிதி யோர்சொல நின்னுரை செய்குவான்.

(10கச)

ஈண்டு வேள்வி யியற்றுதற் கேற்றன
தேண்டும் வேதநின் சேவடி தாழ்ந்தயான்
வேண்டும் தன்மைய தென்னென வேள்வியிற்
பூண்டு முற்செய னீசெய்து போதியால்.

(10கரு)

என்ன வேபுல் லெடுத்தவன் கையிலீய்ந்
துன்ன வேகொண் டொருதிரு மாலடி
பொன்ன வர்முடிப் பெய்தப் பொழுதவண்
மன்னும் வானவர் வாழ்த்தத் தொடங்கினார்.

(10கசு)

துடங்கி வேதஞ்சொ லும்படி யேமுதற்
சடங்கு செய்தவி தானக் கடவுளோ
ரடங்க லீய்ந்தவ ராசியி யம்பவே
திடங்கொண் மாதவன் சிந்தை யுவந்தனன்.

(க௭).

அத்தி ரிக்கு மரனுக்கு மாலுக்குஞ்
சித்தி ரத்தவி சிட்டதிற் சீர்பெற
வைத்தி ருத்தி மறையோன் மறைசொலு
மித்தி றத்துப சாரஞ்செய் தேத்தினான்.

(கஅ)

அந்த வேளே யமரர்க் கிறைவனோர்
சந்த வேள்விசெய் வானவன் றுனத்தி
லீந்த மாதவ னைக்கொடங் கேகவே
முந்த வேள்வி முயன்றங் கிருந்தனன்.

(கக)

அண்டர் கோன்செயும் யாகத் தடைந்தவி
யுண்ட மூவரு மூறுற வேறுருக்
கொண்டு மேருக் குலகிரிக் குத்தர
கண்ட மீதுறைந் தார்சில காலமே.

(உய)

உறைந்த மூவரு ளத்தன குயைதன்
னிறைந்த கற்பை நிறுத்திட நீண்முகில்
சிறந்த நாவலந் தீவிற் செலாதறந்
துறுந்து செல்லத் துணிந்தனர் சூட்சியால்.

(உக)

முற்றிற்று. ஆ திருவிருத்தம் ஈக

உ-வது அத்திரிபிரம சபையடைந்த சருக்கம்.

நைமிசாரண்ய வாசிகளைப்பார்த்துச் சூதர்சொல்கின்றார்; விட்டுணு அ
ருளினைமாத்திரத்தி லத்திரிமகாரிஷி அனஞ்சயையுடனி மையபர்வதம் விட்டு
ஞானகானனம் அடைந்து அதினுள்ள சிறப்பனைத்தும்பார்த்து அரசினையு
ம் அதனருகுள்ள ஞானதீர்த்தத்தையுங் கண்டுகளிகூர்ந்து, இவ்வனத்துக்
கொப்பாக வொருவனமெங்கு மின்றென்றகமகிழ்ந்து; தருப்பை சமிதை
தருகாய் கனிமிகுந்திருக்கின்ற தெனவியந்து மற்றமுனிவர்களாச்சிரமயிய
ற்ற மனையவளோடும் செவம் தவம் யாகம் இவை செய்து முனிகணங்ளோ
டு சில காலமகிழ்வாயங்கிருந்தான். இப்படி யிருக்கையிற் சத்தியலோகத்

திற பிரமன்வேள்வி யொன்றியற்ற அதற்கு அன்மால் முதலோர் அவ்விடம் சென்றார்; அக்கால் அயன்மாலுப்பார்த்து வேள்விச்சடங்கு செய்வதையார் உரையென; ஞானகானனத்தத்திரி முனிவனிருக்கிறான வண்பிங்கழையென; அந்நாள்முகனினுக்கு முன்னம் இம்முனிவனறிந்து, நகைகொள்ள, அடுத்திருந்த முனிவர்முறுவலித்த தென்னென்றுவினாவ, மான் மகன்றன்னிடம் வரவுன்னின் செல்கின்றேனென, நாயகன் பிரிவுணர்ந்த அனருயை காதலினெங்கினன்; முனியான் அவன் போயிவன்வருகாறு நீயிங்கிருவென, அவன் உம்மைப்பிரியவரியதென்று கூற; தவசியும் பரிசுத்தமுள்ள அனருயையெதிர்தொல்வ தரிதென்றுன்னி சீக்கிரமிவடம் வந்து சேருகிறேனதுவரை யெனதன்பு நின்னிடத்தேயுனதென்றுமொழிய; கேட்ட பொழுது துணைவன்றொழுது பாததீர்த்தமும் பரிசுத்தபரிசாதமும் கொண்டிருந்நன் நின்றான், உடனேயருகினின்ற முனிவரை நோக்கியன ருயை துன்பமற வெல்லாமியற்று தீரென்று கூறியயனுலகடைந்தான். மடவரலும் பிரிவின்வருந்தித்தனிவசித்தான். பாததீர்த்தமும் உச்சிட்டமுந்தும் தீவன் வசிக்குங்கற்பாற் காய்கனி கிழங்கு முதலி பேதவகையெங்கனும் பெருத்து மிகுத்தன, முனிவரது பல சாலைகளருகறைதலா நெருகறையுமின்றியங்குறைந்தான். இஃகிப்படியிருக்க அத்திரிமுனிவன் வருத்தமின்றி மனோவதிக்கர்த்தையடைந்து அங்கேயிருந்த மூவரைத்தரிசித்துயாவரும் பொருந்துமியாகசாலையிற் சென்ற வருந்தவனைக்கண்டு எவரும் திசயித்தார். இம்மானிடயாக்கை தரித்தவனாதிருந்திரனோ அழங்கடவுளின் சோகியோவென்று வேதவேதியார் கூறினார், முனிவன் வேள்வியாற்றாதற் கேற்றனதேமும் வேதனேநின்னடித்தொண்டியற்றுமியான் வேண்டிந்தன்மயதென்னென அவர் யாகத்திறம் செய்யவேண்டுங் கிரியையானேத்து நீசெய்தியென்று தற்பைபைக்கையிற்கொடுக்க, அதை யேற்றுத்திருமாலடியினுந் தேவர்கண்முடியினுந் சாத்தினபொழுது சுரர்வாழ்த்தினார் வெதகோஷ முனங்கயாக முதற் சடங்கு செய்து கடவுளர்க்கு அவிசளித்தான். அவர்களும் ஆசி கூறவுளமகிழ்ந்திருந்தனன். அத்திரி அரன் அரியிலர்க்குச் சித்திராசனம் விரித்து அநிலெழுந்தருளச்செய்து வேதன்வேதமுறையினுபசரித்தான். அப்பொழுது இந்திரன் ஒரு வேள்வி செய்ய அவன்றானத்திலிந்த மாதவனைவைத்து மகமியற்றி மூவர்க்குமவியுதவ அத னோக்கொண்ட மூவரும்ஊறுறவேறுருக்கொண்டு மேருவுக்குத்தரதிசையில் உறைந்தார். அங்குனமுறைந்தவர் அனருயையின் கற்பை நிலைநிறுத்த நினைந்து நாவலன்றீவிலோருபாயத்தால் மழை பெய்யமேகஞ்செல்லாமல் அறம் துறந்து செல்லத்துணர்ந்தனர் என்று சூதர்சொன்னார்.

என்று சூத னியம்புதல் கேட்டிது
நன்று பின்னர் நடந்தவெல் லாமினி.
தின்று கேட்கவி யந்தன மாதவக்
சூன்று போல்பவ கூடுமெனக் கூறுவான்.

(௧)

வேறு

ஆதலிற்சூல மேருவுக்கய லாயதெக்கண திக்கெலாந்ந்
சீதமுற்றக லாதமைப்புயல் சேர்விலாதுதண் ணீரிலா
தேதமுற்றண வானதற்றுயிர் யாவுமங்குநி லாதுகார்
மீதுறப்பெய்வ தேதுதிக்கென வேநினைந்துதள ளாமொல்.

(௨)

போகமற்றன பூசையற்றன புனிதமற்றன மனிதர்கூழ்
மோகமற்றன தாகமுற்றின முறையுமற்றன முனிவர்பால்
யோகமற்றன யாகமற்றன வுரனுமற்றன மரமெலாந்ந்
சாகமற்றன வேர்களற்றன சலமதற்றன நிலமெலாம்.

(௩)

சூளம்வறந்தன நதிவறந்தன கூவல்வற்றின பூவிலோர்
களம்வறந்தன நாவறந்தன கருவறந்தன வுருவுறு
துளம்வறந்தன வுடல்வறந்தன வுயிர்வறந்தன பயிரில்வாழ்
வளம்வறந்தன மழைவறந்திடில் யாவையோவற ளாதவே.

(௪)

அன்னகாலையி லன்னமேயரி தாகியேகனி காய்கிழங்
கின்னபோகமு மின்றியாமினி யெங்ஙனேசுவ மென்றுமுன்,
நுன்னுமாதவ ரியாவரும்பெறு துயரறிந்தன சூயைதன்
பன்னசாலையி னூமிறைந்தொரு பண்புசெய்தன னண்பினால்.

()

நிறைதவத்தின னடிவிளக்கிய நீரையேகையி லேயெயித்
நிறைவனைத்தன திதயமத்தியி லேயிருத்திரி தானியா (ன்பமே
முறைகொண்மைப்புயல் பொழிகவெங்கணு முன்புபோன்மிக வி
சூறைவறப்பெரு சூகவெனத்தனி கூசிடாதுற வீசிணள்.

(௬)

ஆநீரண்டெனும் யோசனைக்குளண் ணரியமாமழை சொரிகெனக்
கூறிவிண்டநன் னீரெழுந்தெழு கொண்டலாய்நிறை கொண்டதோ
தேறுகின்றில மூவருஞ்செய்த திறமகற்றிய திறவின
சீநிலன்பினர் கற்பினுக்கெதி ரியலுமோமெவர் செயலுமே.

(௭)

மங்கைகற்பெனு மேன்மையாலுயர் மழைபொழிந்திடு பான்மை
தங்குநற்கனி காய்கிழங்கொடு சாகமும்பல போகமு (யாந்
மெங்குமற்புத மேமிகப்பசி யேவளர்ந்துட லேதளர்ந்
தங்கிளைத்தவ ரெவருமிங்குற லாயினுரிடற் போயினார். (அ)

வந்தமெய்த்தவ ருக்கெலாமதி வாசசந்தன சீதளந்
தந்துடம்றார் வாறவீசுறு தால்பிருந்தம தாலவே
யுந்துமுக்கனி பால்சருக்கரை யோடனைந்துவி டாமலுண்
டந்தமுற்றிட வன்னமிட்டன ளாயையொத்தன சூயையே. (க)

அங்கடைந்தவ ருக்கெலாமரு ளன்னபூணி யென்னவே
சங்கடந்தவி ரச்செய்திங்கிவ டங்குமேல்வையின் மேருவின்
பங்கடங்கிய மூவருமுனி பன்னிதன்செய லுன்னியே
யிங்கடங்கரு மாடலேசெய வேயினர்கிழ மாயினார். (ஐ)

வேறு. தடியோடு தடுமாறித் தளர்ந்துமூப் பிளந்துடை தத்தி
ய்பொத்தி, முடியோடவ் ஷடனாத்து முகமும்வலித் துச்சரித்து
முக்கிக் கக்கிப், பிடியோடென் புந்நரம்புந் துன்னதான்மார் பின்மி
ன்ன மேனிகூனி, மடியோடு பசிகனற்ற மறைக்கிழவ ரறக்கிழமா
ய் வந்துற்றாசால். (கக)

வந்துபன்ன சாலையிலார் பசிகொடிதென் றுழன்றுகாக்
கும் வார்த்தை தான்கேட், டந்தவன்னை வெளியில்வரக் கண்டினை
ப்புந் தவிப்புமிருந் தவசமாகச், சிந்தைபயந் தெடுத்தன்னோர் மூர்
ச்சைக்கேற்றனகொடுத்துத் தேற்றத் தேற்றந், தந்தபின்ன ரடிவி
ளக்கி யாசனமிட் டிருத்தியுப சாரஞ்செய்தே. (கஉ)

இன்னபாத் திரங்கிடையா தெனமனம்பந் றிடப்பொசிக்
கு மிடந்தூய்தாக்கி, யன்னபாத் திரம்விளக்கி யறுசுவையுண் டியு
முறையோ டமைத்துக்கைமேற், சொன்னபாத் திரநீர்விட் டமு
துசெய்யு மென்னவன்னை சொன்னசொல்லின், பின்னபாத் திரநா
கி மூவரும்பே சாதவுரை பேசினூரால். (கஃ)

உடுத்ததுகி லகற்றிலுண்போ மன்றேலுண் ணேமென
வன் றேறுதக் காதி, லடுத்தபொழு தரசுரவென் மஞ்சியின்னன் மி

ஞ்சியுன்ன லாமோநீவி, ரெகித்தமொழி புன்மொழிதி திதுகேட்க
வெனக்குவிதி யின்றுநன்று, கொடுத்தவன்னம் பொசித்துநன்மை
கூறுவதுந் தன்மையென்று கூறும்போது. (கசு)

எமதுமொழி கேட்டிலையே லுண்ணேமின் றுயிரிழப்
போ மென்னவன்னோர், தமதுமொழி கேட்டிதுவோர் சோதனை
யோ வெனமனதிற் றாக்கினோக்கி, யுமதுகருத்தெப்படியோ வப்ப
டியே முற்றுமிஃ துண்மையாமென், நமைத்பெறத் தன்கணவன்
பாததீர்த்தத்தையெடுத் தங்கைகொண்டாள். (கரு)

வேறு

என்னிறை யெனதுளத் திருக்கு மென்னிலென்
முன்னிறை யவரிவர் மூவ ருந்தரு
மெய்நிறை சிறார்களாய் விடுக வென்றுதங்
கைநிறை புனலைச்செங் கரத்தில் வீசினாள். (கசு)

வீசின பொழுதற வெட்கி யுட்கியுட்
கூசின பேரெனக் குறுகி மாசறு
தேசினர் சிறுவராய் சிறுகிக் கீழ்கிடந்
தேசின றொனவழு திரங்க லாயினார். (கௌ)

கிழவுரு வெய்திய கேடில் மூவரு
மழவுருப் பாலராய் மயங்கி வாய்திறந்
தழவுரு மாற்றிய தென்னி லற்புத
விழவுருக் கற்பலால் மிக்க தில்லையே. (கஹ)

கருத்துமுந் றியதெனக் கனிந்து பாலராம்
விருத்ததைத் தன்றுடை மீதி லேயெடுத்
திருத்தியெய் பால்கலந் தேற்றச் சங்கில்வார்த்,
தருத்தின ளருத்திமெல் லணையிற் சேர்த்துநாள். (ககூ)

மீட்டுமப் புதல்வரை யெடுப்பள் மிக்கநீ
ராட்டுவ ணுதலினீ றணிவள் சங்கணி
பூட்டுவ னுச்சியி லெண்ணை பொற்றுவு
ளாட்டுவ டொட்டிலிற் கிடத்தி யன்பினால். (உஃ)

தேவரு முனிவருஞ் செகத்தின் மாதவ
ரியாவருங் காணெனா திருக்கு முத்தொழின்
முவரு மிவரெமை முற்றுங் காப்பதற்
காவரென் றறிந்துதா லாட்ட லாயினான். (உக)

தாலாட்டு.

ஓங்கு கரமு முரமுந் திருநாவுந்
தேங்கமல மான்சேரச் சேருவீர் கண்வளரீர்
தாங்கு முடிக்கணியுந் தன்னிறமு நற்றவிசு
மாங்கமல மென்னவினி தாக்குவீர் கண்வளரீர். (உஉ)

எந்நாளு மும்பரியம் பரிதா மம்புயத்திற்
பொன்ன ரணியே பொருந்தல்செய்வீர் கண்வளரீர்
மின்ன ரணியும் விரிசுடையு மில்லிடமு
நனனாக மென்ன நலம்பெறுவீர் கண்வளரீர். (உ௩)

மன்னுமலை மின்னையுஞ்சொன் மாணையும் மாநயனப்
பொன்னையுமுத் தாரமெனப் பூணுவீர் கண்வளரீர்
பின்னமிலா நான்மறையின் பின்னுநடு வுநடுவின்
முன்னுமூ வர்முதலா மூவாரீர் கண்வளரீர். (உ௪)

மேவவரு ருண்ணீறி வெண்ணீறெ முச்சிரிக்குஞ்
சேவகனே யான சிறுவாரீ கண்வளரா
யேவகனாங் கன்னல்வில்லி யென்றவனை யன்றுவென்ற
பாவகனாங் கண்ணுடைய பாவகனே கண்வளராய். (உ௫)

ஓங்கியநின் றேவி யுடுத்தவுடை மீதவனைத்
தாங்குமவன் பாலுறங்குஞ் சந்ததியே கண்வளராய்
தேங்குகளை நான்குடைய தென்னிலங்கை மன்னுயிரை
வாங்குகளை தாங்குசிலை மைந்தாரீ கண்வளராய். (உ௬)

ஓதக் கடல்கு முடையவனை யீன்றுபெற்ற
தாதைக் களித்த தனியனே கண்வளராய்
யேதைச்சொல் வேனுலக மெல்லாம் படைத்தொருபெண்
பேதைக்கு வந்துதித்த பிள்ளையாரீ கண்வளராய். (உ௭)

உய்வண்ண மூவரையு மொன்றாய்த் தனித்தனிபா
யிவ்வண்ணத் தாலாட்டி யேற்றெடுத்துப் பாலூட்டிச்
செவ்வண்ணத் தண்டை சிலம்புகிறு தாளிலணிக்
தவ்வண்ண மாயவளை யாழிகையி லேழுட்டி.

(௨௮)

மைந்தர் வனப்பு மணிவாய்க் குறுகையுஞ்
சுந்தரமுங் கண்டா டிவண்டாள் களிகூர்ந்தாள்.
தந்தையா யாவருக்குந் தாயருமா மூவருக்கு
மந்தமொரு நற்றயுண் டான ததிசயமே.

(௨௯)

என்னுமுரைச் சூதனைப்பார்த் தேந்திழையாள் கற்பினியல்
புன்னதொறு மிறும்பு துற்றுவப்புப் பெற்றனமாற்
பின்னு ரிகழ்ந்த பரிசீனைத்தும் பேசுகெனத்
துன்னுமறை மாதவர்முன் சூதனைநித் தோதுவனல்.

(௩௦)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் ௩௩௩.

௩-வது அனஞ்சயை கற்பும்கிமை.

அது கேட்டு முனிவரர் நல்லது பின்னடந்த அனைத்தும் கேட்கவிரும்
பினோம் மாதவரே மலைக்கொப்பானவரே உரைப்பீராக வெனவுரைக்கின்ற
ர். டெருமை பொருந்திய மகம்மேருவுக்குத் தேன்றிசை மூற்றும் மேகந்த
வழாததனூற்றண்ணீரின்றிக்கேடுற்று உணவற்று எவ்வுயிரும் அங்குதங்கா
மல் எத்திக்கின் மழைபெய்கின்றதென நினைந்து தள்ளாடின. மணிகர் பா
ல் புனிதம் போகம் மோகம் அற்றன முனிவர் பால் யோகம் யாசம் அற்றன
தாகமுற்றின முறையுரன் அற்றன மரமெலாம் சாகம் வேர்கள் அற்றன கு
ளம் நதிகூவல் வறந்தன பூமி விலுள்ளோர்க்கு உயிர் உடல் கண்டம் நாவு
வறந்தன உருவுறுது கருவும் வறந்தன பயிர்வளம் வறந்தன மழை வறந்தி
ழின் வறளாதன வெவை! அப்பேர்ப்பட்ட காலத்தில் அள்ளம் அரிதாகிக்கா
ய் கனி கிழங்கின்றி எங்கனம் ஏருவம் என்று இங்கனந்துன்புறு மாதவர்
துயரறிந்து அனஞ்சயை தன் பன்னசாலை பிழாடுறைந்து நன்பினுலொருப
ண்புசெய்தாள். தன்றவந்தனடி விளக்கிய நீரைக்கைப்பிலெடுத்து இறைவனை
நினைந்து எங்கனு மழைபொழிந்து முன்போ லுலகிலின்பம் பெருகுமெ
ன்று வீசினான். அந்த நன்னீரானது எழுத்து பன்னீரானது யோசனை தூர
த்துக்குள் சப்தமேகங்களாய் நிரைகொண்டதோ தேறுகின்றிலம்- மூவர்
செய்தகிற மகத்திய வலியினால் முடிவிலாத அன்பினர் கற்பினுக்கு எவர்செ
யலு மெதிரியலுமா! மங்கையது கற்பெனு மேன்மையான்மழை பொழிந்த

தாற் காய் கனி கிழங்கு சாகம்பலபோகமுமிருந்தன. பசிவளர்ந்து உடற
ழர்ந்து இளைத்தவரெவரும்ங்கடைந்து இடறையகற்றினார். வந்தவந்த தப
சிகட்கெல்லாம் சந்தன மரங்கள் சீதளம் தரவும் கூந்தற் பனையும் மூங்கிலு
ம் தளர்வாரவீசவும் முக்கனி பால்சருக்கரையனைந்த வன்னத்தை தாயை
யொத்தவன குழைபடைக்க வுண்டானந்த மடைந்தனர். அங்கடைந்தவர்
சங்கடங்களை யெல்லாம் அன்ன பூரணி யென்னத்தவிர்த்து வசிக்குங் கா
லத்தில் மேருவின் பக்கத்தில் வதிந்த மூவரு முனிபன்னியின் செயலுன்னி
அரிதாகிய திருவினையாடல் செய்யக்கிழமாகித், தடியோடு தடுமாறித்தளர்
ந்து மூப்பினமிழந்த நடைதத்திப்போத்தி தலைமுடி யோடு னரைத்து
முகம் வலித்துச் சரித்து முக்கிக்கக்கி என் பு நரம்புதுன்ன யஞ்ஞோ பவீத
மின்னமேனி கூனியயற்றிற் பசி கொதிப்பப் பன்னசாலையின் வந்து பசி
கொடிதே யென்றுரைப்ப; அதைக்கேட்டன்னை வெளியில்வர இவர்கள் இ
ளைப்புந்தவிப்புமிருந்து அவசமாக, அவன் சிந்தை பயந்தெடுத்து அன்னோர்
மூர்ச்சைக்கேற்றன கொடுத்துத்தேற்ற, தேறிய பின்னர் அடிவிளக்கி ஆச
னந்துளக்கி யுபசாரஞ்செய்து இன்ன பாத்திரங்கிடையா தென்றுளம் பற்
றிப் பொசிக்குமிடந்தாய்தாக்கி பாத்திரம் விளக்கி அறுசுவையுண்டியமை
த்து நீர்வார்த்து அமுதுண்டிமென, பின்னர் மூவரும் உடுத்தியிரா நின்ற
சூகிலகற்றிலுண்பேம் அன்றல் உண்ணோர் என்றுரை யாதளவுரைத்தா
ர். கேட்டளவிற செவிபொத்தி அரகரவென்றஞ்சித் துன்பமிஞ்சி நீவிரு
டுத்தமொழி தீது இது கேட்க விதியோ; நல்லது கொடுத்தவன்னம் பொசி
த்து நன்மை கூறுவதே தேவரீரது தன்மை யென்றுகூற; அம்மூவரும் எ
மதுமொழி கேட்டிலையேல் உண்ணேம் உயிரிழப்பேமென்ன, அம்மொழி
கேட்டு இதுவுமோர் சோதனையோவென்று மனதுட்கொண்டு, உமது கரு
த்தெப்படியோ வப்படியே முற்றுமென்று கூறித் தன்கணவன் பாததீர்த்
தத்தை அங்கைகொண்டு என்னிறைவன் என்னுள்ளத் திருப்பாணுகில் என்
முன்பாக விம்மூவரும் சிறுர்களாய் விடுகவென்று செகத்தில் வீச, எதிரே
சினர்போலக் கீழ்க்கிடந்து சிறுவராயழலாயினார். கிழவுருவெய்திய மூவ
ருமழவுருவாகிமயங்கியழவுருமாற்றிய கற்பினற்புதத்துக் குமிக்கதியாதுள்!
நங்கருத்து முற்றியதெனக் கனிந்து பாலராம் விருத்தரைத்தன்றுடை மீ
தெடுத்திருத்தி நெய் பால் கலந்து சங்கில் வார்த்துப் புகட்டி அணையிற் சே
ர்த்து வாள் மீட்டும் புதல்வரை யெடுப்பாள் நீராட்டுவாள் நெற்றியில் நீற
ணிவாள் சங்கணியூட்டுவாள் உச்சியிலெண்ணை தேய்ப்பாள் தோட்டிலினம
ர்த்தி யாட்டுவாள் தேவர்முனிவரி யாவருங்காணொழைமூவரும் எமைமுற்று
ங்காப்பதற் காவரென்று தாலாட்டினுள் என்றுரைத்த குதரைப்பார்த்து
மேனடந்ததைச் சொல்லுமென்று கேட்கச்சொல்லுவார்.

இங்கிவர்க ளிவ்வனமி ருப்பவிவர் காதன்
மங்கையர்க ணாடியுயர் வானுலக டைந்தே
யங்கவரோ டேவினவ லானபொழு தானு
நங்கையர்க ளோடுமறை நாரதனு றைப்பான்.

(க)

ஆவலுறு மூவர்செய லன்னையசே கேண்மின்
லுவலுறு தீவிலுயர் ஞானவன மங்கே
தாவலுறு மத்திரித வம்புரிவ னன்னே
னேவலுறு பன்னியவ ளின்னமுத மன்னாள்.

(உ)

அத்தெரிவை கற்பயல றிந்திடநி னேந்தே
மெய்த்திறவி ருத்தரென வேபசிமி ருந்தே
முத்திறந டத்துமவர் மூவரும டைந்தா
ரெத்திறம்வி னேந்ததுகொ லென்றறிகி லோமே.

(ஈ)

நீவிருயர் ஞானவன நீளிடையி நாளிற்
போவிரவ னேயவர்போ ருந்துவரெ னாமுன்
றாவரிய தேவர்பதி தன்னையக றாய்மார்
மூவருமி மாசலமு கட்டிடைய டைந்தார்.

(சு)

அத்திரித வத்திறைவ னன்னமுனி பன்னி
மெய்த்திரிவி லாளவடன் வீற்றிரு வோமென்
றித்திரிகு ணத்தர்செல்வ தேதமென வேத
முத்திரிக ளுக்குமன முற்றினகி லேசம்.

(இ)

ஏதினிவி சாரமதெ னப்பனிவ ரைக்கோ
மாதினொரு மூவருமி மாசலம கன்றே
மேதினிசொல் ஞானவன மேவிமக வாவி
போதிரிமுன் மீதவர்பொ ருந்தினரு வந்தே.

(ஈ)

ஆதியிறை வோருறைத லானவன ஞானச்
சோதிமய மாய்நிறைதல் கண்டுடறு வண்டே
நீதிபர ரிங்குறைத னிச்சயமெ னக்கா
ரோதியர்கண் மூவரவ னுற்றனரு வப்பால்.

(ஏ)

ஆயபொழு தத்திரிதன் னுச்சிரம மெல்லாந்
தூயரிவர் மெய்யிலுறு சோதியுற லாலே
மேயபக லெககனமீ திலுறு சேரதி
மேயும்வகை யாதெனவி ருந்தவரெ மூந்தார்.

(அ)

மாதவரெ லாருமக வாஷியரு கேபோ
யாதவரு மேபரவு மன்னையரை யன்னாள்
சூதுபுள் ளேறுமிசை சூட்சிபெறு காட்சி
திதறிவி னாடுதெரி சித்ததிச யித்தார்.

(ஆ)

தெரிசனேசெய் தேயதிச யித்தவரெல் லோருந்
தூரிசுறும னத்தொடன சூயையொடு கூறப்
பரிசுபெரு மத்திரிப தத்தினேரி னேத்தே
வரிசைபெறு புத்திரரை வாரமொடு பாரா.

(இ)

சீந்தனேசெய் தன்னவன்சி றப்பவெவ ராலும்
வந்தனேசெய் மூவருமம் மாதவர்கள் சூழ
வந்தநிலை வானினைய கன்றுமக வாஷிச்
சந்தநிறை போதிரிழ மன்னிடைப டைந்தார்.

(ஈ)

பங்கயம ணித்தொடைப ரித்தயனை யுன்னி
யங்கயனெ னச்சிலவ ரங்கணமர் கின்றார்
பொங்குதுள பத்தொடைபு னேந்தரியை நாடிச்
செங்கண் முகிலன்னசில செல்வருறை கின்றார்.

(உ)

அக்கமணி மாலிகைய ணிர்த்தனை யுன்னிச்
செக்கர்முடி யோடுசில திவ்யருறை கின்றார்
பக்கமற மிக்கதொர்ப ரப்பிரம மென்பா
சொக்கவுணர் கிழ்குமவ ருங்குழுமு கின்றார்.

(ஊ)

ஆயவர்சி றப்புமவ் வுந்தவரு வந்தே
மேயவன மேன்மையும் விருப்பினொடு னோக்கித்
தூயவன மீதெனம கிழந்துநிறை சேரதி
கூடியவரு மாறியுயர் கண்ணியர்க ளானார்.

(ஊ)

கன்னியர்க டம்வடிவு கண்டிசடை கொண்ட
சென்னியர்கள் வேதியர்கள் சீரியர்க ளன்னோர்
பன்னியர்க ணண்பினர்கள் பண்பினர்க ளல்லா
லன்னியர்க ளல்லவென வன்னவர்கள் சூழ.

(௨௫)

அன்னையன சூயைத எகத்திடைய டைந்தே
முன்னையர னாதியொரு மூவனாயு மூவர்
மின்னைய பாலரென மெய்ப்பொடி வளர்ப்பா
யுன்னையென கூறுவ துனக்குறிக ருண்டோ.

(௨௬)

வேறு

காமரீ யெம்முயிர்க் கணவர்க் குற்றதா
யாமினி யென்றுனை யாடந்த வெங்கட
மாமரீ பொறுமையின் வளத்தி னீகையிற்
பூமினீ யென்றவர் புகன்ற போதினில்

(௨௭)

சீரிய ரிவரிவர் தேவி மாரெனக்
கூரிய மனத்தினிற் குணித்துக் கொள்கையால்
வேரிய மலர்கொ டர்ச்சித்து வேட்கையா
லேரிய ரீரென திடத்தி லெய்தவே.

(௨௮)

ஏதுமா தவஞ்செய்தே னெளரிய னென்னவே
மாதுதாழ்ந் தெழுவவள் வதன னோக்கியிப்
போதிலெம் புருடர்நின் புதல்வ ராவதற்
கேதுரீ நினைத்தியென் றிரங்க லாயினார்.

(௨௯)

அன்றவ ரிரந்தன ரன்னை முன்னையா
மின்றவர் தங்களை யிரக்கின் றோமெம்பா
னன்றவர் தம்மை நீ நல்கி லொல்கிலோ
மென்றவர் மொழிந்தவற் கிரக்க மெய்தினுள்.

(௩௦)

அப்படி யாவதற் கைய மில்லையென்
மெய்ப்படி மாதவன் விண்ணு ளானனோ
னிப்படி வருமள விருத்தி ரீங்கென
ஹப்படி கண்ணினுண் மகிழ்ந்து கூறினாள்.

(௩௧)

கூறிய வார்த்தையுட் கொண்டன் னோர்மனங்
தேறிய துணர்ந்துகாய் கிழங்கு தீங்கனி
யேறிய போகம்யா னீய வேணுகர்ந்
தாறிய வுளத்தொழிங் கமைதி ரன்னைமீர்.

(௨௨)

என்றிம்மா துரைப்பவெம் மிறைவ ரெம்மிடத்
தொன்றினு லல்லதொன் றுண்ப துத்தம
மன்றுநீ யருள்செயு டளவு நோற்பதம்
கின்னுநீ யோரிட மிதுவென் னோதென்றார்.

(௨௩)

கனிவரு மொழியினுள் கழறு வாளொழி
னனிவரு ஞானகா னனமொன் றுண்டருட்
டனிவரு ஞானதீர்த் தமுமுண் டாங்கதின்
முனிவர ரெழுவரு முயல்கின் றுர்தவம்.

(௨௪)

தவமியற் றிடுபவர்க் கேற்ற தானமற்
றவமகற் றிடுமுகக் கன்ப ராகிய
சிவன்முதற் றலைவரைச் சேர்க்கு மென்னவங்
குவகைபெற் றத்தலத் துற்று நோற்கின்றார்.

(௨௫)

நோற்றிடு மூவரு நோன்மை நீர்படிந்
தேற்றிடப் பாதலத் திருந்து மூவரொத்
தாற்றிடு முந்நதி யந்த வாவியிற்
னோற்றிடுந் தன்மையார் சொல்லற் பாலரோ.

(௨௬)

பாற்பதி கங்கையிற் பங்க யாசனி
மாற்பதி யமுனையில் வாணி வாணியி
லேற்பதின் மூழ்கித்தம் மிறைவர் மூவர்தம்
மேற்பதி யன்பினுல் விரத முற்றுளார்.

(௨௭)

தன்மமா ஞானதீர்த் தத்தின் மூழ்குவார்
சென்மமாங் கடலைவிட் டேறித் தேறருங்
கன்மமாந் தீவினை கடந்து காண்பரும்
வன்மமா முத்தியின் மார்க்கஞ் சேர்வரால்.

(௨௮)

தங்கிய ஞானதீர்த் தத்தி னுத்திரங்
கங்கைதென் கீழதர யமுனை காமுறப்
பொங்குதென் மேற்கதாய் வாணி பொற்பினோ
டங்குறு மவற்றில்விண் ணவரவந் தாடுவார். (௨௯)

எந்நதி படிந்திடும் பலனு மேற்றமா
முந்நதி மூழ்கிடி னுதவு மோகமா
மந்நதி மூனறுபிங் கமைத வாலதி
னன்னதி யாகுமிஞ் ஞான வாவியே. (௩௦)

அன்னவா வியினரு காக வங்கவன்
சொன்னவா றருந்தவந் தொடங்கி மூவரு
மின்னவா றிருந்தன ரென்னச் சூதனு
முன்னவா வற்றமா முனிவர்க் கோதினான். (௩௧)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் ௩௬௪.

சு-வது தேவிமார் விரதச் சருக்கம்.

இங்கே யிப்படியிருக்க விம்முவர் தேவிமார் தேவலோகத்திற்போய்
சுரரிடம் விசாரித்துக்கொண்டிருக்கும் காலையில் நாரதர் சந்தித்தன்னையேரே
கேண் மின் பூலோகத்தில் நாவலந்தீவில் அத்திரிமுனிவன் பத்தினி கற்பை
யறியமுத்திறம் நடத்து மூவரும் கிழவுருவாய்ச் சென்றார் எத்திறம் வினைந்
ததோ தெரியாது, ஆதலால் நீவிர் அவ்வனத்திற்கிப்போதே பொனாற்காண
லாம் என்றோது முன மூவரை நீங்கி தாய்மார் அவ்விடம் விட்டு இமைய
பருவத்தையடைந்து அனஞயை கற்பின் வலையறியவே மென்றும் இத்
திரி குணத்தர் சென்றது குற்றமென்றும் முத்திரிகளும் மனக்கவலையுற்று
ஒரு வாறு தேறிமலை மகளோடு அவ்விட நீங்கி ஞானகானனத்தில் யாகதீர்
த்தத்தில் அரசின் நிழற்கண்ணிருந்து ஆதியிறைவர் இங்குறைதலால் இவ்வ
னம் ஞானச்சோதிமாய்நிறைதல் கண்டு உடறு வண்டு நீதிபரரிக்குவதிதனி
ச்சயமென்று மூவருமுவந்தார். அக்காலத்தில் அத்திரிபாச்சிரமமுற்றுமிவர்
மேனியின் காந்திபடலால் பகலோனைப்போன்ற விதமியாதென்று முனிவ
ரொழுந்தார் எழுந்து சூரியர்கள் தெரிசிக்கும் அன்னையரையும் அக்காலத்திற்
றமரைப்பூமிது அன்னமேறி யிருத்தலையும் குற்றமற்ற விடத்திற் றரிசித்து
அதிசயித்து பரிசுத்தமான மனதோடு அனஞயையுடன் கூற, இவரும் அத்தி
ரிமுனிவன் கழுவினேந்து உரிமையுடன் புத்திரரைடபார்த்துச் சிந்தனைசெ

ய்து சிறப்புற்றிருப்ப எவரானும் வந்திக்கப்பட்ட அம்மூவரும் தாமரை மணிமாலையைத்தரித்துச் சிலர் பங்கயகோ நீனைந்து தவம்புரிதலும் துளசிமாலையைத்தரித்துச் சிலர் அரியை நீனைந்து தவம்புரிதலும் உருத்திராக்கமாலையைத்தரித்துச் சிலர் அரணை நீனைந்து தவம்புரிதலும் உலகனைத்தும் பரப்பி ரமமாயிலருவதறிந்து சிலர் தவம்புரிதலும் சில முனிவர் பிரமானந்தமடைந்திருத்தலும் ஆகிய விவற்றை விருப்பத்தோடு பார்த்து பரிசுத்தமாகிய உன மிது வென்று மகிழ்ந்து அச்சோதிக்காயவுருமாறிக் கன்னியர்களானார்கள். அக்கன்னியர் வடிவைக்கண்டு சடைகொண்ட சென்னியர் வேதியர் சிரியரி வர்பன்னியர் ஈண்பினர் பண்பினர் அன்னியரல்லனர் இவர் கடற்குழு அன்னையர் அனஞயை யில்லத்திடையடைந்து மின்னையொப்பாய்! முன்னையர னாதி மூவரையும் வளர்க்கப்பட்ட வுன்னை என்னே கூறுவாம் உனக்கு நிகரு ண்டா! எம்முயிர்க் கணவர்க்குத்தாயா மென்றுன்னையடைந்தேம் எங்கட ம்மாமியே பொறுமையில் வளத்தில் ஈகையிற் பூமியேயென்றிவர் கூறுங் கால், அவள் இவர் தேவிமாரென்று மனத்திற் குணித்து மலர்சொண்டர் ச்சித்து நீ விரென்னிடத்தெய்த எளியேனியாது தவம்புரித்தேனென்று அம்மாதா தாழ்ந்தெழு; அவள் வதன னோங்கி இப்போ தெம்புருடர் நின்புத ல்வராதற் கேது நீனைத்தாயென்றிரங்கினார். அக்காலத்தில் நின்பாலன்ன மிரந்தனர், அவர்களையிப்போ துன்பாலிரக்கின்றோம் எம்பாலவர்களை நல் கிற்றளரேம் என்று சொன்னவர்க்கிரங்கி அப்படி யாவதற்கய்யமில்லை, மு னிவர் தேவலோகத்துப் போயிருக்கின்றாரவர் உரும் வரை யிங்கிருத்திரெ ன்று மைக்கருங்கண்ணாள் மகிழ்ச்சியிற்சூற; கேட்டு மனந்தேறியதுணர்ந் து காய் கனி கிழங்குவன் புசித்துச்சந்தோஷ மனத்துடன் இங்கிருங்களை னையர்களேயென; அதற்கவர்கள் எம்மிடத்தெய்மிறைவர் வந்தாலன்றி ஒன் று முன்னேமென; அப்படியானால் அழகு பொருந்திய ஞானகானனத்தி ல் ஞான தீர்த்தமொன்றுண்டு அதிற் சத்தரிஷி கடவஞ்செய்கின்றனர், அ துவசிகட் கேற்றவிடம் அங்கே யுபவசித்துத்தவமுயல் வீரேற் சிவன் முத ற்றலைவரைச்சேர்க்கு மெனறுகூறு நன்றென்று அங்கே வந்தார்கள். அவ ர்கள் படிந்து தவம் நோற்றிட பாதலத்திருந்து மூன்று நதியந்தவாலியிற் றோன்றின பார்வதி சரஸ்வதி இலக்குமி யிவர்கள் கங்கை சரஸ்வதியமு னையிவற்றின் முறையே யாடித்தத்தமிறைவர் மேற்பதியன்புபூண்டுவிரதம் நோற்றார். ஞான தீர்த்தத்தின் மூழ்குவோர் சென்மக்கடலும் கன்மமார் தீவினையும் கடந்து முத்தியடைவர். ஞான தீர்த்தத்தின் வடக்கில் கங்கை யும் கிழக்கில் யமுனையும் தென்மேற்கில் வாணியுமாக விளங்கும் இவற்றின் விண்ணவராடுவர். எத்தீர்த்தத்தின்படிந்த பலனும் இம்முத்தீர்த்தம் உதவு ம்; ஆனதால் இந்த ஞான தீர்த்தமிக்கமேலாயது என்று அனஞயை சொ ல்ல, அத்தீர்த்தத்தருகே மூவருமாதவஞ் செய்யத்துடங்கியிருந்தார் என்று சூதர் ஸைமிசாரண்ய வாசிகட்டுச்சொன்னார்.

முற்றிற்று.

சூதனை வணங்கிக்கேட்பச் சொல்லுவான் முனிவர்க் கன்னுன்
வேதனை முருந்தன்றன்னை விமலனை யமல மான
மாதனை யர்களா யன்னுன் வளர்க்கயிக் கன்னிமார்கள்
போதனை யாது காதல் புரிந்துமா தவஞ்செய் போது. (௧)

நாரதன் வானி னின்று ஞானகா னனத்தை நண்ணிச்
சேரது தவறாக் கற்பின் செல்வியாச் சிரமத் திற்போய்
மாரத மழலைச் செல்வாய் மைந்தரைக் கண்டா னன்பு
கூரதி சயமுற் றானக் கோதைவந் தடியிற் றுழந்தாள். (௨)

அடியினை விளக்கி யன்போ டறுகவை யுண்டி யீந்தா
மடியிடை யவனை நோக்கித் துதியுஞ்செய் தமுதந் துய்த்த
முடியுடை முனிவன் சொல்வா னயன்மக முடித்து வானில்
வடிவுடை வேந்தன் யாகம் வளர்க்கமா தவனங் குற்றான். (௩)

அத்திரி முனிவ னங்கே யாயிழை நீயிங் கேயிப்
புத்திர ரார்கொ ளென்று புகன்றனன் புகலக் கேட்டுச்
சித்திர மனையாள் சொல்வாள் சிறுவர்சஞ் செயலும் பொற்பு
மித்திர மென்ன நீயே யறிவையா னறியே னென்றான். (௪)

என்றிவள் சொல்லக் கேட்ட விருடியிங் கிவரை நாடி
யொன்றிய மடவார் தாமெங் கும்மன ருரையென் றோத
வன்றவர் ஞான வாயியருகருத் தவஞ்செய் கின்றார்
துன்பென வன்னுன் கூறத் துன்னியன் னவர்பாற் சென்றான். (௫)

அன்னையர் மூவ ருணி லாதுமாதவமே செய்ய
முன்னைய முனிவர் பன்னி மார்தவ முயலா நிற்பப்
பின்னையிம் மூவர் தன்மை தேர்ந்தடி பேண வன்னோர்
தன்னைய முனிக்கு நெஞ்சத் தாலுப சாரஞ் செய்தார். (௬)

அசைவற நிற்ப வேகண் டத்சயித் தன்னை மார்க்
ணசையறத் தவஞ்செய் துள்ள நலியுமா நென்கொ லுங்கட்
கிசைவுறு மிறைவர் தாம்வந் தெய்துதற் கேற்ற தாய
வசையறு விரத மொன்றுண் மிரைக்குவன் மனக்கொள் விரால். (7)

ஆதிசைவிசத் மாம தாசனட்டி டித்தா ரேனார்
திதின யகற்றி யேசுந் தித்ததெல் லாம்பெற் றுய்வா
ராசரம் பெருகு னன்மார் கழித்திங்க ளாகி ரைக்கு
மாதரீர் றோற்கு றோன்பா மதினவா லாறு சொல்கேன். (அ)

ஆதியிற் றேன்று மாயை யகன்றின் மலன்றன் மெய்யிற்
சோதியிற் பஞ்ச பூதந் தொல்லுயிர்க் கணங்கள் யாவும்
பேதியற் றெடுங்கு மாயை பின்புபா வுணக்கு ளன்பின்
னேதமற் றமிர்த ரூபி யாயுளத் திருத்த தன்னால். (ஆ)

நீடுமிக் குணங்க டுர்ந்த நிருமல ஞான சத்தி
கூடுமப் பொழுதி லேழக் குணங்களோ டிணங்கு கோலம்
பிறிதப் புவன மெல்லாம் பிறப்பன வுதிப்பச் செய்த
தாடன்மார் கழித்திங் கட்கே யாமதா லதுமிக் காகும். (இ)

முன்னாறு புவனம் யாவு முற்றா வுற்ற தாலப்
பன்னிரு திங்க ளுக்குட் பகருமார் கழிமிக் காகுந்
தன்னா ருதவு ஞான சத்தியா கையினு லந்நாட்
டுன்னிரு பத்தெ முக்குந் தூயவா திரைமிக் காகும். (ஈ)

அக்கணி சடில முக்க ணுதிதன் சோதி யாகு
மிக்கவா திரைநா ளன்றி மிக்கநா ளின்றற் றாளிற்
றெக்கதோர் ஞான சத்தி தோன்றுகா ரணத்தி னாலே
தக்கபேரனந்த ஞான சத்தியி னின்றும் போந்தே. (உ)

ஒன்றுமுக் குணங்க ளாகி யுற்றமுத் தொழிற்கு ராத
னன்றுற ஞான சத்தி யகண்டமும் பொதிந்து தானாய்த்
துன்றுறு குழலை ரூப மாகியே தோன்று றும
லின்றுமு வரையும் பேத மாக்கிய தென்ன சொல்வோம். (ஊ)

முற்குணத் தோடு நான்கு முகத்தோடுங் கமலை யோடு
மெற்குணக் தரிய வாகி யெழுத்திலும் பவித்தான் லேதன்
சற்குணக் கவுரி யோடுந் தங்கிரா சதகு ணத்தோ
டற்குண மாய மாயை யக்கரத் தரிவந் துற்றான். (஋)

சோதியாங் கலைமா தோடுஞ் சொலுந்தமோ குணத்தி னோடு
மாதியர் தமதாய்ப் பெற்ற வக்கரத் ததன்னான் வந்தான்
பேதியா திவர்கண் மூவர் பேதைமார் மூவ தோடுஞ்
சோதியா ஞான சத்தி தனைப்பணிக் துரைக்கின் றுரால். (௧௫)

தாயெனுங் குழலை ரூப சத்திகே டனைய ரானோர்
நீயென வியற்றுஞ் செய்கை நிகழ்த்தென வன்னை சொல்வான்
மேயநான் முகநீ வாணி மின்னொடும் படைத்தி பின்னர்
மாயநீ கமலை யோடு மருவியே யுலகைக் காத்தீ. (௧௬)

பரமவென் வடிவ மான பார்ப்பதி யோடுநீ கூடி
யுமறு கால மேபார்த் தொடுக்குதி யுலகை யென்னத்
திரமுற மனத்திற் கொண்ட செய்கையா ரானு ரந்நான்
வரமரு னாளிந் காளின் மற்றினோன் பியற்று விசால். (௧௭)

இந்த நோன் பியற்றிற் காளி யென்னுமோர் ஞான சத்தி
புந்தநோன் பின்ப லத்தை யுடனுமக் குறவு முண்மை
யந்தநோன் பியற்றுஞ் செய்கை யறைவனேழ் தினமிவ் வாவி
சந்தநீர் படிந்து ஞான சத்தியைக் கருத்துள் வைத்தே. (௧௮)

பித்திகை புன்னை தாழை பெருகுமல் லிகைச ரோச
மித்திரு வலரி சாதி யென்னுமேழ் மலரான் ஞான
சத்தியை யிறைஞ்சச் சத்தி சக்கரத் தியல்பு கேணமின்
பத்திசே ரநேக சத்தி பல்குமப் படிவந் தானே. (௧௯)

ஏழுக்கோ ணெழுதி நாப்பண் ணியலுமோர் வட்ட மிட்டி
ளாமுமா யையி னெழுத்தை யழுத்தியேழ் கோணஞ் சூழ
வாமுமா நெழுதி நான்கு வாயிலும் வகுத்தப் பாலிற்
ஞமுமெட் டிதழிட் டந்தச் சத்தியை யதிற்று பித்தே. (௨௦)

வேறு

ஓதன மேழ்வித முற்ற நீஞ்சவைப்
பேதன மேழ்விதம் பெறநி டவதித்தே
ஓசதனச் சத்திமந் திரத்தை மூலத்தோ
பேதனநிச் செவித்திடி னெய்துஞ் சத்தியே. (௨௧)

திண்ணமென் திவர்க்கிது செப்பி நாரதன்
விண்ணை வினனதை மேற்கொண் டங்கிவ
ரெண்ணை வியற்றின ரிந்த நோன்மையென்
மண்ணலாஞ் சூதனங் கவருக் கோதுவான்.

(உஉ)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் ஈஅசு.

டு-வது நாரதனவரு சரூத்கம்

சூதரை நாயகரன்ய வாசிகள் பின் நடந்தவற்றைக் கேட்கச்சொல்
துகிறார். அந்நாளில் அயன் அரி அரணைத்தனைபார்களா யங்குவளர்க்க இங்
கே கன்னிமார்கள் அவர்கள் மீது காதுலோடு மாதவஞ்செய்ய, அக்காலை நா
ரதன் தேவலோக நின்றும் ஞானகாளாம் நண்ணிகற்பினளாச்சிரமத் திற்
போய் மழலைச்செவ்வாய் மைந்தரைத்தரிசித்து அன்புகூர்த்திசையமுற்றான்.
அக்கோதை வந்தடியித்தறழ்த்து அடியினை விளங்கி யன்போடறுசுவையு
ண்டியளித்தான், அவனை நோங்கித்து திபஞ்செய்து அமுதருந்தி முனிவர்
சொல்வார் அபன்மகமுடித்துத் தேவலோகத்திந்திரன்யாகட்வளர்க்க அந்தி
ரிமுனிவனங்கே சென்மன்னே பாவா! பிங்கேயிப்பு திரரார் எது கொல எ
னறு கேட்க; சித்திரமனையாள் இச்சிறுவர்செயலுமழகும்இத்தன்மையதெ
ன்று தேவரீர் அறிவீயானறியேனென்றான், கேட்ட நாரதர் இவரை நாடி
வந்த மாதரெங்கும்றளரென, ஞானவாவி பருகே தவஞ்செய்கின்றனர்
போய்ப்பாரீரென, முனிவர் அவரிடஞ்சென்று மூவருமுணிலாது மாதவஞ்
செய்வதும் அவர்கள் முன்பாக மற்ற முனிவர் பன்னியர் தவஞ்செய்து நிற்
பதும் உணர்ந்து அடிபெண; அன்னோர் முனிக்கு உள்ள தூலுபசரிக்க; மு
னியுமிவர்களசைவறநிற்ப கண்டிதசயித்து, அனைமீர்காள! தவஞ்செய்
து உள்ளம் நலியு பாறெனசொல்ல! உங்கட்கிசைவுறுமிறைவர் வந்தெய்து த
ற்கேற்ற விரதமொன்றுண்டு அரைசுவன் கெள்வீரென்றான். அஃதாவது
ஆதிரை விரதமாம்; அதுட்டித்தவரெவரும் தீதகனறு சிந்தித்தவெல்லாம்
பெற்றுய்வர். அதனினு மார்கழித்தங்குளில் வருமாதிரையே சோற்குநோ
ன்பாம்; அதின் வரலாறு சொல்லக்கேளமின்; ஆதியில் அகண்டபரிபூர
ணமான பிரமத்திலிருந்து மாயை தோன்றி, அதினின்று பஞ்சபூதங்களுந்
பாஞ்சடௌதிகங்களான உயிர் உலகங்களுந்தோன்றி யொடுங்கும். பின்
னரத்தமாயையிற் குற்றமற்ற வமித்தருபியா யதனுள்ளக்காலத்திருந்தீர்; மு
க்குணங்கண்ணிய நின்மலன் ஞானசுத்தியைக்கூடுப்போது, முக்குணங்க
ளோடிணங்கும் வடிவமாய்ப்புவனங்களனைத்தையுஞ் சிருட்டித்து அவையி
யங்குதற்குத்தானடித்தலே மார்கழித்தங்களாம். இங்கே ஞானப்படுகின்
ற புவனங்களியாவும் ஒடுங்கியதாய் பன்னிரு திங்களின். மார்கழி மேலான
தாம். தன்னருளுதவுகின்றது ஞானசுத்தியாதலாலுளற்றைப் பொருந்து
நாள் இருபத்தேழு காளினுமுயர்ந்த வாதிரையாம். இந்நாளையங்கி நாளெ
ன்று மீச ஞானென்றுங் கூறப்படுதலாலதற்குடேலான நாளில்லையாம். அ

நாளில் ஞானசத்தி தோன்றுங்காரணத்தாம் தக்கபேருள்ள அனந்த ஞானசத்தி தோன்றி ஒவ்வொன்று முக்குணத்ததாகியதனைமுத்தொழிற்கு முரியப் பொருந்த அச்சத்தி யகண்டமாய்த் தன்னுடக்கித்தாமாய்ப் பிரணவரு பமாகித்தோற்று விய்யாமல் மூவரையும் பேதாபேத மாக்கிற்று. சத்துவகுணம் நான்குமுகம் இலக்குமி இவற்றோடும் ஆதி யெழுத்தில் வேதனும் இராசதகுணம் கௌரி இவற்றோடு மாயையக்கரத்தினரியும் தாமதகுணம் சரஸ்வதி இவற்றோடு ஆதியந்த மெனமக்கரத்தினரனுமற்பவித்தான். பேதித்த இம்மூவரும் முப்பேதையரோடுஞ் சோதிருப்பான ஞானசத்தியைப் பணிந்து பிரணவருபசத்தியே எங்களை யின்னரின்ன தொழிலியற்று வீரென்றருள்வாயென; நான்முகன்வானியோடு படைத்தலையும் மாயன் கமலையோடு புரத்தலையும் பரமன் பார்வதியோடொடுக்கு தலையும் உலகத்தியற்று வீரென்றருள்; அதை மனதிறற்றரித்தவரானார், ஆதலாலருளின நாளாம் அந்நாளிநாளாம் இதின் னோன்பியற்றுவிர், இரந்த நோன்பியற்றிற் காளியென்னும் ஞானசத்தி தன்னோன்பின் பலத்தை உமக்குதவும் இஃதுண்மை; இன்னோன்பியற்றும் விதம் ஏழுநாளித்திர்த்தத்தின் மூழ்கி ஞானசத்தியைச் சிந்தித்து, ஐறு சண்பகம் புன்னை தாழைமல்லிகை தாமரை அலரிசாதி பென்னுமேழ் மலரானருச்சிக்குஞ் சத்தி சக்கரமியம்புவன்; எழுகோணக் கீறி நடுவில் வட்டமிட்டுள்ளே மாயையெழுத்தைவரைந்து கோணத்தைச் சூழவாழ்பவரைபெழுதி யப்பாலெட்டி தழிட்டு அந்தச்சத்தியையதிர்றாபித்து நால்வாயிலும் வகுத்து, ஏழுவகையன்னம் எழுசுவைப்பதார்த்தம் நெய் வேதித்துச் சத்தி யந்திரத்தை மூலத்தோடு செபிக்கிற் சித்தி யெய்தும் இது நிச்சயமென்று வகுத்து நாரதன் விண்ணுலகடைந்தான். இங்ஙவரிவ்வாறு நோன்பியற்றி இருந்தனரென்று சூதர் நைமிசாரண்ய முனிவருக்குச்சொன்னார்.

முற்றிற்று.

கூவது காட்சி கொடுத்த சருக்கம்.

வரமுனி நாரதன் வானத் தெய்திவச்
சிரன்முனி யாகத்தைச் செய்யு மத்திரிப்
பரமுனி லனைத்தெரி சித்துப் பத்திசேர்
தரமுனி வரர்குர ரிருக்குஞ் சாலையில்.

(ச)

இருந்தன னிருந்தன சூயை யில்லகம்
பொருந்தின புதல்வர்தம் புதுமை யாவையுந்
திருந்தநல் லுரைகொடு செப்பக் கதினா
வீருந்தின னருந்தவத் தரச னத்திரி.

(உ)

முயலுமம் மகத்தினை முடித்து வச்சிரத்
தியலின னேத்தவங் கெழுந்து மாதவச்
செயலினர் சூழவாச் சிரமத் தெய்தும்வா
றயலின முனிவர்கண் டருகி லெய்தினார். (௩)

எய்தின ரடிபணிந் தேத்தி னூற்ற
செய்தின முனிவரர் திருவன் னூர்களின்
றுய்தின மெனவனைக் குரைப்ப வன்னவன்
மெய்திகழ் கோலம்யார் விளம்பற் பாலரோ. (௪)

அன்னபோ தாச்சிர மத்தை யண்மிய
பொன்னதா முனிவனைப் புவை கண்ணுநீஇ
முன்னதா யாதவன் முனைத்த போதளி
மன்னுதா மரையென மகிழ்ச்சி யெய்தினான். (௫)

மருக்கிளர் மலரடி விளக்கி மாதவம்
கருக்கிய முதலிய வளித்துப் பூசனைக்
கருக்கிய லக்கத முதலி யாலையும்
பொருக்கென வமைத்தனள் பொற்க லத்தினே. (௬)

அமைத்தடந் தோளினு ளவனை யம்மலர்ச்
சுமைத்திரள் கொண்டருச் சித்துச் சூழ்தவர்
தமைத்தனி பூசனை புரிந்து தாபத
ரெமைத்தனி பயந்ததா யென்ன வாழ்த்தவே. (௭)

அங்கவர் பணிந்தன ளத்தி ரிப்பெயர்ப்
புங்கவ னமர்ந்தன னமர்ந்து புண்ணிய
ரிங்கவர் சிறுவரா யிருத்தல் கண்டெயிர்
மங்கலை யோடொரு வார்த்தை கூறுவாள். (௮)

ஆதவ ரனையுமிப் புதல்வ ராரென
மாதவன் விவவலு மனது தான்பதைத்
தேதவ னெண்ணமோ வென்ன வஞ்சியப்
போதவ னுரைத்தனள் புக்க வாழெலாம். (௯)

புக்கது கேட்டவட் புகழ்ந்து கற்பினின்
மிக்கதொன் நிலதென வியந்து மூவர்தன்
தக்ககோ ருருவையுன் றனது கற்பினும்
ஞெக்கதை விரித்திநீ யென்று சொல்லினுன். (௨)

வேறு

சொற்ற போதுணர்ந் தேயன சூயைதன் கரத்தின்
முற்ற போதனன் பாததீர்த் தத்தினை முகந்து
நற்ற போதனற் கேவல்செய் தேனெனி னன்மை
யுற்ற போதமோ டியர்ந்தகற் பென்னிடத் துளதேல். (௧௧)

வேறு

பொய்வி டப்படு மூவர்தம் முருமுன் போலாமென்
றுய்வி டப்புனல் விசிறினள் விசிறின வுடனோமஞ்
செய்வி டத்தழன் மூன்றுமம் முனிமறைத் திறமொதி
நெய்வி டப்பெருத் தெழுந்தன வெழுந்துமுன் னின்றூரால் (௧௨.)

தெனடு பொத்தகங் கமண்டலங் குடைகையிற் சிறந்தோங்கக்
கொண்டி மார்பினூ லிலங்கிடக் குடுமியுங் குழைவாகப்
பண்டு பார்படைத் தவனன சூயைதன் படைப்பாகக்
கண்டு பாரினின் றுனெனின் பெரியது கற்பாமே. (௧௩)

சங்கு சக்கரம் பங்கயம் வெங்கதை தாமேந்தி
பொங்கு செம்பொனா டையுந்தரித் தியலுமைப் புயலேபோ
லங்கண் மாநில மளிப்பவ னொருத்திதண னெனியேற்றே
யிங்கு நின்றன னெனிலிவள் கற்பினுக் கெதிருண்டோ. (௧௪)

பற்று சூலமான் மழுவலங் கையிற் பரிந்தேந்திப்
புற்ற ராவணிந் திளம்பிறை புனைந்துதின புய்யேழு
மற்று நீறெழவழிப் பலனொ ருத்தியா லுழித்தாக்க
பெற்று நின்றன னெனிலிவள் கற்பலாற் பெரி தியாதோ. (௧௫)

வேறு

மூவ ரிவ்வன நின்றிடச் சென்றிடு முனிவர் சாரணர் சீத்தர்
தேவர் பன்னகர் கின்னர ரத்திரிச் செழுந்த வன்பணி கேட்டுத்
தாவ ருமன சூயைதன் பொருட்டொ ருத்தரு மறிவரி யாத
மேவருந்திருக்காட்சிகண்டானநதவெள்ளத்தினிடைதாழ்ந்தார். (1)

காட்சி யானவம் மூவரத் திரிதனைக் கற்பி னுக்கர சாரை
யாட்சி யானதண் ணளியினு னோக்கியு மன்பெ னுந்தனை நீக்கி
மீட்சி யாவதம் கிலைமன மீண்டுதும் மீதுபூண் டது தும்போன்
மாட்சி யில்லறத் திருந்துமா தவஞ்செயு மாதவ ரிலை யென்றும்.()

பின்னு மன்னவ ரோடு கூ றுவர்களைப் பேறுவேண் டெவ து
ங்கட், குன்னும் போதினி லீய்குதுங் கேண்மென வுரைக்கவம்
முனி சொல்வா, னின்னு துங்கடங் காட்சிகண் டெவந்தினி திருப்
பதே விருப் டல்லான், 'மன்னு மோர்விருப் பிலையெங்க னுக்கினி
மற்றெலாம் வெறுப் பாமால். (க௭)

என்று கூறிய முனிவனுக் கருகினின் றியம்புவ ளன ரு
யை, யொன்று நீர்தர நானபெறும் பேறுமூன் றுளவென தயி
ராகத், துன்று மாதவன் மீதவா வெனக்கு நாடொறும் வளர்குவ
தாமொன், மன்றி யின்னமென் சிறுர்களா யுதித்தெமை யாள்வ
தொன் றக லாதே. (க௯)

கன்னி மாரொரு மூவர்கூ ளத்தடங் கரையினின் றுமைக்
காண்பா, னுன்னி மாதவஞ் செயும்பலன் கையில்வந் துற்றதங்
கவர் பானீர், துன்னி மாதய வளித்தவ ரோடதி சுத்தநம் றவ
ரன்னோர், பன்னி மார்தொழ விற்குவந் தெமக்கருள் பயப்பதொ
ள் மெனச் சொன்னாள். (உ௦)

நன்று தான்பெறும் பேறுவேண் டியதெமை நயந்துநீ தரு
ம் போக, மொன்று நாமறக் கின்றில மென்றுகேட் பற்றன வற்
ருகத், துன்று நாண்மதி யென்றுந்தத் தாத்திறை யன்னென்றுந்
துரு வாசா, வென்று பேர்கொடு மூவர யாமும திடத்திலுந்
பவிப் பேமால். (உ௧)

ஒன்று வேண்டியே யிரண்டினை வெறுத்துமுன் றுணர்ந்து
நான்கினை சேர்த்தே, யென்று மைந்தினை யடக்கியா றினைமுனிந்
தெழுமெழு முனி லோருஞ், சென்று ஞானவா விக்கரை தனிந்
றவஞ் செய்கின்ற பொருட் டங்கண், மின்றி யெம்மையுடம் பூசிப்
பெம் யாவருஞ் சுகா னந்தம் பெறவேண்டி. (உ௨)

மற்று மின்னன வன்னவ ரோடுரை வழங்கின பொழுதின்கண்
சுற்று மந்தர துந்துமி முழங்கின சொரிந்த னபூமாரி
முற்று மத்திரி யோடன சூயைதன் மகிமையை மொழிவாரியா
ரிற்ற தோர்வகை யுவகையி னியம்பின னென்றன னுயர்குதன். (1)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் உாகு

சா-வது காட்சி கொடுத்த சருக்கம்.

நாரதன் தேவலோகத்தில் இந்திரனடியாகம் வளர்க்கு மத்திரிமுனி
யைத்தரிசித்து சார்முனிவரிருக்குஞ் சாலையிலிருந்து அனகுயையில்லத்துப்
பொருந்திய புதல்வரது புதுமையாவையுஞ்செப்ப, அருந்தவன் கேட்டு மகத்
தைமுடித்தெழுந்து மாதவர் சூழவாச்சிரமத்தைநோக்கிவரம், கண்டமுனிவ
ர்முன் வந்தன்னைக்குரைப்ப அவண்மகிழ்ந்திருக்கையில் அத்திரி யாச்சிரமத்
துள்வர, தரிசித்துச் சூரிபனைக்கண்ட தாமரைமலர் பொன்றுவந்து பாத
ம் விளக்கி யர்க்கியபாத்தியத்துடன் அட்சதை மலர்கொண்டு பூசனை
புரிந்து, மற்றமுனிவருக்கும் தக்கதக்கபடி பூசித்து, என்னெப்பெற்றவன்
னையே யென்று அங்குள்ளார் வாழ்த்தப்பணிந்தனர். முனிவரமர்ந்து புன்
னியர் சிறுவராயிருத்தல்கண்டு ஆதவரையுமிப்புதல்வர் யார் என்று வின
வ; மாதவனெண்ண மியாதோவென்று மனம்பதைத்து அஞ்சியுள்ளவா
றெல்லாமுரைத்தனர். கேட்டு அவனைப்புழந்து சுற்பின்மிக்க தியாதோ
ன்று மின்றென்று வியந்து, மூவருருவைமுன்போல விரித்தியென்று சொ
ல்ல; அவன் கரத்திற் பாததீர்த்தத்தை முகந்து நற்றவன்பணி குற்றமறச்செ
ய்தவளாயிருப்பேனான், உயர்ந்த கற்பென்னிடம் துளரானால் இம்மூவரும்
மழவுருப்போப் பழையவுருவாகக் கடவவென்று வீசினான்; ஓடாக்கினியா
னது மறையோதி நெய்வார்க்கப் பெருத்தெழுந்தருபோல வெழுந்து முன்
னின்றார். தண்டு புத்தகம் கமண்டலம் குடைமுந்துல் குடுமியிவை யிலங்க
ப்பண்டு பார்படைத்தவன் அனகுயையின் படைப்பாக வுலகங்கண்டிட நன்
ருனென்றிற் பெரியது கற்பாம்; சங்கு சக்கரம் பங்கயம் கதை செம்பொரு
டையிவை யிலங்கவுலகளிப்பவன் ஒருத்தி தண்ணளிபெற்று மேகம்போல
விளங்கினனென்றிற் கற்புக்கெதிருண்டோ! சூலம்மான்மரு ஆராவின்ம் பி
றை விளங்க வுலகழிப்பான் ஒருத்தியாலனிச் தாக்கப்பெற்று நின்றனனெ
னில் இவள் கற்பிற் பெரிதியாதோ! மூவருமிப்பிரகாரம் நிற்கத் தேவர் மு
னிவர் சாரணர் சித்தர் பன்னகர் கின்னகர் இவரொருத்தருமறிவரிய காட்
சியை பொருத்தி பொருட்டளித்தான். தெரிசித் தானந்த வெள்ளத்தடை
யமிழ்ந்தார் காட்சியானவம்மூவர் அத்திரியையும் அனகுயையையும் கிரு
பையோடு பார்த்து உங்களன்பென்னுந் தனையென்கி மீட்சியாவதற்கென;
மனம் மீண்டும் தும்பிது பூண்டது; தும்போலில் அத்திருத்த பாதரு

செய்வாரொருவருமில்லை; ஆதலின் நுங்கட்டுவேண்டுவதியாதோ அதைக் கேண்மின் ஈகருமென்றருள; முனி இன்னுந்தேவரீரது காட்சி தரிசித்து ஆனந்தமடைந்திருப்பதைத் தவிர வேறொரு விருப்பமுமில்லை யென்று கூற; அவனருகினின்றவனஞ்சுபை யான்பெறும்பேறுமூன்றுள, அஃதாவது என் பிராணநாயகன் மீது நாடோறுமன்புவளர்வதொன்று, தேவரீரின் மென்சிறுர்களாயுதித்து எம்மையாள்வதொன்று, மூன்று கண்ணிமாரும் ஞானதீர்த்தக் கரையிலும்மைத்தரிசிக்கக் கருதித்தவஞ்செய்கின்றனர் அவர் க்குப்பலனளித்துக் கருணைகூர்ந்து அவரோடும் முனிவரோடும் அவர் பன்னியர் முதலானவரோடும் ஈங்கெழுந்தருளிவந்து அருள்பாலிப்பதொன்று என்று சொன்னான். அதற்கு நீ கேட்டதொன்றும் யாமறக்கின்றிலம் அப்படியாகுவென்றருளிச் சந்திரன் தத்தாத்திரையன் துருவாசன் என்ற பெயரோடு மூவரும் உம்மிடத்துறப்பவிப்போம்; முத்தியை வேண்டியிருவினைகளைந்து ஜீவேசரசுகத்தை யுணர்ந்து நான்கு மகாவாக்கியப் பொருளையுட்கொண்டு பஞ்சேந்திரியங்களையடக்கிக் காமாகியாறினை வெறுத்து எழு முனிவரும் ஞானகானனத்திற் போய்த்தவஞ்செய்கின்றனர்; யாவரும் சுகானந்தம் பெறவேண்டியங்கே சென்றுயாம் எம்மைப்பூசிப்பேம் கொள்வோம் என்று இப்பெர்ப்பட்டவைகளை யன்னவரோடருளின காலத்தில், அந்த ரதுந்துபிமுளங்கின, பூமாரிபொழிந்தன. ஆசையால் அத்திரியனஞ்சுபையிவர் மகிமையை மொழிபவரெவர்! இஃதோரானந்தத்தினறைந்தனன் என்று சூதர் சொன்னார்.

முற்றிற்று.

எ-வது இலிங்கோற்பத்திச் சருக்கம்.

தூய மாதவர் கேட்டன சூயையே
யாய கற்புக் கரசென வேமகிழ்ந்
தேயு மூவர்பின் பெய்திய செய்திசொன்
னீயெ னாமுன் னிகழ்த்துவன் சூதனே.

(க)

வேறு

இந்திரன்கான் பரும்பிரமன் முதன்மூவ ரத்திரிக்கண் ணை
தையங் கைமேற், சந்திரன்றத் தாத்திரையன் துருவாச னெ
ன்றுபெயர் தாங்கி வேத, மந்திரமூன் றும்மூன்று வடிவாய்வந்
துதித்ததென வந்து தோன்றிச், சுந்தரநா தார்தபரஞ் சோதிமய
மெனமுன்னோர் சொலகின் றாரால்.

(உ)

நின்றவர்மு வருந்தாதை யென்றமுனி வனையவன்பன் னி
யெனு மன்னை, யென்றவன சூயையைமா மலர்கொடருச் சிக்க
விவ ரிருவர் போல, முன்றவஞ்செய் தோரொருவ ரிலையெனமா
தவர்தொழுது முழுதும் வாழ்த்த, வன்றவர்முன் னுரதன்வர்
தமிர்தகா னம்பொழிய லாயி னானே. (க)

கானரசன் கற்பகப்பூங் கணியிரச மரம்பையர்க்குக் கானிற்
சூழ்பூந், தேனிரசந் தேனினைத்திற் கமிர்தரசம் வானவர்க்குச் செ
ந்துக் கட்டே, பானரச மானிடருக் கன்னரச மத்திரியொப் பா
முன் னோர்க்கு, ஞானரச மெனதுகரப் பொழிந்தமுனிக் கிணையெ
வரை நான்சொல் வேனே. (ச)

ஐந்துவகை யிந்தியங்கட் கமிர்தகா னத்தைவிருந் தளித்தே
யன்பு, முந்துவகை முனிவனையத் திரிமுனிவ னுபசார மொழிந்
து வாழ்த்திக், கொந்துவன மலர்கொடருச் சிக்கமிக்க முனிவனன்
பு கூர்ந்தே முன்பு, செந்துவர்வா யனசூயை தாய்மார்மு வருக்
குறைத்த திறஞ் சொல்வானே. (இ)

பன்னியநான் மறைபகரத் திரியேரின் பன்னிசொன்ன படி
யே கேட்டுக், கன்னியரா மன்னையர்மு வருஞான வாவிரெடுங்
கரையி லேபோய்த், துன்னியநே கந்நாளாய்த் தவம்புரிந்தா
திரைவிரதந் தொடுத்திக் கேள்வ, ரன்னியமல் லானொன்னு மன்பு
பொருந் திடவினிதா யனுட்டித் தாரால். (ஈ)

வேறு.

ஆகிநாநா னனைவெய்யோ னுதிக்கும் போதி லங்கவரை மண
ம்புரிவா ரயன்மா லீசன், நீதினாயா தகலவென்றோர் காணக் காட்
டுந் திருமணக்கோ லக்காட்சி சேவிப் பானீர், போதினாயா னன்
ன்போன்ற முனிவ ரோடும் போந்ததுநா னுமக்கிது புகறற் கென்
தே, மாகினாயா ரமுதெனநா ரதன்றான் சொல்ல வல்லவனும்
பன்னியுமுன் மகிழ்வுற் றானே. (ஊ)

அங்குநின்று நாரதன்சந் தான கானத் தடைந்துஞ் னத்தட
த்து ளகன்றீ ரத்தில், இங்குநின்று தவஞ்செய்யுமு வனாக்கண் டிங்க

ளிறைவரும்பா லுறைவரின்கு ளென்ன முன்னங், கங்குனின்று
நேமியும்புட் சேவல் நீக்கிக் கடிதுவர விடிவரவுக் கண்டாலென்ன
க், கொங்குநின்ற குழலியர்க ளுலவும் போது குலவுமன்னங் கரு
டனெடு குண்டை மீது. (அ)

கோவிசுந்த நீறணிந்து கஞ்சம் வேய்த்து குல்லைபுனைந் தலாந்த ந
துங் கொன்றை சூழித், தாவினும்பர் மலர்மாரி வழங்க வானிற் மழ
ங்குதுபல் வியமுழங்கத் தாழ்ந்து ஞான, வாவினின்க ணேழ்முனி
வர் சூழ மூவர் வந்தனர்கண் டிவந்தனரம் மாதர் மூவ, ரோவியங்க
ளாருயிர் பெற் றிருக்குந் தானத் தொன்றினு லெனவவர்பாற் றுன்
றி னுலோ. (ஆ)

ஆரணநான் கறிவருமூ வருந்தம் பானின் மகலாத மூவரு
மொன் றாகுங் காட்சி, பூரணசோ திச்சபைக்குட் கண்டு தேகம் பூரி
த்தார் முனிவரரிப் புதுமைக் கெல்லாங், கரணமா மத்திரிமா மு
னியு முள்ளங் கனியுமன சூயையுமக் கடவு ளோரோ, யேரணவு ம
ருமலர்கொண் டருச்சித் தோர்சொல் வியம்புவரம் மூவருக்கு மிரு
வர் தாமே. (இ)

ஆதரித்து யாமியற்றும் பூசை நீர்கொண் டருள்புரிய வேண்டிமெ
ன்ற ரவரப் போதிற், ருதலர்த்துந் தாமரைக்கண் ணவன்சொல்
வானித் தலத்திலொரு லிங்கமதி சயமாய்த் தோன்றுங், காதலித்
தெங் கலைகளொடு மலைவி லாதெக் காலமுஞ்சேர்ந் துறுங்கோலங்
காணுங் காணும், பாதலத்தி லிருந்தொரர செழும்பு மந்தப் படி
வமுமெம் வடிவமெனப் பாரும் பாரும். (ஈ)

ஆந்தவர சாதிரி வந்தம் யாங்க ளமரர்கொம்பு முனிவர்தமை
யாகும் யோகு, தந்தவடி முதலெழுத்து நிறம்பொன் னேரா சதகு
ணத்தோ டிலகியற்று டிடுவோ மற்றைத், தொந்தவெழுத் தாய்நிற
மிந் திரநீ லஞ்சாத் துவிதகுணத் தொடுகாவற் றெழிலே செய்
பும், வந்தமுடி மகாரநிறம் வெள்ளை யாந்தா மதகுணத்தோ டில
கொடுக்கம் வருத்துந் தானே. (உ)

தானிலங்கு குழிலைவடி வதற்கெக் காலுஞ் சலனமில்லை யதன்

மேற்காய்த் தங்குஞ் சோதி, யானலிங்கந் தனக்காவி யதுவே லிங்க
மதற்காவி மூலமொன்று மவைரண் டிற்கும், ஞானலிங்கந் தனக்கு
மிந்தத் தகைமை யாவு நண்ணுமெழுத் தைந்துமைந்து முகமாய்
நாடி, மாநலங்கொண் டிருக்குமிது நிற்க யாமே மற்றெமைப்பூ
சித்துமன மகிழ்விப் போமே. (க௭)

எனதுசொல்லா லேழ்முனிவ ரற்றை நானும் நிறைவரை
தவஞ்செய்கின்ற ரிவர்க்கு முங்சண், மனதுருகும் படிக்குவிண்
னு ளார்க்கும் யாமே மற்றெமைப்பூ சித்திடுஞ்சின் மயங்காண்
பிப்பா, முனதுளமு மனசூயை மனமு மெம்பா லுறைகவென
மூவருமம் குறைந்தார் பின்னர், தனதுயிர்ப்பன்னியுமுனியு மரசி
ன்றோற்றந் தனைப்பார்க்கத் தரையினைப்பார்த் தனரப் போதே. ()

வேறு

பாரிநின்றோ ரொலிதானெழுந்துலவுபான்மைகொண்டுவமே
ன்மையோர், யாருநின் றிலர்தள்ளாடுகின்றனர்பின் னுவதாயோரழ
லெழுவதா, னேரினின்றெழுசுவாலெகொண்டெவருநெஞ்சமஞ்சி
முனிமஞ்சரரந், தீரரென்றவரோர்மூவர்முன்றமூவல்செய்குவார்
கருணை பெய்குவார். (க௮)

முனிவனங்கைமனம்விழியில்வந்தெழுமம்மூவருந்தமதுமூல
மாய்த், தனிவருஞ்சின்மயவடிவைநெஞ்சினிடைதானினைந்துயரு
ஞானகா, னிலிதுசென்றனர்பின்முனிவரென்றவர்கல்யாவரும்பழ்
குதேவருந், தொனியகன்றிதெனவினேவதென்றுநனிதூக்கினுர்த
ரையை நோக்கினுர். (க௯)

காதலிற்ருழிலைரூபமாயபிரகாசமானதுபிரவேசமாய்ப்
பூதலத்திறைவர்கலைகளோடுமறைபொங்குசாகையோடிணங்கியே
பாதலத்தினி கடகின்றெழும்ந்தொருபாரநீளரசுபாருளோ
ராதரித்துவிழியாலளப்பரியதாகிகின்றததுவன்றியே. (க௭)

ஆன்னதற்கருகுமேலதாயரனோடரிபிதாமகனுமாயவா, மன்
னுதற்கினியசோதியாயமிர்தமயமுமாயருளின்வடிவுமாய்த், துன்
னுசிப்பரமஞானலிங்கமதுதோற்றல்கண்டபொழுதாற்றலாம், பன்

ஹசித்தர்முனிவார்வினோர்கனிசைபாடினூர்நடனமாடினூர். (க௮)

பாலிலொன்றியநெய்போலவெங்குமொருபான்மைகொண்டி-
லகுமேன்மையாய், மாலிலொன்றுபுலனாலியன்றவுயிர்மாய்விலாது
லவவேசெய்வாய், நாலிலொன்றுபொருளேதெரிந்தமறைநோன்
மையந்தணர்களுல்வோ, டாலிலொன்றுபரஞானவின்பமுனையா
ரறிந்துரைசெய்வார்களே. (க௯)

தருவுமாயுதவுகருவுமாய்விருவுதழைகணிபிணைநிழல்களாய்
மருவுமாய்மலருமாய்மலர்ந்தகனிவர்க்கமாயிரசவர்க்கமா
யுருவுமாயுருவிலுயிருமாயுயிருளுணர்வுமாயுணர்வுமுணர்வுறு
தருவுமாயருவிலருளுமாயவுனையாரறிந்துரைசெய்வார்களே. (௮)

பஞ்சமாய்முறுகுநாலுமாயிறுகுபடமுமாயுடைகொளிபு-
மாய், நெஞ்சமாய்வினவுமாயமர்ந்திடுமோர்நெறியுமாய்நெறிகொள்
குறியுமாய், நஞ்சுமாயமுதுமாயுடன்பருகுநாதனயதிகபூததேவா, ர
ஞ்சுமாய்மறைகளுலுமாயவுனையாரறிந்துரைசெய்வார்களே. (௯)

சுகரமால்வரைகடரைகள்வாரிதிகடேவர்மானிடவரியாவரும்,
பகருமாறுதவுதந்தையெனுமோர்பண்புயவுயர்நண்பன், நிகரி
லாதொரனகுயைமைந்தரெனநின்றவாறுபுகல்கின்றதே, தகரமாய
லிபியெனவிராவுமுனையாரறிந்துரைசெய்வார்களே. (௧௦)

உரைசெய்நாதவொலியாயெழுத்துமெழுதுளாயுமாயுரைசெ-
ய்பொருளுமாய்ப், பரசுபாணிமுதன்மூவராயருள்செய்பவருமாய
துகொள்பவருமாய்ச், சிரசுமாயுரசுபதமுமாயினியதேகமாய்நிறம
நேகமா, யரசுமாயமிர்தலிங்கமாயவுனையாரறிந்துரைசெய்வார்களே

நீதியாயதின்விரோதியாய்வெளியிலிறைவுமாயிருளின்மறை
வுமாய்ப், பேதியாதநவபேதமாய்மருவுபெண்ணுமாயலியோடா
ணுமாய்ச், சாதியாய்வருசுமாதியாயெதிர்கொடாணுமாலயனுமான
தோ, ராதியாயொளிகொள்சோதியாயவுனையாரறிந்துரைசெய்வா
ர்களே. (௧௧)

என்றுரைத்தமரோதுதித்துமகிழ்வெய்தநீடுலகமெங்கணுந்,
துன்றுமற்புதமதாகமாதவர்கள்கர்சுள்கின்னரர்களாதிபர, யன்று
தித்தவரசைப்பின்மூவரெனலாயிலங்கவடிவத்தைநேர், சென்றுப
த்தியொடுகண்டுமுத்திதருசித்திபெற்றனர்கள்கித்தமே. (உடு)

ஓதுஞானவனமுற்றவுற்றவுயிபொக்சுஞானவனமாகியப், போ
துஞானரசமேரிதைந்ததிதுபோதுசொல்லாடியாதுபார், மீதுஞா
னவனமேவை சூண்டிபுவேமேனுவதியவெள்ளிவெழ், பீதுஞான
நிலைதாமெனத்தவரோடறில்குதமுனிகூறினான். (உ௯)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் ௨௩௩.

௭-வது இலங்கோற்பத்திச் சருக்கம்.

மூவரும் பின்னரெய்திய செய்தியைச்சொல்லுமென்று கேட்கச் சூத
ர்சொல்வார் பிரமன் முதல்மூவரும் அத்திரிமுனிவனிடத்தில் சந்திரன் தத்
தாத்திரையன் துருவாசன் யென்று நாமந்தரித்து வேதமந்திரம் மூன்று
மூன்றுருவாய் வந்தமைபோல வந்துதித்து அழகு பொருந்திய பாஞ்சோ
தி மயமென்று பழையோர்கூற நின்றார். நின்றமூவரும் பிதாவாகிய முனி
யையும் அன்னையாகிய வனசூயையும் மலர்கொண்டருச்சிக்க மற்றமுனிவர்
ர் வாழ்த்த இவர் மூன் நாரதன்வந்து கானரசம் பொழியலாயினான். ஐவ
கை யிந்திரியங்களுக்கும் அமிர்தகானத்தை விருந்தாயழித்த முனிவனையத்
திரியுபசரித்து வாழ்த்தி யருச்சிக்க; அதற்கன்புகூர்ந்து அவர் முன்னாக அ
னசூயை முத்தாயர்க்கு மொழிந்ததை மொழியலாயினான். அத்திரியே உன்
னியர் மூவரும் நிற்பன்னி சொன்னபடி கேட்டு, ஞானதீர்த்தக் கரையி
னெடுங்காலம் தவம் புரிந்து, ஆதிரை விரதமனுட்டித்து, கேள்வரந்நிய ம
ல்லாரெனினு மந்நியமாம்படிக்கு நோற்றார். ஆகிரையில் சூரியனுதிக்கும்
வேளை அவரை மணம்புரிவார்; சூற்றமற்றோர் தரிசிக்க அயன் மாலீசன் தி
ருமணக்கோலக்காடசி கொடுத்தருள்வார். சேவிக்கும் பொருட்டு ஆன்பு
பொருந்திய முனிவரோடு சென்றயான்உமக்குரைக்க வந்தேனென்று சொ
ல்ல; முனியும் பன்னியுமகிழ்ச்சி கொண்டார். நாரதனங்கிருந்து சந்தானகா
னத்தில் ஞானதீர்த்தத்தினின்று தவஞ்செய்ய மூவரைக்கண்டு உம்பால் உம்
பிறைவர் இந்நாளுறைவர் என்றுரைக்கும்போது பொழுது விடிந்தது. அ
ப்பால் முத்தேவிமாரும் உலாவும்போது அன்னம் கருடன் இடபம் இவற்
றின் மீது கோபி சந்தனம் திருநீறு தரித்து, தாமரை துளசி கொ
ன்றைமாலிகுடி, உம்பர் பூமாரிவழங்கப் பல்லியமுழங்க ஞானவாவியின்
கணை முனிவர்க்கு மூவரவந்தனர் தரிசித்துவந்தனர்; ஒவியம் உயிர்பெற்றி

ருக்குத் தானத்தினொன்றிணைப்போலதேவியர் மூவரும் தத்தம் மிறைவர் பாற்றுன்றினர். மறைகளானறிதற்கரிய மூவரும் தம்பானின்றகலாத மூவரும் ஏக மாங்காட்சி பூரணசபைக்குட் கொடுத்தருள; முனிவர் தரிசித்துத் தேகம் பூரித்தார். இவ்வற்புத்ததுக்குக் காரணமான வத்திரியு மனஞுயையும் அக்கடவுளரை நருச்சித்து அடியேங்கள் செய்யும் பூசையைத் திருவுளங்கொண்டு அருள்புரிய வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்து நிற்க; தாமரைச் சண்ணன் அவரைப்பார்த்து இத்தலத்தி லெமதுகலைகளோடு கூட ஒருலிங்கத்தோன்றும்; எக்காலமுமியா மூவருமதிற் சேர்ந்திருக்குங் கோலங்காணப்படும்; அன்றியும் பாதலத்திலிருந்து ஒரு அரசமுனைத்தெழும் அதன் ஆதி நடுவந்தம்யாங்கள், அமரர்கொம்பு முனிவர்தழைகளாம் அதனடி அகாரம் நிறம்பொன் குணம் பூராசதம் தொழில் சிருட்டியாம்; நடு உகாரம் நிறம் இந்திர நீலம் குணம் சத்துவம் தொழில் காத்தலாம்; முடிமகாரம் நிறம் வெள்ளை குணம் தாமதம் தொழில் ஒடுக்கமாம்; எக்காலமு மதுபிரணவசொருபமாகவே விளங்கும். அதன் மேற் காய் விளங்குஞ் சோதியானலிங்கமே தனக்காவியானலிங்கமாம்; அந்தலிங்கத்துக் காவியுலமொன்றும்; அவையிரண்டுக்கும் ஞானலிங்கத்துக்குமித்தகைமை பொருந்தும்; பஞ்சாக்கரமைந்து மைந்துமுகமாக மகிமை கொண்டிருக்கும். இது நிற்க யாமேஎம்மைப்பூசித்து மனமகிழ்விப்பேம்; எமது சொல்லை அற்றை நாடொழித்து இற்றை நான்வரை எழுமுனிவர் கேட்டுத்தவஞ்செய்கின்றார்; இவர்க்கும் உங்களுக்கும் தேவர்களுக்கும் மனதுருகும்படி எமைப்பூசிக்குஞ் சின்மயசொருபக் காட்சியளிப்பேம்; உங்களிருவருள்ளமும் எம்பா லுறைக வென்றருளி அங்குறைந்தார். பின்னர் முனியும் பத்தினியும் அரசினரோற்ற மறியப்பூமியைப் பார்த்திருந்தார்; அப்பேது பாரின்முனிவரெவரு நிலைகொள்ளாமற் றள்ளாடும்படியாய் உலகினின்ற ஓரொலிகிளம்பி அதினின்று மழலெழும்ப அதின்சு வாலையைக்கண்டவரெவரும் உள்ளம் பயந்து இளமையுந் தீரமுமுடைய முனிவர் ஒரு மூவரையுந்தழுவ்கருணைசெய்துஅனஞுயையின் மனம் விழிகையில் வந்தெழுமிம்மூவரும் தமது மூலமாய் வரும் சின்மயவடிவைத்தியாரித்து ஞானகானனஞ்சென்றனர். பின்னர் முனிவரியாவரும் தேவரும்பயந்தீர்த்து மேல் விளைவதென்னென்று தரையை றோக்கியிருந்தார்; பிரணவருபமாகிய பிரகாசமானது பிரவேசமாய் இறைவர்கலைகளோடும் மறைபொங்குஞ் சாகையோடும் இணங்கி, பாதலத்திலிருந்து ஓரரசு எழுந்து உலகத்தோர் கண்ணுளைப்பரிதாய் நின்றது; அதற்கு மேல்புரம் அயனரியரனுமாய் நிலைபெற்ற சோதியாய் அமிர்தமயமாய் அருள்வடிவாய் சிற்பர ஞானலிங்கத்தோற்றுதல் கண்டு, தேவர் முனிவர் இசைபாடி நடனமாடினர். பாலினெய் போல யெங்குக்கலந்து மறைந்து விளங்குமகிமையுடையவனே! மயக்கம் பொருந்திய புலனாலாகிய ஜீவர்களழியாமல் வாழுமாறுசெய்பவனே! னாலிடங்கிய பொருளைத்தெரித்தவேதவலிமையுள்ளவர்தனர் நால்வரோடு நீரா

லங்கட்டியைப்போலவதிலும் ஞானமூர்த்தமான வுன்னே உணர்ந்து துதிப்பவரியாவர்! விருக்கமாய் வித்தாய்தனை பொருந்திய கிணைகளாய் அதன் நிழலாய் மணமாய்மலராய்க் கனியாய் இரசமாய் உருவாய் அருவாய் உயிராய் உணர்வாய் உணர்வும் உணர்வரிய அருவாய் அருளாய் விளங்கும் உன்னே உணர்ந்து துதிப்பவரியாவர்! பஞ்சாய் தூலாய் படமாய் அஃதணியுமிடமாய் மன்மாய் நினைவாய் மறப்பாய் நெறியாய்க்ருதியாய் ஈஞ்சாய் அமுதமாய் அதைப்பருகு நாதனாய் ஐம்புதமாய் நால்வேதமாய் விளங்குமுன்னையுணர்ந்து துதிப்பவரியாவர்! வளையாய்த்தையாய்க்கடலாய்ச் சுரராய் நரராய் அன்னையாய் அப்பனாய்ப்பண்பனாய் நண்பனாய் அனஞயை மைந்தராய் தகராகாசமாய் அக்கரப்பொருளாய்க்கலந்து விளங்கு முன்னையுணர்ந்து துதிப்பவரியாவர்! நாதவொலியாய் எழுத்தாய்ப்பதமாய்ப் பதார்த்தமாய் அரனாதி மூவராய் அருளளிப்பவனாய் ஏற்பவனாய்ச் சிரசாய்ப் பாதமாய்த்தேகமாய்ப் பலவண்ணமாய் அரசாய் அமிர்தலிங்கமாய் விளங்குமுன்னையுணர்ந்து துதிப்பவரியாவர்! நீதியாய் அவிரோதியாய் வெளியினிறைவாய் இருளின்மறைவாய் அபேதமாய் நவபேதமாய்ப்பெண்ணுணலியாய்ச்சாதியாய்ச் சமாதியாய்த்தாணுமாலயனாய் ஆதியாய் சோதியாய் விளங்குமுன்னையுணர்ந்து துதிப்பவரியாவர்! இந்தப்பிரகாரந் தேவர்கள் துதித்து ஆனந்தமடைய, உலகமெங்கும் அற்புதமாக மாதவர் முனிவர் கின்னரர் முதலியோர் அரசை இலிங்கத்தை பெதிர்சென்று தரிசித்துப் பத்தியோடு முத்திதரும் சித்திபெற்றனர். ஞானகானனத்திலுள்ள வுயிர்களெல்லாம் ஞானவனமாகியது, அப்போது ஞானரசம் நிறைந்தது; ஞானவனமே வைகுண்டம் மனோவதி நகரம் கையிலாயம்; இதன்மகிமை சொல்லிமுடியாது; இது ஞான நிலையேதானென்று சூதர் நைமிசாரண்யவாசிகளுக்குச் சொன்னார்.

முற்றிற்று.

அ-வது அருச்சுனைச் சுருக்கம்.

அன்னவா மரசின் தன்மை யமிர்தலிங்கத்தின் மேன்மை
பின்னவா வுடனார்ச் சித்தோர் பெருமையார்ச் சிக்கும் டான்மை
பின்ன வாமற் றெலாங்கேட் டிடவிருப் புடையே நீமுன்
சொன்னவா ரதைதி யென்னச் சூதமா முனிவன் சொல்வான்.(க)

அன்றெழு மரசின் மூல மமிர்தெழு மிலிங்க மூல
மொன்றெழு முனிவர் காண வொருமுனி விழியுள் ளங்கை
நின்றெழு மூவர் செய்தார் நெறிகெழு பூசை செம்பொற்
குன்றெழு வுணைய தோண்முக குணத்தொரு மூவர் கொள்ள.(உ.)

ஆர்வுறு மிலிங்க மூலத் தயனைச்சந் திரனு நாப்பண்
சேர்வுறு மரியைத் தத்தாத் திரையனுஞ் சிவனை யந்தத்
தோர்வுறு துருவா சாவு முஞற்றினர் பூசை யங்கன்
சார்வுறு பவர்க்கு முத்தி யளித்திட தம்மைத் தாமே. (௩)

பூசைசெய் பவருஞ் செய்யும் பூசைகொள் பவரும் பூசைக்
காசைசெய் பவனைச் செய்யு மவருமிக் கிவரென் றுள்ளக்
காசையங் ககற்றும் வானோர் கணித் துமா நிலத்துண் மூன்று
தேசையிங் கியற்றும் லிங்கத் தேயருச் சிப்பான் மெய்ப்பான். (ச)

யார்தரு பொருள்கொண் டுன்ன மியற்றுவிர் பூசை யென்னப்
போந்தரு மலரோ டாதி பூசனைக் கேற்ற யாவு
மீந்தருள் செயுமென் றுரவ் வியல்புகண் டயலே நின்ற
தேந்தரு வளித்த மென்பூத் திங்கனி முதல நேகம். (ரு)

தேனுநெய் தயிர்பா லீந்த திரைசுட லென்னத் திக்கிள்
வானுளோர் கரிக ளெட்டு வரைகளெண் வசுக்கள் கூர்மந்
தானுளா மனந்த னாதி தனித்தனி யிவர்கள் பூசைக்
கானவை வேறு வேற தாய்க்கொணர்ந் தவர்மு னுய்த்தார். (சு)

அரனரி யயனா மூவ ராமிவர் மூவ ருந்தா
மரனரி யயனா மூவ ராந்தமைப் பூசை செய்ய
வரனரி யயனாந் தானு வவர்முக நோக்கி யவ்வா
மரனரி யயனாத் தோன்று மரசையர்ச் சிப்பி ரென்றும். (எ)

அரிதனி லரசைப் பூசி யாதிலிங் கத்தைப் பூசை
புரிதல்வே தியர்வே தத்தைப் புகல்கிலார் புறநா லோதித்
திரிதல்தாய் தந்தை தாகஞ் சேரவந் தணருக் கன்னஞ்
சொரிதலோ டொப்ப தாமச் சுவத்தமுத் தொழிலுஞ் செய்யும். (ஐ)

அச்சுவத்தத்தை பூசித் தாலதம் கொப்ப தில்லை
யச்சுவத் தம்மே முன்ன தாஞ்சிவ லிங்கம் பின்ன
மச்சுவத் தம்மே லிங்க மிலிங்கமே யச்ச வத்த
மச்சுவத் தம்மே முத்தி யளிப்பதற் காதி யென்றும். (க)

தேவர்தம் பெருமான் சொல்லச் சினையர் சினையர்ச் சித்தார்
மூவரப் பூசை கொண்டார் மூவரும் பின்னர் மூவர்
தாவர லிங்கத் தாதி தனிநடு வினிலந் தத்தின்
மேவர மடவா ரோடும் வெளிவர நின்ற காட்சி.

(௨)

வேறு

கண்டார்களி கொண்டாரிடர் காணுருயர் சேணர்
விண்டாரமு துண்டாரென வியந்தார்தவத் துயர்ந்தா
ரெண்டாரணி கொண்டாடுமி லிங்கத்தி லியங்கு
மண்டான்முத லுண்டாயடை வதுமங்கதி லாமால்.

(௧௧)

முத்திக்கொரு லோகம்வழி மூவர்க்குயர் தேகஞ்
சித்திக்ருமெய் ஞானந்தவர் சேமித்தநி தானம்
பத்திக்கெது மோகம்மது பாஸித்திடு மேகஞ்
சத்திக்கரு ளங்கந்திகழ் தாணுச்சிவ லிங்கம்.

(௧௨)

பூசித்தவ ரும்பூசனை பூண்டேற்பவ ரும்மாய்
நேசித்தவ ரவர்மூவர்தந் நிலைகண்டிரி லைத்துப்
பாசத்தனை தானற்றுள பசையற்றிசை வற்றே
யோசித்தெழு மெழுமாதவ ருயிர்முத்தியி லுற்றார்.

(௧௩)

ஒருமூவரு முனிலோசன முள்ளங்கையு வந்தே
தருமூவரு மானாவர் தாதைக்குறை செய்வார்
வருமூவரை நீர்பூசனை வழிபாடுசெய் வீரென்
றருமூவரு மிலிங்கத்துற லானாரென லானார்.

(௧௪)

அன்னோருரை கொண்டத்திரி யானோனய னாதி
முன்னோர் துரு வாசாதிய முதலோரவர் முதலாய்
மன்னோர்சிவ லிங்கக்கத்துரு வானோர்தமை முனிவன்
றன்னோரிதை யப்பாவனை தானோர்தல்செய் தானால்.

(௧௫)

தேர்ந்தேமன திற்பாவனை செய்தேயக ரத்தோ
டார்ந்தேபர நாதத்துரு வாயும்முக ரத்தோ
டோர்ந்தேயுயர் விந்துத்தனி லுயர்ஞானம் தாயும்
வார்ந்தேமக ரத்தோடுகின் மயசிப்பர மாயும்.

(௧௬)

மூவாமுத லாயும்மருள் முகலிங்கம தாயுந்
தாவாதய ரரசாகிய தருசாசனே யுள்ளத்
தோவாமுனி வன்பூசைசெய் துறுதன்மையை ஞானக்
கோவாலெதிர் கண்டான்மகிழ் கொண்டாளன் குயை. (௧௭)

திருமாதவன் மெய்யைப்பரி சித்தேதரி சித்தே
யொருமாதர சினையன்னவ னுள்ளத்தது வாகத்
தருமானத பூசைத்தொழி நவறுதுமை முக்கட்
பெருமானையர்ச் சிக்கும்படி பெரிதர்ச்சனை புரிவாள். (௧௮)

எவ்வாறருச் சனைசெய்தன ளென்றாலது வொன்றா
லவ்வாறறி சுவதாரவ னவையது வாநோர்க்
கிவ்வாறியல் பவராமிய ரிருவர்க்கருள் புரிவான்
வெவ்வாறணி யரனாதியர் வெளியாயின ரொளியாய். (௧௯)

வெளிவந்திவ ரிருயோரிரு வினைவேரற நூறி
யெளிவந்ததுவெனவிம்பரி லேமுத்திய ளித்துத்
தெளிவந்தன ரவ்வேளையிற் செழுமாதவ ரெழுமோ
ரளிவந்தொரு மொழிசூறுது மடியோமென நொடியா. (௨௦)

ஓராயிரம் யுகமாயுழன் றாயர்மாதவம் புரிந்தோ
மேராயருச் சிப்போர்செய லேற்போர்செய நெறிந்தோ
மாராயருச் சனையின்செய லறிந்தோமினி யாமே
நேராயியற் றும்பூசனை நீர்கொண்டருள் விரே. (௨௧)

என்னமுன நந்தானுவி யம்பும்முதல் யுகம்போய்ப்
பின்னானயு கத்திற்றழற் பிழம்பாயிலிங் கத்தின்
முன்னகவர்ச் சிப்பிரேன மொழியத்தவர் மொழிவா
ரந்நாளது வெந்நாளஃதி யாரேயறி வாரே. (௨௨)

இயலாயுக பேதத்தினை யெவரேயறி சுவசென்
றயலாயெழு முனிவோர்சொல வவர்முவரு ளறுதிச்
செயலான்மொழி சுவனாஹு திரேதாயுக காலம்
புயலரசர செனல்போயொரு துளவாயலர் பொதுளும். (௨௩)

அக்காலம் றிந்தேயெமை யர்ச்சித்திடு மென்றே
புக்காலது கர்ந்தோனவி லிங்கத்திடை புக்கான்
முக்காலமு ணர்ந்தோரெழு முனிவோரெதிர் கால
மெக்காலம் தென்மெண்ணமோ டேயங்கணி ருந்தார். (உச)

முந்தையுதத் தரசாமிது முறைபின்றுள வேயா
மெந்தையவ ருருவாமதி லிங்கத்தினி யற்கை
யந்தமறை முதலாயறை வரிதாமென மறையின்
சந்தந்தரு சூதன்பெருந் தவரோமிரைத் தனனால். (உரு)

மூற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் உசய.

அவது அருச்சுணைச்சருக்கம்.

அரசு இலிங்கம் இவற்றையருச்சித்தோர் பெருமை அருச்சுணைவிதி—
இவையனைத்துக்கேட்க விரும்பினோம், முன்னுணத்தபடியுணப்பீனொன்று
கேட்கச் சூதர் சொல்லுகின்றார். அரசின்மூலமும் இலிங்கமூலமும் ஒன்று
தான்; சப்தரிஷிகள்காண முனியின் விழிஉள்ளம் கை இவற்றினின்றெழு
மூவருமுக்குணத்தொரு மூவர் கொள்ளும்படி பூசை செய்தார். இலிங்
கத்தடியில யனைச்சந்திரனும், நடுவிலரியை தத்தாத்திடையனும், முடியிலர
னைத்தருவாசனுமாய முத்தியளிக்கத் தம்மைத்தாமே பூசை செய்தார்.
பூசைசெய்பவருக்கொள்பவரும். அதன்பலனளிப்பவருமியவரென்று மயக்க
மறுத்ததேவர்களைத்தே உலகத்தின் மூன்று தேசை யியற்றுமிலிங்கத்தி
லருச்சிப்பார். யாந்தருபவற்றைக்கொண்ட ருச்சியுங்களென்று அருகேநீன்
ற தருக்கள் பத்திரம் பூ பழமுதலியதையும், பசுக்கள் நெய் பால் தயிர் மு
தலியதையும் அளித்தன. தேவர்கள் அஷ்டதிக்குப் பாலர்கள் அஷ்டகயங்
கள் அஷ்டகுல பருவதங்கள் அஷ்டவசுக்கள் அநந்தகுதி யஷ்டநாகங்கள்
ஆமை இவர்கள் தனித்தனி பூசைக்கேற்றன வேறுவேறுசுக் கொணர்ந்து அ
வர் முன் குவித்தார். அயனரி யானாகிய மூவரா மிவர் மூவருந் தாமான அ
யனரி யானார் தானுவிவர்முக நோக்கி அயனரியானும் அரசை யருச்சிப்
பீர் அரசைப் பூசியது இலிங்கத்தைப் பூசைசெய்தல் வேதியர் வேதத்தை
யோதாது, புறநூலோதித் திரிதலும், தந்தைதாய் தாதித்துறிக் அந்தணர்
க்கு அன்னம் அளித்தலும் ஒப்பாம். அசுவத்த முன்னதாம் இலிங்கம்
பின்னதாம். அசுவத்தமேலிங்கம், இலிங்கமே யசுவத்தம். அசுவத்தமே
முத்தியளிப்பதம் காதி என்று தேவர் பெருமான் ஆஞ்ஞாபிக்க அரசினை
யருச்சித்தார். அருச்சுணையேற்றார். பிற்பாடு மூவருந் தாபரலிங்கத்தின்
குதிமத்தி யந்தத்தின் மடவாரோடுங் காட்சிகண்டார், களிகொண்டார்,

இடர்காணர், தொழுதிட மனநாணர், தேவா மிர் துண்டா ரெனவியந்தார், தவத்துயர்ந்தார், தாரணி கொண்டாடு மிலங்கத்தில் விண்டு அரன் அயன் உண்டாவதாயும், ஒடுங்குவதாயும் முத்திக்கொரு லோகமாயும், மூவர்க்குயர் தேகமாயும், சித்திக்கு மெஞ்ஞானமாயும், தவச்சேமித்த நிதானமாயும், பத்திக்கேதுவான மோகமாயும், அதைப்பாலிக்கு மேகமாயும், சத்திக்கருள ம்கமாயும் தாணுச் சிவலிங்கமாயும், பூசிப்பவராயும், அஃதேர்ப்பவராயும், விளங்காநின்ற மூவர் நிலைகண்டு பாசத்தனையற்று எழுமாதவரு முயிர்முத்தி யிலுற்றார். ஒருமூவரும் முனிகண்ணையி லுதித்துச் சுந்திரன்முதலிய மூவ ருமானார்; அவர் தாதையைப்பா து நீவிர் அருச்சிப்பீரென் றுரைத்து இலிங்கத் தொடுங்கினர். அவ்வு டுட் கொண்டு அத்திரி அயனாதி மூவரும் சுந்திரனாதி மூவருமாக விளங்கி இலிங்கமாத்திரமா யிலங்குந் தாணுவை யிதயபாவனையா லுணர்ந்து, அகரத்தை நாதத்தவமாயும் உகரத்தை விந்து தத்துவமாயும் மகரத்தை ஞானரூபமான சின்மயசொருபமாயும் மூவர்முத லாயும் அருண்முக லிங்கமாயும் அரசவிரூட்சமாயும் பூசைசெய்து தரிசித்து ஆனந்தமடை ந்தார். அனகுபை முனிவர் பூசைசெய்த தன்மையை ஞான க்கோவால் தரிசித்து மகிழ்வடைந்தான். முனிவரது மெய்யைத்தொட்டு த் தரிசித்து அரசினையவனது இருதயலிங்கமாகப்பாவித்து மானதபூசை வி திதவருமன் முக்கட்பெருமானையும் உமையையும்ருச்சனை செய்தான். அ ஃதெவ்வாறு செய்தாளெனின்; அவன் அவள் அது வாயிலங்குந் கடவுளரு க்கு அப்படியே தாம் விளங்குதல் இவர் இயல்பான மானதபூசையாம். இ வ்விருவருக்கருள் புரியும்பொருட்டு அரசனாதி மூவரும் ஒளியாய் வெளியே தோன்றினர். வெளிவந்து இவ்விருவர் இருவினை வேரற அறுத்து இகத் தே முத்தியளித்த காலத்தில், சத்தரிவிசுள் வந்து அடியெங்கள் ஆயிரமடிகு மாக அலைந்தலைந்து தவஞ்செய்து அருச்சனை செய்வோர் ஏற்போர் செய்வோர் தொழில் ஏற்போர்தொழில் இவையுணர்ந்தேம்; இனியாமே இயற்று ம் பூசையை தேவரீர் கொண்டருள்வீரென்று விண்ணப்பஞ்செய்தார். எ ன்று சொல்லுமுன், தாணுமுதல் யுகஞ்சென்ற இரண்டாவது யுகத்தில் த ழற்பிழம்பாயிலிங்கத்தில் அருச்சிப்பீரென; இவர்கள் அஃதெந்நான் எவா றிருவர் என்று வினவ; அதற்குச் சிவன் கிரேதாயுகத்தில் அரசாயும் கிரேத த்திற்றுளவாயும் விளங்கும், அதையறிந்து எம்மைப்பூசிப்பீரென்று சொ ல்லி இலிங்கத்தின் மறைந்தான். திரிகாலங்கனையுணர்ந்த எழுமூவரும் அக் காலத்தை யெதிர்பார்த்து அங்கிருந்தார். இந்த விலிங்கமகிமையை மறை யும் அறையவரிதாமென்று சூதர்சொன்னார்.

முற்றிற்று.

சாரு நான்மறை முனிவரர் கேட்டதி சயித்து
மேரு வாமெனச் சூதனை வியந்தனர் வியந்து
பாரும் வானமும் பிரணவ மெனும்பரப் பிரம
தாரு வின்கெயல் சாற்றென விரித்தவன் சாற்றும்.

(க)

நற்கு ணந்தரு முக்குண மதுபிர ணவமாஞ்
சிற்கு ணந்தருந் தியாபிக்கிற் பிரமமாஞ் சிறந்து
சொற்கு ணந்தரு மாயையின் புணர்ப்பின்றித்தோன்று
நிற்கு ணம்பெறுஞ் சின்மய வடிவமாய் நிற்கும்.

(உ)

ஆதி யாமுகத் தரசுதாந் திரேதத்திற் றுளவாங்
காத லாந்துவா பரத்துயர் வில்வமாங் கலியிற்
சாதி யாநறுங் கொன்றையா மோருருத் தானே
சோதி யாய்ப்பல பேதமாய்த் தோன்றுமத் தொழில்போல்.

(ங)

மறையின் வண்ணமா மரசினி முலிலரு மறையோ
ரறையு மந்திர மோருருச் செபிக்கிலா யிரந்தா
னிறைய வோதிய பலந்தரு மரும்பல நீங்கு
மிறைவ னுமிதென் மெண்ணவெண் ணியவெலா மெய்தும்.

(ச)

எய்தி யவ்வர சடியினி லிருந்தவ ரெழுவர்
செய்தி யோகத்தாற் றமதுரு வணுவெனச் செய்து
நொய்தி னீடுகற் பங்கள்சென் றிடத்தவ நோன்மை
மெய்தி கழந்திருந் தனாருச் சனைசெயும் விருப்பால்.

(ஊ)

சென்ற கற்பங்கள் செல்லநல் லோர்பர சிவமாய்
நின்ற பேரர சடியில்வீற் றிருக்குமந் நேர
மொன்ற வோரொலி யெழுந்ததேழ் கடலுமொன் றாய்ச்சேர்ந்
தன்று மேற்படக் கீழ்ப்பட லானதிவ் வகிலம்.

(கூ)

உலகம் யாவையும் பரந்தெழுந் தோங்கும்வா ரிதியாங்
கிலகு ஞானகா னனத்தைநீங் கியதுமற் றெழுவர்
நிலவு சச்சிதா னந்தநா தார்தமா நெஞ்சி
லலகில் பல்வினைத் தொடர்பிரு ணீங்குமா றதுபோல்.

(எ)

சுற்ற வாரிதி பரந்தெழும் பிரளையர் கோறு
முற்ற தில்லைமெய் ஞானகா னனத்துண்மூ வொளியாய்ப்
பெற்ற தாருவின் பெருமையா ரூனாசெய்வார் பின்னர்
மற்ற நேற்றே தாயுகம் பிறந்ததவ் வனாப்பின். (அ)

அன்ன போதிவல் போதியாந் தருவரு மறையம்
பன்னு சாகைக ளோடுமென ஞானமே பரந்த
தென்ன வேதுழா யானது வானவ ரிறும்பூ
துன்ன ஞானகா னனதத்தி சயத்தையா ரூனாப்பார். (ஆ)

போதி யாய்த்துள வாகிய தருவினைப் போத
நிதி யாய்த்தவம் புரிந்ததோ ரெழுவரும் நினைத்தே
பேதி யாத்தம துளத்தகத் திருத்தியே பேணி
யாதி யாய்ப்பதி னாறுப சாரத்தோ டமைந்தே. (இ)

பற்று மைம்புலன் வழிச்செலா துளத்தையுட் படுத்தி
மற்று நூற்றிரு பத்தையா யிரமெனு வருட
முற்று நாடொறு மூன்றுகா லத்துமுன் ஞவந்தே
முற்று நான்மறை முறையருச் சனைசெய்தார் முனிவர். (கக)

செய்யும் பூசனை முறைவழா தியற்றிய திறக்கண்
மெய்யு மெய்யெழு முனிவர்முன் மூன்றுரு வொன்றாய்க்
கையு மான்மழு வுங்கறைக் கண்டமுங் கருணைத்
தையல் பாகமு மாயெதிர் தோன்றினன் றுணு. (கஉ)

தோற்றுந் தாணுவைத் தொழுதுதென் டஞ்செய்து துகித்துப்
போற்று மேழ்முனி வரரையும் பார்த்துமுப் பொழுதுந்
தேற்று சிந்தையோ டெமையருச் சித்தநுந் திறமை
சாற்றுந் தன்மையன் றுமக்கெது வேண்டும்யாந் தருவோம். (க)

என்று கூறவம முனிவர்தா யினைக்கண்டா விளக்கோக்
கன்று போலநின் நிரங்கிவாய்க் கியைந்தன சுழறித்
துன்று நித்தியம் பெற்றன நீயெதிர் தோன்ற
நன்றுள் பொன்னடி யின்னமர்ச் சனைசெய நயந்தேம், (கசு)

இங்கி தற்கரு னென்றலு மன்றவர்க் கீசன்
றங்கி தற்குமே லுத்தர சோமதீர்த் தத்தி
னங்கெமைத்திரு மாலென வேலினைத் தருச்சித்
துங்க ருத்துமும் ஹற்பபெறு வீரென வுரைத்தான்.

(௧௫)

மற்ற நற்றவர் பற்பல்கா லத்தவம் வருந்திப்
பெற்ற வப்பெரும் பேறுனைத் தரிசிக்கப் பெற்றோ
மிற்ற துற்றதுன் னுடனில் யானென தென்னும்
பற்ற கற்றுவ தென்றினி யென்றவர் பகர.

(௧௬)

பகரல் கேட்டரு முனிவர்காள் பவக்கடல் படியீர்
புகரின் முத்திய தேபெறு வீரவண்பொருந்தி
நிகரின்மாலையா னெனவருச் சனைசெய்வீர் நீரொன்
றகர மாகிரின் றுனகன் றுனுட னங்கண்.

(௧௭)

அச்ச வத்தகா னனமென ஞானகா னனந்தான்
கிச்ச கற்றும்ப் பிரளைய கேத்திர மென்னப்
பிச்ச கற்றுஞ்சிட் டிக்கிரா மம்மெனப் பெயரா
யிச்ச கத்தின்மு வருக்கும்வாழ் வென்னவீற் றிருக்கும்.

(௧௮)

ஆதித் தொல்லுகத் தச்சுவத் தமமதா யதற்பின்
பேதித் திவ்வுகத் திற்றுள வாசிய பின்பு
சாதித் துத்துவா பரத்தினிற் கூவிளந் தானாய்
நீதிச் சுத்தமா தவர்தொழப் பிரமமாய் நிற்கும்.

(௧௯)

இத்து வாபர யுகத்தினில் வியாதனு மிதையத்
தத்து வாவறி வாமதே வனும்வசிட் டனுநே
ரொத்து வாமதி முகத்துமா பதியென வுடனே
சித்து வானவில் வத்தினை யருச்சனை செய்வார்.

(௨௦)

திரிமு கோதக மெனத்திரி வேணிய தென்ன
விரியு ஞானவா வியுந்தனி வில்வமும் விளம்பற்
கரிய லிங்கமும் தங்குமெஞ் ஞானகா னனத்தி
னுரிய மேன்மையா ரறிவரென் றவர்க்கவ னுரைத்தான்.

(௨௧)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம். ௨௦௮ அடிக

கூ-வது சத்தரிஷி புசித்த சருக்கம்.

வேதமுணர்ந்த நைமிசாரண்ய முனிவர் கேட்டு அதிசயித்து, சூதரை மகாமேருவுக்குச் சமானமென்று வியந்து, பிருதுவிமுதல் ஆகாயம்வரை வியாபித்து விளங்கிய பிரணவமென்னும் பரப்பிரமதாருவின் மகிமையை நுள்வீரென்று வினவச் சூதர்சொல்வார். சுத்தசத்துவத்தினின்று தோன்றியமூக்குணமேபிரணவமாம்; அதனைத்தியாமிக்கிறபிரமமாஞ்சிற்றூணந்தரும்; மாயாசம்பந்தமின்றி நிற்குணசின்மயசொருபமாய்த்தருவினங்கும். முதலாகத்தில் அரசாம், இரண்டிற்குமுள்ளும், மூன்றில் வில்வமாம், இக்காலியிற் கொன்றையாம். ஒரு வஸ்துத்தானே சோதியாய்ப் பல்பேதமாய்த்தோன்றுவதுபோலாம். வேதவன்னமாகிய அரசினிழலினிருந்துவேத மந்திரத்தை ஒருருச்செபிக்கின் ஆயிரமுருச்செபித்த பலனளிக்கும். அவ்வரசைப் பவமொழிக்குஞ் சிவமெனக்கருதிற் கருதியவனைத்துங் கைகூடும். அதனடியில் எழுவரிருந்து செய்த யோகத்தால் தமதுருவையணுவாக்கியநேககற்பமிருந்து அருச்சனைசெய்து வீற்றிருந்தார். அக்காலையில் ஓரொலிகளம்பி எழுகடலுமொன்றாய்ச் சேர்ந்து மேல்கீழின்றி உலகமெவற்றினும் பரந்தெழுந்தது; சச்சிதாஹந்தசொருபமாயும் நாதாந்தமாயும் விளங்கிய எழுவர் நெஞ்சில் பல வினைத்தொடர் நீங்குமாறுபோல ஞானகானனத்தை நீங்கியது. யிரளயந்தோறும் அழிவில்லை ஞானகானனத்தின் மூவொளியாய் விளங்குந்தாருவின் மகிமையையாவருரைப்பார்! திரேதாயுகம் பிறந்தகாலத்தில் அரசாயிருந்த தருவேதமாகிய சாகைகளோடு ஞானம் பரவியதுபோல் துழாயாயிற்று. தேவர்களதிகக்கும் ஞானகானனத்ததிகசயத்தை யாவருரைப்பார்! அரசாய் துளசியாகிய தருவினை ஞானமுறைமையாயெழுவரும் தவம் புரிந்து தமதிதயத்தமைத்து, சோடசோபசாரத்தோடு மனம் ஐம்புலன் வழி செல்லாதடக்கி, லட்சத்திருபத்தையாயிரம் வருடம் மூன்று காலம் அகமகிழ்ந்து, வேதவிதிப்படி யருச்சனைசெய்தார். செய்யுந்திறனறிந்து அவ்வெழுவர் முன் மூன்றுருவொன்றாய் மான்மமு நீலகண்டம் உமையொருபாகமாய்த் தாணுகாட்சிகொடுத்தார். அவரை நமஸ்கரித்துத் தோத்திரித்து வணங்குமுனிவரைப்பார்த்து, ஒரு நான்மூக்காலத்திலும் அருச்சித்தது சொல்லுந்தகைமையாதன்று; நீவிர்விரும்பினதியாது அன்னதனிக்குதுமென்றுகூற; முனிவர்கற்றுவைக்கண்ட கன்மென நின்றிரங்கி வாய்க்கியைந்தன கூறி நித்தியத்துவம் பெற்றனம் இன்னம் நின்னடியருச்சிக்க விரும்புற்றனம் அருள்வாயென; ஈசன் இதன் வடமேற்கில் சோம தீர்த்தத்தில் எம்மைமாலென நினைத்து அருச்சித்து துங்கருத்து மீற்றப்பெறுவீரெனவுரைத்தான். மற்றமுனிகள் பற்பல காலம் வருந்தித்தவஞ்செய்து பெறும் பேறனைத்தும் உணனைத்தரிசிக்கப்பெற்றோம், இன்றமஃதுற்றது என்றுகூற; உம்வாணங்களில் யானெனதென்னும் பற்றறுவீர் பவக்கடலடையீர் முத்தியேபெறுவீர் அக்கேபோய் முடியையானென அருச்சனை செய்வீர் என்று அக

சத்தவிருடிகள் பூசித்த சருக்கம்.

௫௯

ரமாய் நின்றான் உரைத்தகண்ணன். அசுவத்தகாணனமென்ற ஞானகாணனம் இச்சகத்திற் பிரளயகேதத்திரம் எனவும் சிருட்டிக்கிராமமெனவும் பெயராய் மூவர் வாழிடமாயிருக்கும். முதலாவது உகத்தில் அரசாய்திரேதத்திற்றுளவாய் துவாபரத்தில் லில்வமாய் நிற்கும்; இத்துவாபரத்தில் வியாதன் வாமதேவன் வசித்தான் இம்மூவரும் உடாபதி யெனவுன்னிவில்வத் தையருச்சுணைசெய்வார். திரிமுகோதகம் எனவும் திரிவேணி எனவும் விரியும் ஞானவாவியுஞ் சொல்லற்கரிய விலிங்கமும் விளங்குகின்ற ஞானகாணனத்தின மகிமையையாவறிவார்! என்று சூதர் சொன்னார்.

முற்றிற்று.

ஐ.வது வசிட்டாதியர் பூசித்தசருக்கம்.

கருமுனி வோர்தக் கதையினை யோர்ந்து களிகூர்ந்து
திருமுனி வோர்பூ சனைசெய்து மேவுந் திறன்யாவும்
வருமுனி னீகூ மென்கைசை கூற் மகிழ்வோடு
மொருமுனி சூதன் வரமுனி வோருக் குணாசெய்வான். (க)

ஐந்து வகைத்தொழி லுஞ்செய்வ தற்புத மாய்வந்த
தைந்து வகைப்படி வந்தவெ ழுத்தென லாய்நின்ற
தைந்து வகைப்பர ராகிய கூவிள மகிலத்தோ
ரைந்து வகைக்கும டாதப ரப்பிரம மஃதாமால். (உ)

மேவின கூவிள மூயிதழ் கொண்டான் மெய்தீண்டித்
தூவின ரத்தரு வினனடி மண்புன றேயுந்தோர்வெண்
சேவினர் சென்னியி லபிடேகஞ் செய்த செய்யோர்மா
லேவினர் தென்கை லைக்குள் விருப்போ டிருப்பாரொ. (ங)

வேதியர் மூவர்கள் பூசைசெ யுந்திற மேசொல்கே
னாதிபின் மாதுமை தாதையு மாகி யடங்காத
சோதிதன் மாதுல னாகிய தான்மிகு தாய்தாகித்
தீதிய லாதவி மாசல மீது செறிந்தாரால். (சு)

செறிவுறு தேவர்கள் முனிவர்க டெக்கண திசைசெல்லு
மறிவுறு கங்கைபி றந்ததோர் தேயத் தவண்மேன்மை
செறிபுறல் கண்டன ராங்கவர் தங்கள்கண் ணேராகப்
பிறிவுறு முத்தொழின் மூவரும் வந்தனர் பிந்தாமால். (ஊ)

முன்புற வந்ததோர் மூவரை மாதவர் மூவோரு
மின்புற யாங்கள் செய்கின்ற தவப்பய னெனநின்றீ
ரன்புற மூவடி வும்மொரு வடிவென் வாய்நின்றே
துன்பற வாண்டருள் வீரென வன்னவர் சொன்னாரால். (௬)

சொற்ற துணர்ந்தொரு மூவரு நின்றெதிர் சொல்கின்றார்
மற்றது தென்கட லின்கரை ஞானவ னஞ்சேரப்
பெற்றதோர் வில்வத் தருவதன் மேல்பரப் பிரமம்மா
யுற்றது சிற்குண் லிங்கம திற்கண் ணெர்வீரே. (௭)

அங்கப் பிரணவ லிங்கத் தமதுரு வதுகாணத்
திங்கட் செறிதரு ஞான னத்திடை சேர்வீரா
லுங்கட் குறுதியெ னச் ஞால மூவரு முடனேபோய்ச்
சங்கத் தமிழ்மலே யின்கட் குறுகினர் தங்காமல். (௮)

தம்மன திற்றெளி மாணிக் கச்சுனை தனின்மூழ்கி
வெம்மைம திச்சடை யானேநி னைந்தனர் மெய்ப்பாலோர்
செம்மன திற்களி கூரமுன் னுற்றெளி திற்போய்நீ
ரம்மென் மலர்ப்பொழில் ஞானவ னத்தைய டிப்பிரால. (௯)

என்றரு ணந்தியை ஞானவ னத்திவ நின்றெய்தச்
சென்றவ ணுய்த்தி டெனச்சுர ணந்தொழு தேயங்க
ணன்றென லந்தியு முன்புசெ லப்பின டந்தேயங்
கொன்றினர் வில்வ வனந்தனி லும்பரோ டோர்மூவர்.

புண்ணிய லல்வடி வானவர் போதுறு போதங்ங
னண்ணிய பல்லுயிர் யாவு முறும்பகை நாடாம
லெண்ணிய ஞானம யங்கொடி ருந்தன வெனில்ஞானக்
கண்ணிய னற்றவ ருற்றதை யாவர் கணிப்பாரே. (௧௦)

அரவொடு மயிலு மரியொடு கரியு மருங்கோவு
முரவிடு புலியு மாதிய டட்புற் றுடன்மேவி
விரவிடு மியல்கண் டருள்முனி வோர்கள் வியப்பெய்திப்
பரவிடு வில்வ வனத்திடை வந்தனர் பண்பாக, (௧௧)

இங்குறை பங்கய னேமுதன் மூவர்க ளெனவந்து
தங்குறை வற்றவ சிட்டா தியரிவர் தாமுவர்
கொங்குறை நற்றிரி வேணியின் மூழ்கிக் குழைவோடு
மங்குறை வில்வ வனப்பெரு மாணை யருச்சிப்பார்.

(௧௩)

வேறு.

தேவ லிங்கத்தின் மூலத்தின் வேதன்மந் திரத்தா
லாவ லால்வசிட் டன்னருச் சித்தன னயனைக்
காவ லங்கத னடுவினிற் கண்ணன்மந் திரத்தான்
மாவ லங்கொடு வியாதனார்ச் சித்தனன் மூலை.

(௧௪)

தாணு லிங்கத்தின் முடியிலஞ் செழுத்தையுச் சரித்துப்
பூணு மர்ச்சனை வாமதே வன்றனி புரிந்தான்
பேணு மச்சிலா தரனரு ணந்தியெம் பெருமான்
காணு மர்ச்சனை புரிந்தன னரன்றனைக் கருத்தில்.

(௧௫)

இந்த வாறிவர் மூவரும் பூசனை யியற்ற
வந்த வாறுமூ விட க்திவ ரருச்சித்த வாறஃ
தெந்த வாறந்த வாறொரு லிங்கத்தி னிடத்தி
லந்த வாறணி யொருவனே மூவரு மாளுன்.

(௧௬)

மூவி டத்தினிற் ேன்றிய மூவரை மூவர்
மேவி டப்படு காட்சிகண் டனருளம் வியந்தோர்
தேவி டத்தினி லொன்றிலோன் றபினமாய்ச் செலப்பார்த்
தோவி டற்சரு மூவரு மதிசயித் துவந்தார்.

(௧௭)

தேவ நந்திதன் றியாநபா வனையினுற் றெளிந்தே
யாவ னந்திடத் தனதுயிர் பரமனா வதுகண்
டோவ னந்தபே ரானந்த வாரியுள் னுறைந்தான்
பாவ நந்தவங் கியாருளு னக்கடல் படிந்தார்.

(௧௮)

முத்த ராகிய வசிட்டனா தியரொரு மூவ
ரத்த ராகிய மூவர்க்கும் வீற்று வீற்றாகிச்
சுத்த ராய்ச்சொலு நாமமா யிரங்களுந் துதிக்கச்
சித்த ராற்புகழ் தாணுவங் கெதிரின்று செப்பும்.

(௧௯)

உங்கள் பூசனைக் குவந்துநாம் வரந்தா லுற்றோ
மெங்கள் வேட்கையீ துமதுவேட் கையதென்ன வெனவெண்
டிங்கள் சூடிய முதல்வனீ யாங்களே செயுநே
யங்கொள் பூசனை மகிழ்ந்திட வேண்டிமென் றறைய. (உடு)

என்னை யர்ச்சித்து வாமதே வாவிவ ணிருத்தி
தன்னை யொத்தனி யாதபொற் பதுமதீர்த் தத்து
என்னை யொத்தமா லைத் துதித் துறைவசிட் டாநீ
முன்னே யத்திரி தலத்திருந் தருச்சி னான் முகனே. (உக)

என்று சோதியிங் கத்திஹை மறைந்தன னிவர்தா
மொன்று தேவன்கா லம்மறு பத்துமூன் றொழிய
வென்று பூசைசெய் தனர்கலி யுகம்வர வில்வங்
கொன்றை யானதோர் முனிபணிந் தன்னெனக் குணித்தார். (ஃ)

முற்றிற்று. ஆக நிருவிருத்தம். ஈராட

ஐ-வது வசிஷ்டாதியர் பூசித்த சருக்கம்.

சத்தரிவிகளருச்சித்த விதிகாசத்தையுணர்ந்து மகிழ்ந்தனம் மேல் வசி
ஷ்டாதியர் அருச்சித்தவிதமியாவும் உரைப்பீரென்று கூறச் சூதர்சொல்லா
ர். பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்வதற்கைந்து முகூர்த்தமாய் வந்தவக்கரப்பொரு
ளாய் நின்ற வைம்டரராகிய கூவினம் உலகத்திலெந்துவகைக்கும் வியாபித்த
பிரமமாம். வில்வத்தின் மூலிதழைத்தனக்கு வடிவமாகக்கொண்ட பரமசி
வத்தின் மேனியைத்தொட்டு அருச்சனை செய்தோரும்! அவ்வில்வமிருத்தி
கை அதனபாததீர்த்தம் இவற்றிற்குய்ந்தோரும், சிவபெருமான் முடியில்
அபிடேகஞ்செய்தோரும், தென்கைலையில் விருப்போடிருப்பார். இனிவசி
ஷ்டாதியர் மூவர் பூசைசெய்த விதத்தைச்சொல்கேன்; ஆதியிலுமையவட
ந்தையுஞ் சோதியின் மாமனுமாகிய தாம் தேவர் முனிவரோடு இமோர்ப்ப
ருவதத்துச்சியிற்போய்ச்சேர்த்தார். சேர்ந்தவர்கள் தெண்ணதிகையிற் செ
ல்லுங்கண்கையையுமது பிறந்ததேயத்தையும் அதன் மகிமையையும் அவரவ
ர் தங்கள் கண்ணளாவகை பெறக்கண்டனர். முத்தொழிலியற்று மூவரு
மவ்விடம்வர அவரை இம்மூன்று மாதவரும் தரிசித்து யாங்கள் செய்தவப்
பயனெனநின்றவரே! யாமின்புற அன்புறு மூவடிவம் ஒருவடிவாய் நின்று
துன்புறு ஆண்டருள்வீரென்று விண்ணப்பித்தார். அது கேட்டு மூவருந்
தென்கடற்கரையில் ஞானவனத்தின் ஒருவில்வத்தருவுளது; அதன் மேல்பு
றம் புரப்பிரமமாகிய சிங்குணனிக்கமுண்டு அதிர்ந்தரித்தநிலீர், அத்தப்பி

ரணவலிக்கத்தில் எமதுருவைத்தரிசிக்க ஞானவனம்போய்ச் சேர்வீரேல் உங்களுக்குறுதியாயெய்து மென்றுசொல்ல; மூவருமுடனே போய் பொதிய மலையிற்றருகினர்; தருகி மாணிக்கச்சுனையின் மூழ்கிச்சிவபெருமானைச் சிந்தித்தார், அதற்குவந்து பிரத்தியக்ஷமாய் ஞானவனத்தை யடுப்பீரென்று நந்தியருள; அவ்விடஞ் சேர்ப்பிப்பீரென்று அவர் பாதத்தை யிவ்ந்தொழ்த், தேவர்களோடும் மூவர் நந்தி முன் செலப்பின் சென்றவ்வனம் அடைந்தனர். போதநண்ணிய வெண்ணரு சேவன்களும் பகை நாடாமல் ஞானமய மாயிருந்தன வென்னில், ஞானக்கண்ணியர் நற்றவர் இவருற்றதையாவர் கணிப்பார்! அரவொடு மயிலும் யானையோ டாளியும் பசுவொடு புலியும் நட்பாகி ஒன்றோடொன்று கூடியிருத்தல்கண்டு முனிவர்கள் வியப் பெய்து லிசாலமான வில்வனத்திடை வந்தார்கள். வந்த வசிஷ்டாதி மூவர் திரிவேணியின் மூழ்கிப்பத்தியோடும் வில்வனப்பெருமானை யருச்சிப்பார். தேவலிக்கத்தில், மூலத்தில் வேதமந்திரத்தாலயனைவசிஷ்டனும், நடுவிற கண்ணன் மந்திரத்தான் மாலையிாதனும், முடியிற் பஞ்சாஷ்டரத்தாலயனை வாமதேவனுமாக அருச்சினைசெய்தார்; மற்றையரும் நந்திபெருமானும் அரனை யுரனிற்றரித்து அருச்சித்தார். இந்தப்பிரகார மூவரும் பூசையியற்ற எப்பிரகாரஞ் சிந்தித்தருச்சித்தார்களோ; அப்பிரகாரமே ஒருலிக்கத்தில் ஒருவனே மூவராய் மூவிடத்திற்குன்றிக் காட்கொடுத்தார்; தரிசித்ததிகயித்து ஒரேயிடத்திலொன்றிலொன்று அபின்னமாய்ப்போதல் பார்த்து உவந்தார். நந்திதன்றியான பாவனையிற்றெளிந்து அன்பிறற்றனது சேவன் சிவமாதலைக்கண்டு பேரானந்தக்கடலினமிழ்ந்தினன். மற்றமுனிவரும் ஞானக்கடலின் மூழ்கினர். முத்தராகிய வசிஷ்டாதி மூவரும் அத்தராகிய மூவர்க்கு வேறு வேறுகிய சகஸ்திர நாமங்களாற்றுகிக்கத், தானு உங்கள் பூசனைக்குவந்தனம் வரமளிக்குதம் துட்விருப்பெனையென; முதல்வனே! யாஞ் செய்யும் பூசனை மகிழ்ந்து ஏற்கவேண்டுமென்று விண்ணப்பிக்க; ஈசன் வாமதேவ! என்னையருச்சித்து இவணிருத்தி, வியாச! பதுமதீர்த்தத்தின் மாலையருச்சித்துவதி, வசிஷ்ட! அத்திரிதலத்தில் அயனையருச்சித்துவதி, என்றருளிச் சோதிவிங்கத்தின் மறைந்தனன். இவர் தேவவருடத்தில் அமுபத்துமூன்று வருடம் அருச்சித்தனர்; கலியில் வில்வம் கொன்றையாயின. ஒரு முனிவன் அதைப்பணிந்தனனென்று சூதர் சொன்னார்.

முற்றிற்று.

திக-வது சங்கராசாரியர் பூசித்த சருக்கம்.

நற்றிடவ சிட்டன்முதன் மூவர்சிவ பூசைசெய்து நண்ணும் வகை நீ, சொற்றிடவு ணர்ந்தேமன திற்றுயரோ ழிந்ததுயர் சூத முனில, மற்றிடமு மைக்குதவு வாணையொரு சங்கரம காமுனி

வன்வந், துற்றிடவ லஞ்செய்கதை யோதெனவம் மாதவர் முன்
வேதி வெனல். (க)

வானவர்க ளிப்பமறை மாதவர்த மைப்பவவண் மன்னுயிர்களே
யானவைசெ ழிப்பவுயர் சேரலனு மற்புகமி தாகு மெனவே
மீனவர்து திப்பவளர் கேரளம திற்சுருதி வேதிய டெலா
ஞானவர னுற்பவம தாமெனவ முத்திடவ நாளி லொருநாள். (உ)

வேதியர்க ளியகமதி லாகியவி பூதியதன் மேன்மை முதலா
நீதியறி விப்பவவர் சாதியிலு தித், னனே நின்ம லனருட்
சோதிவரு ணப்பிறைவ ளர்ந்ததென வேட்கை தோறு மறைநா
லோதியுண ரத்தகுமென் னெண்கலைக டாங்கிவளர்ந் தோங்கின
னரோ. (ஈ)

வேதமுறு பேதமதி னங்கமுறு சங்கம விகற்ப முணரும்
போதமற வாதவிதி காசமுயர் காரணபு ராண மதெலா
மேதமற வோதியம காபிரம சாரியிவ னேயென முனே
ரோதநிறை தத்துவம் நிந்துபரி பூரணரோ டொப்ப வுறைவான்.

சரிதைமுதன் முன்றையுமு ணர்ந்துசிவ ஞானமுணர் தன்
மை வடிவா, மிருதையன் விருப்பொடுவெ றுப்பெனுமி ரண்மிற
வென்று தவமே, புரிதயவி னுன்முதன்மை யீசனென நீறுடல்பொ
ருந்த வணிவான, கருதரனி டத்தலது மற்றோர்பொரு ளத்துறுக
ருத்தி னேவிடான். (ஐ)

முன்றுபுரி நூலணியு மார்பனொரு கோவணமு யங்கு முடை
யா, னேன்றபர னஞ்செனுமெ முத்துரைசெய் நாவின்னி யைந்
துல கெலாந், தோன்றவரு ளாதிபரை மந்திரமி ருக்குமன துங்க
னறிவா, லான்றசிவ ஞானமுனை யென்னவளர் வானவனை யார்நி
கர்வரோ. (ஊ)

சங்கரா சாரிய னன்றெனத் துன்றுமா தவமியற்றுஞ்
சங்கரா சாரிய னுமமே கொண்டதா டங்கமான
சங்கரா சாரியன் தன்மனத் துறைகிலார் தம்மை வாழ்த்துஞ்
சங்கரா சாரிய னென்னுமோர் பெயருடைத் தானு வன்னான். (எ)

ஐந்தையும் டக்கியெது வேதிடையொடுக்குவதவ் வாறது செய்தே, சிந்தையை யருட்பரசி வத்திடைய மைத்தெழுது சித்திர மெனச், சந்தயம் மச்சலன மற்றவனு ரைத்திடுசு மாதிரிலையில், வந்தயனி கர்க்குமுனி கண்ணின்முன மண்ணலொரு வாய்மை பகர்வான். (அ)

வெளியுறமு னின்றரிய னீபிரம சாரிதவ மேபு ரிவதம், கெளரியுற மனத்திலுள தென்னெனவு நீயெனவும் யானென வும்வே, மறியறநி னைப்பதல வொன்றெனவு மன்றுபுக லாதி முனமே, களியுற வோர் சங்கரம காமுனிவ ணங்கியொரு கட்டுரை செய்வான். (இ)

பரம்பரதி கம்பரப ராபரத யாபரப ராநி னதுபால், வரம்பெறநி னைந்ததுனே யேபரவு மாறலது மற்று மிலையின், றுரம்பெறநி னல்வடிவு கண்கெளி கொண்டதெ னுளம்ப யனெலா, நிரம்புறவ டைந்தனவி தற்குபரி யென்கொலென நின்னு தொழுதான். (ஐ)

நின்னுதொழு கின்றவன்மு னின்றுதள தாதியுரு நேரு மவனே, னன்றுவிழி கொண்டினிது கண்டிடவ ளித்தபொழு தங்கசைவிலா, தொன்றலதி ரண்டறவு ளொன்றுமவ னைப்பெரிது வந்தருளிநூற், சென்றவன தங்கைமலர் பற்றியொரு கொன்றைநிழல் சென்றனனரோ. (கக)

அன்டமும கண்டமும டக்கியுயிர் யாவையும் கத்த மையவுட், கொண்டகுடி லைப்பொருளே யந்தணன்வ லச்செவிகொடுப்பவுடனே, விண்டனன்வெ ளிப்படல மூறுபட மெய்ப்பொருள்வெ ளிப்படலெனச், கண்டனன ருட்பிரம சாரிபர மாயைதரு கற்பனையெலாம். (கஉ)

நீண்டபிர மாண்டமதின் மூர்த்திகள்வி யாத்திகணி ரந்த ரமதாய்க், கூண்டபர சத்திகள்வி பத்திகள்பொ ருந்தியபல் கோடி விதமாய்ப், பூண்டமைவில் சேதன்ம சேதனம் வற்றினுள போகமுடனே, வேண்டரிய தத்துவவி கற்பமுணர் நாதமொடு விந்து முதலாய். (கங)

எட்டுலக பாலர்திசை யெட்டுவரை யெட்டரவோ ரெட்டு ம
தமா, வெட்டிமையு மூர்த்தமதோ ரெட்டுததி யேழுலகி ரேழும்
வெளிகா, லெட்டிலொரு பாதிமறை யெட்டினிலோ ரைந்துகு
றை யென்ற சுடரோ, டெட்டரிய வண்டபின் டத்துமுணர் வெ
ட்டவறி வெய்தி னனரோ. (௧௪)

வேறு

மறைதரு சத்தப் பிரமத்தின் முன்னர் வழங்கிய வகையெலா
ங் கண்டோ, னறைதரு சதூரங் குலத்தையு மளத்தம் கரும்பெரு
ங் கடவுளர் யறிந்தான், பிறைதரு மவுலிப் பிஞ்ஞகன் மலர்த்தாள்
பேசுஞன் மறையினும் றுகித்தா, னுறைதரும் பிரண வப்பொரு
ளீச னுணர்த்தவெவ் பொருளுமோர்ந் துணர்ந்தான்.

அன்னவன் றுகிகேட் டென்னின்வே நிலையா லறிந்திடென்
றுறாத்தரன் பின்னர், தன்னவ னீயென் சபையிலென் னடனங்
தனைத்தரி சித்துவா ரிதிசூழ், பொன்னவி ருலக யனைத்துநா னு
கப் பொலிதரு காட்சிகா ணென்று, சொன்னவ னிமலன் கமலபா
தத்தைத் தொழுதுசிற் சபையில்வந் தடைந்தான். (௧௫)

அடைந்தவன் சிவஞா னச்சபை நடுவி லலர்கதிர் ஞாயிறோர்
கொடி, மிடைந்தன ஞானத் திகழொளி திரண்டி வெளியினின்
றெழுமல விருள்கீழ்க், கிடந்தனப் படிந்த முயலகன் முதுகிற் கேடி
லான் புரிந்தவா னந்த, நடந்தனைத் தரிசித் துளங்களி கூர்ந்து
ஞானகா னனத்துறைந் தனனல். (௧௬)

அண்டகோ டுகளுட் கொண்டவான் பொருள்க ளனைத்தையு
ந் தன்மனத் தகத்திற், கண்டவே தாந்த சச்சிதா னந்தக லாதான்
சங்கர குரவன், கொண்டதோர் பொருளங் கவர்க்களித் ததுபோ
ற் கொன்றையன் கொன்றையைக்குழிலை, விண்டதோர் பொருளெ
ன் றுளத்தினி னினைப்பார் மேவுவார் வெள்ளியங் கிரிமேல். (௧௭)

ஞானகா னனமும் ஞானவா வியுமெய்ஞ் ஞானபூ ரணவொ
ளிச் சபையு, ஞானமா மயிர்த லிங்கமு ஞான நறுமலர்க் கொன்
றையு ஞான், மானதோர் ஞான தீர்த்தமு மாகு மத்திரி யிருக்கை

சங்கராசாரியர் பூசித்த சருக்கம்.

௬௭

யுங் கண்டா, ரானதோ ருந்தி யாய்க்கொளும் பரன்பே ராட்சியா
ங் கர்ட்சிகண் டவரே. (௧௬)

பாட்டிசைச் சுரும்பர் கூட்டுணு நறவப் பசுந்துணர் கற்பகப்
பொதும்பர், கோட்டினிற் பெறுந்தார் சூட்டிமவச் சிரத்தூற் கொ
ண்டலா கண்டலன் முன்னோர், வீட்டினுக் கரசாங் கவுதமன் சா
பம் வீட்டினன் தன்னிடத் ததனா, னுட்டினிற் சிறப்பாஞ் சுசீந்தி
ர மெனும்பேர் நாட்டிமஞ் ஞானகா னனமே. (௨௦)

வேறு

எக்கணு முளதோவிவ் வியன்முது கலையோடு
முக்கணன் முதலாய மூவரு முறைகின்ற
தெக்கண கயிலாயஞ் சுசீந்திர மெனலாமென்
றக்கண முனிவோருக் கறைந்தன னுயர்கூதன். (௨௧)

முற்றிற்று.— ஆக திருவிருத்தம் ஈடாஉயசு.

மக-வது சங்கராசாரியர் பூசித்தசருக்கம்.

வசிஷ்டன் முதன் மூவர் பூசித்த வகையைச் சொல்லக்கேட்ட கமகிழ்
ந்தோம், மேலான சூதமுனிவரே! உமைக்கொருபாகமளித்த சிவனைச் சங்கரா
முனிவன் பூசைசெய்த கதையையோதென்று நைமிசாரண்ய முனிவர்
கேட்கச்சொல்லுவார். தேவர்கள் சந்தோஷிக்க வேதமாதவர்தழைக்க உலக
த்துள்ள சிவராசிகள் செழிக்க சேரலன் அற்புதமடைய பாண்டியர் துதிக்க
கேரள நாட்டில் வேதவேதியரனைவரும் ஞானவான் பிறந்தன்னென்று
சொல்ல, ஒருகாலத்தில் அந்தணர்களியாகத்திலாகிய விபூதியின் மகிமைமுத
லிய நீதிகளை யறிவிக்கும் வைதீகப்பிராமணர் குலத்தில் நின்மலனருட்சோ
தியானது அவதரித்து, பிறைபதினாறுகலைகளைபுந்தரித்து நாடோறும் வளர்
வபோலக், கழிகைதோறும் வேதமுதலிய வெண்ணெய்கலைகளைத்தரித்து
வளர்ந்தனர். வேதம் நான்கும் அநுனங்கம் பொருந்திய சங்கமும் விகற்ப
முணரும் போதமும் இதி காசமும் புராணமும் இவையனைத்துங் குற்றமற
வோதி, பிரமசாரியிவரேயென்று பெரியோர் கூற நிறைந்ததத்துவமறிந்து,
பரிபூரணரோடொப்பச்சஞ்சரித்து, சரிதைமுதல் மூன்றையுமுணர்ந்து, சி
வஞானமுணருபிறுதயரும், விருப்புவெறுப்பென்னு மிரண்டினை வென்று
தவம்புரிதயவினரும், முதன்மையான ஈசனென்னும்படி உடன் முழுவது
ம் நீறணி பலரும், யாதொரு பொருளையுங் கருதாதவரும், பரமொன்றை
யே கருதுங்கருத்தினை விடாதவரும், முப்புரி தூலணியுமார் பினரும், கோ

வண்மிலங்கும் உடையினரும், ஐந்தெழுத்துரைக்கும் நாவினரும், உலகெ
லாந்தோன்ற அருளாதிபரை மந்திரமிருக்குமனதுங்கன்றிவரச் சிவஞான
முனையெனவளர்பவருமானார். அவரை யாவர் நிகர்வார்! சங்கராசாரியர் நல்
வவரென்று நினைத்து உலகம் நெருங்கித்தவமியற்றும். சங்கராசாரியார் நா
மத்தையே யுலகஞ்செவியாபரணமாகக்கொள்ளும். சங்கராசாரியரைத் தம்
மனத்துட்சிந்தியாதரை வாழ்த்துஞ்சங்கத்தவரை ஆசிரியாரென்னும் பெய
ரைக்கொண்ட தானுவுக்கொப்பானவர். ஐம்புலனடக்கி, எதை யெதனிடை
யொடுக்கவேண்டுமோ அதையதனிடையொடுக்கி, சிந்தையைப் பரமசிவத்தி
லமைத்து, எழுதிய சித்திரம்போலசைவற விருந்து சந்தேகமறச்சலன மற்
றசமாயி நிலையில் அயனிகர்க்கு முனிமுன் பரமேசுரனருள்வான். துவித
மாக வொன்றையஞ்சுட்டி யறியற்க, நீ பிரமசாரி விரதம் புரிதல் மனத்
தில் யான் எனது நீ எனவும் நினைப்பதல்ல, அனத்தும் ஏகமென்றுந் துவித
மென்றுங்கொள்வதல்ல, என்றருளிய விதையை வணங்கி யொன்றுரைசெய்
வார்; பரம்பர திகம்பர பராபர தயாபர உன்பால்வரம் பெறநனைந்து உன்
னைபத்துவிதமாக வணங்கு மாறல்லது வேறில்லை; எனதுள்ளமாளது உன
தெதார்த்தசொருபத்தை அபரோக்ஷரூபவமாக வறிந்து இன்புற்றதெனினு
ம் பயனெலாம் நிரம்பவடைந்தனன்; இதற்கேரீகைம்மாறு எனனையென்
று தொழுதார். அவர் முன்னின்று அவர்க்குப் பூர்வசொருபமாகிய தனதான்
மசொருபந்தேரிபக் கடைக்கணித்தளித்தபோது, அவ்விடத்து நிச்சலனமா
ய, ஒன்றிரண்டற்ற அத்துவித சொருபமாத்திரமாய் விளங்குமவரை பெரி
து வந்து அருளினாலவர் கையைப்பற்றி, ஒப்பற்றகொன்றை மாரிழங்கன்
னிருத்தி, பல்லாயிரகோடியுண்டங்கனையும் அகண்டங்கனையும் சேதஞ்சேத
னங்கனையும் தான் மாத்திரமாய் வியாபித்து தன்னுளடக்கி விளங்கும் பிர
ணவத்தின் பொருளைவலச்செவியில் உபதேசித்தான். உடனே விழிமாசு
கெடதெளிபொருள் புலப்படல்போல, மாயை அதன் கற்பனை பிரமாண்ட
ம் அதனையாக்கியளித்தழிக்கு மூர்த்திகள் வியாப்திகள் பராசத்திகள் விபக்
திகள் பலவிதச்சேதனங்கள் அசேதனங்கள் அவற்றின் போகங்கள் போக்கிய
ங்கள் தத்துவங்கள் நாதம் விந்து அஷ்டதிசை அஷ்டபாலகர் அஷ்டபர்வத
ம் அஷ்டநாகம் அஷ்டகெஜம் அஷ்டமூர்த்தம் சந்தசாகரம் ஈரெழுலக
ம் ஆகாயம் காற்று கால்வேதம் முச்சுடர் அண்டம் பிண்டம் இவையனைத்
துத்தான் மாத்திரமாய் வியாபித்து விளங்குகின்றோமென்ற விருத்தியற்ற
ஞானத்தையடைந்தார். வேதந்தருசத்தப்பிரமத்தின் முன்வழங்கியவனைத்
தையுங்கண்டார். சதுரங்குலத்தை யளத்தற்கரும் பெருங்கடவுளா யுனர்
ந்தார். சுந்திரனை முடியிலணிந்த பிஞ்ஞகன்றனை வேதத்தாற்றுதித்தார்.
பிரணவப்பொருளை ஈசனுணர்த்த எப்பொருளு மோர்ந்துணர்ந்தவர் துதி
கேட்டு; திரிசியப்பிரபஞ்சமனைத்தும் என்னின் வேறில்லாததனால் நான்
மாத்திரமாய்ச்சேவித்து விளங்குகின்றேனென்றும் சுவா ரூபவத்தா லுணர்

வாயென்றும், என் சபையில் எனது நடனந்தரிசித்து, கடல்குழந்த உலக மனைத்தும் நானாகவிளங்குகின்ற காட்சியைத் தரிசிப்பாயென்று மருளிய நின்மலன் சிம்சபையில் வந்து சிவஞானச்சபை நடுவிற் பிரகாசியா நின்ற சூரியர் ஒரு கோடி உதித்தாற்போல, ஒளிதிரண்டு வெளியிசின்றெழுந்து, மலவிருள் கீழ்க்கிடந்ததெனப்படிந்த முபலகன்முதுகில் ஆனந்தத்தாண்ட வம் புரிந்து மறைந்தனன். தரிசித்து உள்ளங்களிகூர்ந்து ஞானகானனத் தில் வதிந்தார். அண்டகோடிகளை யெல்லாம் தன்னுளடக்கி வியாபித்த வான்பொருளனைத்தையும் தனதிகயத்திற் றதாகாரமாகக்கண்ட வேதாந்த சச்சிதானந்தமதிதான் சங்கரகுரவன். அவர் கொண்ட பொருளங்கவற்க் களித்ததுபோற், கொன்றையை பிரணவத்தை உபதேசித்ததோர் பொரு ளென்று உள்ளத்திற் சிந்திப்பவர் கயிலையைடைவார். ஞானகானனமும் ஞானதீர்த்தமும் ஞானசபையும் அமிர்தவிங்கமும் கொன்றையும் அரசும் அத்திரியாச்சிரமூந்தரிசித்தவரே பரமசிவத்தைத்தரிசித்தவர். இத்திரன் கெளதமர் சாபந்தையத்தலத்திருந்து நீக்கிச்சுத்தமான மகிமையால் அந்த ஞானகானனத்துக்குச் சுசீந்திரமென்று பெயர்கூறுவர். இம்மகிமை யெ வ்விடத்துமுளதோ! முக்கணன்முதலாகிய மூவருந்தம்பூரண கலையோடு அங்குறைதலாம் மெக்கண கயிலையஞ் சுசீந்திரமெனப்படும் என்று சூதர் கையிசாரண்ய முனிவருக்குச்சொன்னார்.

முற்றிற்று.

மீஉ-வது அயிராவதச்சரூக்கம்.

சங்கர வரகுரவன் சரிதையின் விரிவெல்லா
மிங்கர னானீயின் நியம்பினை யினிநன்றே
செங்கர குவிசன்செய் திறமுரை யெனுமுனிவோர்க்
கங்கர கரவென்றே யருண்முனி புகல்கின்றான். (க)

மேனகை முதலான மின்னனை யார்குழ்த்தற்
கானகர் வலனானை வனகவி கைபொற்பாம்
றானகை யழல்காமத் தழறரி யானாகி
மானகை தருகெளத மன்றரு சாபத்தால். (உ)

ஆண்குறி யொன்றாலே யழகுறு முடவெங்கு
மேண்குறி பெண்குறியா யிரமுதல் கண்ணெளி
நாண்குறி யாய்வின்ற நம்பன தருளாலே
காண்குறி யாவர்க்குங் கண்ணென வேதோன்ற. (ங)

கோவல னுக்கேபெண் சூறியென வேதோன்றத்
தாவற வாழ்காலந் தனிலொரு காலத்திற்
மேவசு பைக்கண்ணே செம்பொனும் வெள்ளியுமாய்
மேவுறு போதகலா விவாதம தாயினதால்.

(சு)

மறையல னறைருவனான் மறநெறி முழுதுமுன
னிறைசுவர் நெறியினிலார் நிறைபொறை முறையதிலார்
கறையுறை மனதுடையார் கடுவிட மனையமெய்யார்
குறையுறு பழிபுரிவார் கொலைசெய்து நிலைதிரிவார்.

(ரு)

கொடியவர் நிசிசர்த்தம் குருவென வருபவனீ
கடியள வறிவுடையோய் ஈனபுக ரெனுநடையாட
முடியவுன் னுடனெவரே மொழிசுவ ரெனமறைதீர்
நெடியவன் மொழிதரவே நிதியெதீர் இருகுசொல்வான்.

(சு)

ஆயநி சாசரருக் கருள்குரு நானுனே
னீயெனினி னல்லோர்க்கே நிகரறு குருவானாய்
போயின னகலிகையாற் போயொரு பெண்குறியாற்
நாயக லுடலமெலாந் தோற்றின பெண்குறியே.

(எ)

அவ்வான் குறியொன்ற லாயிரம் பெண்குறிகொண்
டிவ்வான் புரக்கின்ற விவற்கன் றேகுருநீ
செவ்வான் பரித்தற்குச் செவ்விய னேவ்வனீங்
கொவ்வான் பரதாசத் துறைவோ னிறையாமோ.

(அ)

பன்னப் படுமோவிப் பாவந் தனையென்னப்
பின்னப் படவெள்ளிப் பித்தனே யாநின்றோ
யென்னப் பகர்சொல்லா லிந்திர னந்தரமாய்
மன்னப் படநாணி மற்றொரு சார்புக்கான்.

(ஊ)

அப்பொழு தங்கதுகண் டந்தண னுந்தன்மன
வெப்பொழி யாதுறையுண் மேவினன் மேவியபின்
றுப்பொழி யாதுவினீர் சூழ்புகல் கேளுமென
விப்பொழுது ஐந்திரனுக் கிடநக லும்படிதான்.

(ஓ)

எண்ணின னோர்கரும மிந்திர னைக்கொணர்வான்
கண்ணின னாதவனீ காரிருண் மாறுதல்போற்
பண்ணின பாவமெல்லாம் பாற்றவன் வாற்றலன்முன்
எண்ணினம் முன்கொடுவா வென்றன னுன்மறையோன். (கக)

அந்தணன் மொழியதுகூட் டாதல னீந்திரன்வாழ்
நந்தன வனமேகி நண்ணின னவன்முன்னம்
கொந்தன வியதருவின கோமக னீகுருமுன்
வந்தரு ளெனவன்னுன் மனநினை வதுசொன்னான். (கஉ)

உன்மன விருளொழிவா னொருகரு மங்குருவின்
தன்மன தினிலுன்னித் தானுனை யழையென்றே
யென்மன மகிழ்வுறவிக் கேகினன் வருகென்ன
நன்மனு வனையானு நண்ணினன் மறையொன்முனே. (கஃ)

நண்ணிய வாசவனை நான்மறை யோனோக்கிப்
புண்ணிய வேள் ?யொன்றாற் போக்குவ னின்னிடைறப்
பண்ணிய வாறுசெய்தாற் பயனுக் தரவேநா
னெண்ணிய மூவனாநீ யின்றுகோ னாவென்றான். (கௌ)

புத்தியி தேயென்னப் போயினன் மாதவர்வாழ்
சத்திய லோகத்திற் சதுமுகன் முன்சென்றே
சித்தியி னொருவேள்வி செய்கின் தன்னவனை
நித்திய னேவருவா யென்னவந் நின்மலனும். (கௌ)

கருமுகி லெனும்மேனிக் கடவுளுன் னொடுகூட
வருகுவ னெனிலியானும் வருவனவ் விடையென்னத்
திருமறு மார்பன்முனஞ் சென்றுபு கன்றிடமற்
றொருதனி முதல்வந்தா லுடன்வரு குவனெனலும். (கசு)

வேறு

உடுவி லோங்கி யுயர்வெள்ளி யோங்கலி
எடுவி லாயிர ஞாயிறு தித்தன
வடுவில் சோதிமுன் போய்நின்று வாழ்த்தவெவ்
கடுவி லோங்கிய உண்டலும் கண்டனன். (கசு)

காணு மாயிரங் கண்ணனைக் கண்ணுறீஇத்
தாணு நிர்வர வென்னெனத் தன்னுளம்
பூணு மாகுல மும்பொன் புகன்றதும்
பேணும் வாசவன் பேசம கேசனும்.

(௧௮)

நவ்வி யங்க ணுமைநமை நாடியே
யவ்வி யந்தவி ரர்ச்சனே செய்திடுஞ்
செவ்வி யிங்கிது திரந்தபின் னெய்துது
முவ்வி யன்பதிக் கென்டலு மும்பர்கோன்.

(௧௯)

வீழ்ந்தி றைஞ்சி விடைகொடு மூதறீ
வாழ்ந்த நெஞ்சடை யந்தணன் முன்னுறீஇத்
தாழ்ந்தெ முந்திவர் சாற்றிய கூற்றெலாஞ்
சூழ்ந்து சொன்னபின் னந்தணன் சொல்லுவான்.

(௨௦)

வினைவர் தெய்தில்வி தியென்மெண் ணாதுசின்
தனைநொந் தேதினிச் சற்றுந்த ளர்வுமேல்
நினைவர் தெய்திடர் நீக்குவன் யானென
முனைவன் சொல்ல முகமலர்ந் தானனோ.

(௨௧)

மூற்ற தற்குற மூவருந் தாமதஞ்
சொற்ற தற்குறின் னுன்பொழி தற்குநான்
கற்ற தற்குமோர் காரியமென்மனத்
துற்ற தக்கணு றில்வினை யோடுமே.

(௨௨)

என்ற பொன்னையி ரும்பொன் னுலகினோ
னென்ற வோதுதி யென்னவு னாசெய்வான்
மன்றன் மேருவ ளாக்குயர் தென்றிசை
சென்ற தென்கடற் குத்தா திரத்தே.

(௨௩)

கூர்ந்த கன்னி குமரிப் பகவதி
சார்ந்த தானத்தின் மேற்கருந் தாபத
சார்ந்த ஞானவ னமுண்ட தனஞ்ச்
சேர்ந்த தாதி சிவானந்த லிங்கமே.

(௨௪)

அங்க ணெய்தி யமிர்தலிங் கத்தைநின்
செங்க ணுற்றரி சித்தருச் சித்திழ்ந்
றிங்கண் மாலையன் மாலையன் சேர்வருன்
பங்க ணைந்தப முங்கணுந் தீருமால்.

(௨௫)

என்னு நன்மையி ருங்குறை வேரதமுன்
றுன்னும் வேந்தன றொழுதுவ ணங்கிரின்
றுன்னு மோகையொ டிவிடை கொண்டவண்
மன்னு மாறுவெள் வாரணத் தேறினான்.

(௨௬)

தேரு மாவுஞ் சிவிகையும் வானவ
ரியாருஞ் சூழவிண் ணெய்திவி மானம
தூரும் வாசவ னுற்றன னத்தலஞ்
சாரு மெல்லையிற் சார்வுறு டெ ல்லையில்.

(௨௭)

சங்கு நிற்றி யெனநந்தி முந்திவந்
தாங்கு கூறலுங் கூறின வவ்விடத்
தோங்கு தேரொடு முற்றன னாதலாற்
மேங்கு மத்தலந் தேருர தென்பரால்.

(௨௮)

நந்தி பின்னு நவில்வனிந் நாளினின்
முந்தி மூவிரு திங்களுண் முன்பிதோ
சந்தி கோரக்க மால்வரை தன்னிலே
வந்தி மாதவஞ் செய்துபின் வாவேன.

(௨௯)

மொய்த்த கோரக்க வெற்பின் முகட்டிடை
சித்த தீர்த்தமொன் றுண்டதன் நீரத்தி
லத்த னாதி யவரைநி னைத்தனோன்
மெய்த்த வஞ்செயத் தீர்ந்தது வெவ்வினை.

(௩௦)

அந்த வேனையி லந்தணன் வானவர்
தந்த மாகையிற் சூழ்தரத் தாழ்வற
வந்தம் மால்வரை கண்டனன் வாசவன்
முந்தை மாதவஞ் செய்யுமு றைமையே.

(௩௧)

ஆரிய பொன்பொன் னடிதொழு தந்தவெண்
கரியைப் பார்த்திந்தக் கார்வரை நாப்பணை
விரியத் தீர்த்தமுண் டாக்கென வெண்கரி
கிரியைப் பாய்ந்ததெ ழூந்தது கெங்கையே.

(௩௨)

ஆய தீர்த்த மவுடத தீர்த்தமென்
றேய பேர்பெற் றியலுமத் தீர்த்தத்திற்
காய மூறுமு வாமதிக் காலத்திற்
றேயப் பாவத் தொலையுந் தொலையுமே.

(௩௩)

இந்த வாறுகண் டேமகிழ்ந் தக்கரிக்
கந்த வாறறி யந்தணன் கூறுவான்
முந்த வாறுமு டித்தவற் போற்றியோர்
சந்த வாறுகொ ணர்ந்திடத் தக்கதாம்.

(௩௪)

ஞான கானன நாதனைப் போற்றியத்
தானம் விட்டுத் தரத்தெய்திக் காலசித்
தான தானத் தமர்ந்தக ணைசனை
மான யோகிக டம்மைவ ணங்கியே.

(௩௫)

மேற்கு வேள்விக் கிரியவ் வியன்னிரிப்
பாற்கு கன்சிறப் பாணுறை வானவன்
காற்கு நீவணக் கஞ்செய்து போய்ப்பெரு
மாற்கு லஞ்செறி மாமலை யத்தையே.

(௩௬)

கிட்டிப் பாய்ந்தக் கிரியறக் கீண்டுற
முட்டித் தீம்புனன் முற்றமு யன்றுகீ
ழெட்டிப் பாய்தற் கிடந்தது கோடுகொண்
ட்டிப் பாரைகெட் டாறுசெய் தாற்றினை.

(௩௭)

தாணு மூர்த்திதன் சன்னிதிக் கேதர
வேணு மென்றவி யாழத்தை வேந்தனைக்
காணு நீள்புதைக் கையால்வ ணங்கியே
சேணும் வாழ்த்திடச் சென்றதவ் வேழமே.

(௩௮)

வேறு

வெள்ளி யானையும் பொன்னுரை யின்படி மேவி
வள்ளி மேவும்வேள் விக்கிரி முருகனை மதமே
துள்ளி யானைமா முகத்தனைச் சாத்தனைத் தொழுது
தெள்ளி யற்றமிழ் மலையையும் வணங்குதல் செய்தே. (௩௯)

ஆர்த்த கோட்டுரு முக்குரற் றானநீ டருவிக்
காத்த யானையை வெளுத்ததோர் யானையுட் கறுவி
நேர்த்த தாமென நேர்த்துத்தன் வலியெலா நிரம்பப்
பார்த்து வெண்மருப் பற்கிரி யூடுறப் பாய. (௪௦)

தோன்று தண்டமிழ்க் குறுமுனி குண்டிகைந் துனைமேற்
கான்ற நீர்புறத் தெழுதல்போல் வெளுத்ததிண் களிற்றா
னான்று பாதலத் தூறுபே ராறுவெற் பூடுற்
றேன்ற தானையாய்ப் பாரெலாம் வியப்பவற் தெழுவே. (௪௧)

நடு கொண்டவெண் களிறுகண் டுளமகிழ் வெய்திக்
கோடு கொண்டிரு தாறுசெய் தாற்றெடுங் கூடி
முடி கொண்டல்போ லேகுதல் பகீரதன் முன்னாட்
சேமி கொண்டவா னதியொடு போதல்போற் சிறக்கும். (௪௨)

துன்று மால்கரி பின்றொடர்ந் தெழுந்தித் தோற்ற
மன்று மாச்சிற கரிந்தவ னமதுவெற் பதனை
யின்று போந்திடென் றவன்களி றதனையே வினனென்
றென்று மாமுனி விடுத்தபே ராவவம் பொக்கும். (௪௩)

ஆழங் கோடுநு வழிப்புனன் மலையெவற் பதனைப்
போழு மாகரி முன்புறப் பின்புறப் போத
றாழு மக்கரி கவுட்குளி நிரம்பியே ததும்பி
வீழு மாபுதத் தாறுபின் றொடர்தல்போல் விளங்கும். (௪௪)

இன்ன தாகநன் னதியினைத் தென்றிசைக் கெய்த்
முன்ன தாகிய காலசித் தாலைய முன்போய்
மன்ன தாங்கண நாதனை வணங்கியவ் வாளு
டன்ன தானஞா னாடவி தனக்குமேற் காசு. (௪௫)

கொணர்ந்து பூருவ திசைக்கண்ணு றெழுநிடக் குறித்துத்
தணந்து தன்னையே நேரொக்குங் கோரக்க சயிலத்
தணந்து சென்றுதன் னிறையினை மறையினை யாராய்ந்
துணர்ந்த வேந்தனைப் பணிந்ததவ் விந்திர னூர்மா. (சக)

பணிந்தெ முந்தவத் தந்தியை யந்தணன் பாராத்
தணிந்து நீகொடு வந்தநின் னதியினைத் தரைமா
தணிந்த வாடைமா சறவிடுத் திடுகென வடுபோர்
துணிந்த வேழமு மன்னதே முறையெனத் தொழுது. (சஎ)

ஊடல் செய்தகன் மாதரைத் தூதர்சென் றுரையா
ஊடல் செய்தழைத் திறைவர்பா லரிதினி னனுக்க
கூடல் செய்தென நதியினை விடுத்துளங் குளிக்கொண்
டாடல் செய்தது கயிலைநீர் படிந்தெழுந் ததுபோல். (சஅ)

கரியு மாங்ககன் நீங்கிரு வரைத்தொழக் கண்கின்
னரிய கோட்டினால் வருதலி னினியகோட் டாமென்
றுரிய நாமமும் பெறுகவிந் நதிபடிந் துறவே
புரியு மன்பினோர் நினைத்தவா முடிசுவெப் பொழுதும். (சக)

மென்மை யாநதி பன்னதி யுறுசுமென் மேலும்
வன்மை மீறுக நீயெனக் களிற்றினை வாழ்த்தித்
தன்மை யானஞா னாடவிக் கொருவட சாரி
னன்மை யானகோட் டாற்றகன் கரையிலந் நாளில். (ரு)

அண்டர் சூழ்வுறத் தாணுவி னுள்ளபெற வரசன்
கொண்ட லூர்தியைக் கொடுபுகுந் தளன்மகிழ் கூடக்
கண்ட நேரம்வான் றருவினை நினைக்க வக்கணமே
விண்ட தாருவு மேவவந் நீழலின் மேவிக். (ருக)

குருவின் வாய்மொழி கொண்டருட் குருவரு குறவான்
றருவி னாயக னினியதைத் திங்களிற் றுடங்கிப்
பொருவின் மாதவம் புரிந்தன னெனமறைப் பொருளைத்
திருவி னீயந்தருள் சூதனே தினனருந் தவர்க்கே. (ருஉ)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் ௩௭௬.

மேலான சங்கராசாரியர் சரிதமெல்லாம் விரிவுற அரனுக்குச் சமான
மான தேவரீர் அருளினீர், இந்திரன் சரிதம் உரைப்பீரென்ற முனிவருக்கு
அரகரவென்று சிந்தித்துச் சூதர்சொல்வார். மேனகைமுதலாகிய தேவஸ்
திரிகடன்னைச்சூழ கற்பகச் சோலைக்கண் வாழும் வலாரி அகிலிகையின் அ
ழகால் வருந்தி காமாக்கினி சகியாதவனாகிக் கௌதமர்சாபத்தால் ஆண்டறி
ஒன்றினால் அழகுள்ளவுடம்பெக்கும் ஆயிரம் பெண்குறி யாதல்கண்டு, உள்
ளம் வெட்கி நம்பனைத்தவமுன்ற, அவனருளால் யாவர்க்குங் கண்ணாகவும்
தனக்குப் பெண்குறியாகவும் தோன்ற வாழும்காலொருநாள், தேவசபையி
ல் விபாழனுஞ் சக்கிரனுஞ் சேர்ந்தபோது, பொன்னவன் வெள்ளியை கோ
க்கி உன்னுன்மற நெறிநிம்பார் அந்நெறிநில்லார் நிறைபொறைமுறையில்லா
ர்குற்றமுற்ற மனமுடையார்விடமனைபமெய்ப்பழிசெய்வார் கொலைபுரிவா
ர் நிலைதிரிவார் கொடியார் ஆகியவிப்பேர்ப்பட்ட நிராசரருக்குக் குருவென
வருபவனும் கடியவனும் அறிவுடையோரார் புசுமரனும் நடையினனெனக்
கூறப்படுவனமாகியவுள்ளோடெவர் பேசுவார்! என்றுகூற; அவன் முன் சு
க்கிரன் இத்தன்மையான விவர்கட்கு யான் குருவானேன்; நீ அகிலிகையி
னிமித்தம் உடலெங்கும் பெண்குறியாகக்கொண்ட இந்நல்லோர்க்கோகு
ரு! இவன் இத்தேவலோகத்திற் பிரகாசித்தற்குச் செவ்வியனோ! பரதாரத்
துறைவோனாகிய இவன் இறையாவனோ! இப்பாவஞ்சொல்லத்தக்கதோ! எ
ன்று மனம் வேறுபடவிசுழந்து பித்தங்கொண்டவரே யென்று கூற; அச்
சொல்லால் இந்திரனும் அந்தரமாய் நாணி மற்றொருசார்படைந்தான்.
அது கண்ட சரகுரு தன்மனக்குடு சகியாமற்றன்னிருப்பிடஞ் சென்று
தேவர்களே! கேண்மின் இப்பொழுது இந்திரனுக்கிடறகலும்படி யொரு
கருமமெண்ணினன்; அவனைக்கொணரும்பொருட்டு ஆதவன் கரியயிருளை
மாற்றுதல்போல, அவன் பண்ணியபாவமெல்லாமாற்றக்கதிரவனே! நம்மு
ள் அவனைக்கொடுவா வென்றனன். அதுகேட்டுப்பகலோன் நந்தவளத்துக்கு
ப்போய் அவனைச்சந்தித்து இதனையுணர்ந்தி, இந்திரனே! அந்தணன்முன்
வந்தருளென்ன; வாசவனும் அவன் முன்வந்தனன். மறையோன் அவனை
நோக்கி உன்னிடறையொரு வேள்வியாற்போக்குவன், அதற்கு முவரையு
மிங்கழைத்துவாவென்றான். புத்தியென்று சத்தியலோசஞ்சென்று பிரமனை
யழைக்க, கரியமால் வருவான் எனின் யானும் வருவேனென; உடனே யவ
னையழைக்க, பரமன்வரில் வருவேனென; அக்கணம் ஆயிரங்கதிரவுள் உதி
த்ததென்ன விளங்குஞ்சோதியைத்திரிசித்து ஸ்துதித்து நிற்க, கலைக்கண்
டன் நும்வரவென்னென்று வினாவு; அதற்குத்தன்மனத்தயாரும் பொன்பு
கன்றதும் விண்ணப்பிக்க; நம்பன் உமை யெமைநாடி அருச்சிக்கும் சமை
யமிது இது தீர்ந்தவுட னும்பதிக்கெய்துது மென்றருள; அறுமதி பெற்றி
றைஞ்சி பிரஹஸ்பதிமுன் வந்து நமஸ்கரித்து இவர் சொன்னதைப்பன்ன
க், கேட்ட ஆண்டளப்பான் வினைவந்தெய்தில் விதியென்றெண்ணுது சசிம
ணானை நோக்கிச்சிந்தைநொந்து சற்றுந் துளரேல்! உனை வந்தடையுமிட

றையிதோ நீக்குவன் என்று முகமலரும்படி முனைவன் சொல்லி, மூவருந் தாய்தஞ்சொற்றத்தற்கும், நின்றன் பொழிதற்கும், வேள்வி முற்ற வியற்று தற்கும், யான் கற்றதற்கும், ஓர் காரியமென் மனத்துற்றது; அவ்விடஞ்சே ரில் வினைமாறு மென்று சொன்ன ஆசிரியனை நோக்கி வாசவன் அஃதென் னை சொல்வாயென; பீதகன் மேருவுக்குத் தெற்காகவும் குமரிக்கு மேற்காக வும் ஞானவன்முன்னி அதில் வீற்றிராநின்ற அயிர்தலிங்கத்தைத்தரிசித்து அருச்சித்திழல் மாலயன் சேர்வர் உன் பழவினையுந்தீருமென்று சொல்லக், குரவனைவணங்கிச்சந்தோஷத்தோடும்விடைகொண்டு வெள்ளாளை மீதேறி தேர்குதிரை சிலிகையோடு வானவரியாவருஞ்சூழ விண்ணிலிருந்து புறப்ப ட்டு அத்தலேரோக்கி வருகையில், நந்திமுந்தி வந்து இங்கே நில்லென்றுகூற த், தேர்முதலியவற்றோடு நின்றனன். ஆதலான் அத்தலத்துக்குத் தேருமொ ன்று உயர்ந்தோருறைத்தனர். நந்தி பின்னரும் அமரர்கோணைப்பார்த்து உன் வாணாளில் இதோ வெதிர்தோன்றுகின்ற கொரக்கர் மலையில் ஆறுமா தந் தவஞ்சய்து வா வென; அப்படியே யம்மலை யுச்சியிற் சித்ததீர்த்தத்திலத் தனை நினைந்து மெய்த்தவஞ்செய்யவினைகடர்ந்தது. அக்காலத்தில் அந்தன ன் வானவர் தந்தமாசையால் இந்திரனை வந்துசுற்றி மொய்க்கக்கண்டு அ ரியாகுருவின்றிருவடி தொழுது நின்றனன். அப்போது ஐராவதத்தைப்பார் த்து இந்த மலை நடுவில் ஒரு தீர்த்த முண்டாக்கென, வெள்ளாணையம்மலை பைப்பாயக் கங்கையெழுந்தது; அது ஓளடததீர்த்தமென்று பேர்பெற்று விளங்கும்; அதில் அமாவாசை பூரணையித்திதிகளிலாடிற் சகல பாவமுந்தீரு ம். இந்த நதியைக்கண்டு மகிழ்ந்தகரியைப்பார்த்து அந்தனன் ஐராவதமே! கங்கை சூடியைப்போற்றி, ஞானகாளான நாதனைவணங்கி, அவ்விட நீங்கிய தற்குத்தரஞ்சென்று காலசித்தாலையக்கணைசன் யோகிகள் வேள்வி மலைக் குகன் இவரடி தொழுது, மேகந்தவழமலையத்தைக்கிட்டிப்பாய டெட்டாறு வரும்; அதனைத்தாணுமூர்த்தி சந்திவிழியேகொண்டு வரவேண்டுமென்ற வியாழனையும் இந்திரனையும் புழைக்கையால் வணங்கி மேற்சொன்னபடி போய்த்தமிழ் மலையையும் வணங்கி, வலிசொண்டு வெண்மருப்பாற் கரியூடு மப்பாயத், தண்டமிட்குருமுனி குண்டிகைத்துனைமேல் விழாநின்ற நீர்புற த்தெழுதல்போல், பாதலத்தூறும் பேராறுமலையூடு தாரையாய்ப்பாரெலாம் வியப்பப்பரவி வந்தெழ, வெள்ளாளை கண்டு சந்தோஷித்துக் கோட்டால் வழி செய்து ஆற்றோடுங்கூட காலசித்தாலையக் கணபதியையும் வணங்கி ஞானகானனத்துக்கு மேற்காய்க்கொணர்ந்து கீழ்த்திசைக் கண்குறித்துப் போய் கொரக்கர் மலையையணந்து சென்று வியாழனையும் இந்திரனையும் பணிந்தது. பணிந்த வெள்ளாணையைப் பார்த்து நீகொடு வந்தநதியைச் சமு த்திரசங்கமஞ்செய்வி யென்றுகூற; அது முறையென்று தொழுது நதியை க்கடலிற் கூடச்செய்து களித்து அவ்விடம் விட்டு வந்து இவரைப்பணிய, நோக்கிக்கோட்டினால் வருதலின் இவ்வாறு கோட்டாறென்று நாமம்பெறு க, இந்தி படியுமன்பர்க்கு நினைத்தவா முடிசு, மகிமையான தனைத்தையி

நந்திபொருந்துக, மென்மேலும் நீ பெலமீறுக, என்று கரியை வாழ்த் தி ஞானாடவியின் ஒரு வடபாரிசுததிற் கோட்டாற்றின் கரையில் அந்நாளி ற்றேவர்கள் சூழ தானுவின் அருள்பெற இரந்திரனைக் கூட்டிக்கொடுபோய் கருணைகூற, அந்நேரம் இரந்திரன் தேவதாரூக்களை நினைக்க, அக்கணமே அவை வந்து நெருங்க, அந்நீழலினிருந்து குருவின் வாய்மொழிகொண்டு தை மாதந்துடங்கி மாதவம் புரிந்தனன். என்று வேதார்த்தத்தை யீந்தருளா நின்ற சூதர் ஒதினார்.

முற்றிற்று.

மௌ-வது தீட்சைச்சருக்கம்.

தவஞ்செய்து பரணே யேயர்ச் சனைசெய்தர்ச் சனைக்கேயாதி சிவஞ்செய்த செயலும் போர்வச் சிரன்செய்த செயலு ஞானேற் பவஞ்செய்த சிந்தை யாய்நீ பசுர்தல்செய் யெனவே சூத னவஞ்செய்தான் முனிவர் கேட்ப நவின்றன னடந்தவெல்லாம். (1)

சுத்தமா மகர மாதந் தொடங்கிமா தம்பன் னென்றுஞ் சித்தமா மமிர்த லிங்கத் தேகமத் தியின்மூ லத்தி லுத்தமாக் கத்தின் விண்மீ வுடனய னரணை வாழ்த்திச் சித்தமா மலரா லர்ச்சித் திறைஞ்சினு னிறஞ்செய் தோளான். (2)

அண்டர்நா யகன்ற னுள்ளத் தன்பினு லால முண்ட கண்டனார் கமலம் பூத்த கண்ணு றிருவ ராய்வான் ரெண்டனார் பரவ மூன்று தானத்துந் தோன்றக் கண்டிட் கொண்டன னுற்ற வாறு கூறநான் குணிப்பி லேனே. (௩)

சூழ்ந்தனன் சூழ்ந்து கையாற் ரெழுதனன் ரெழுது தாண்மேல் வீழ்ந்தனன் வீழ்ந்து மேனி விதிர்த்தனன் விதிர்த்தா னந்தத் தாழ்ந்தன னுழ்ந்து நேர்நின் றழுதன னெழுபார் வாழ வாழ்ந்தன னினிநா னென்ன வாழ்த்தினன் வானோர் கோமான். (4)

அண்டகோ முகளைத் தானீன் றளித்தழித் தருண்மே ருக்கோ தண்டபா ணியுமா யார்க்குந் தாயுமா நீயே நின்னைக் கண்டதோர் முனிவன் பந்நி கன்னிபூண் முலைப்பா லூட்ட வுண்டபா லனுமாய்த் தோன்று முன்னையா ரறிய வல்லார். (5)

அறைதரு மறைகொ ணூலா லளப்பதற் கரிதாய் நிற்ரு
மிறையுன் தடிநீ ழற்கீழியாவையு மடக்கு நீயே
நிறைசது ரங்கு லத்தி னீழவி லடங்கி நித்த
முன்றதரு தாணு வாளு னுனையெவ ரறிய வல்லார். (சு)

அன்புறன் பார்க்கெஞ் சென்னு மணுவகத் தடங்கு நீயே
யின்புறு மகில லோக மெங்கணு மிருப்பக் கண்டோ
முன்புறு பிணியுந் தீர முயல்வுறு மருந்து மேற்றுத்
துன்புறு பவனு மாமுன் றெழிலெவ ரறிய வல்லார். (எ)

பெருமையாய்ச் சிறுமை யாகிப் பெண்ணுமா யாணு மாகிக்
கருமையாய் வெண்மை யாகிக் கண்ணுமா யொளியு மாகி
யருமையா யெளிமை யாகி யகமுமாய்ப் புறமு மாகி
யொருமையாய்ப் பன்மை யாகு முனையெவ ரறியப் பாலார். (அ)

இருவரோ டொருவ னாகி யிருனொடு வெளியும் போலப்
பொருவரு பேத மாகிப் பொன்னொடு பணியும் போல
மருவரும பேத மாகி மண்ணொடு விண்ணும் போல
வுருவரு வாகி நின்ற வுன்னையா ரறியப் பாலார். (கூ)

ஐயநின் னருளல் லான்மற் றசையுமோ வணுவு நாயேன்
செய்யவல் லன்செய் தேனுன் செயலல்லாற் செயல்வே றுண்டோ
வெய்யவல் வினைதீர்த் துய்ய வேயருன் புரிநீ யென்னத்
தையல்பா கனையே பாக சாதனன் றுதிசெய் தானால். (ஐ)

மூன்றுசத் திகளுஞ் சேர்ந்த மூன்றுமூர்த் திகளு மொன்றாய்த்
தோன்றுந் தாணு வள்ளேன் றுதிசெயுந் துதிகேட் டுள்ளத்
தோன்றுநீ நினைத்த தோர்ந்தோம் யாமதற் கெமது முன்ன
மூன்றுமோர் சுசிமுன் னெய்தி லுடன்கசி செய்வோ முன்னே. (ஊ)

வேறு

கூர்மமொன்றையனந்தனொருவனைக்குலமருத்துவரோரிரு
வோரைநன், ஞர்மனுஞ்சுடர்மூன்றைமறையோருநான்கைப்பூத
மோரைந்தையாறங்கத்தைத், தார்மனுங்கடலேழையோரேழுமா
தாக்கடம்மைவசுக்களோரெண்மரைப், பார்மன்னுமணியொன்ப
தையொன்றொடுபத்துருத்திரர்தம்மையும்பாரினில். (கஉ)

முற்றநற்றிசைசகாலலாகாவுண்ணமுன்றுநாகங்கடோனறுமி
யக்கர்கள், பற்றுசேசரர்கின்னராசாரணாபாதலகதுஞ்சார்முனி
வரர், மற்றவந்தராசித் தூமநுமுதனமனனாதேனுவளாதருசத்தி
யோ, நிறத்தேவகணங்கணற்றுரையுமொக்கநீயமுத்திக்கொடு
வாடுவன. (கரு)

இயகுவத்துகுழிஇயநர்கிதாபாமிடமபவநதனைசெயமெனக்
கொனறையின, கொங்குவநக்சுடையானசொலப்பெருங்கொண்டி
லுராதியெய்கோமர்நெருளினதோ, வயகுவநதொருமுறமுனபுரான
ழைக்கவத்திலினாநிவாரியாநுமென, பங்குவநதனைவாடேவென
மெண்ணிமுன்பணித்தவங்கணபடமுறையாபாதனன (கசு)

பாபகதபோதிலகவத்தனனந்தனனபாதபபோதுபணித்தே
யோரத்திரிப, போத்தபோதனனமுனனினமனனோனெழுபிறப்பு
றுத்தமெருமானுநீயனனோ, வாரத்தபோதமனாதேநீவெனியு
னபோதிலயாவேதரியர, நொத்தபோதிருளேதருளேசெயநீமனத
திரினைத்திடவேண்டுமே. (கரு)

காடமிநினறிருக்கணடகண்டவினைகாணுமோவுனைக்கண்டரி
னனெண்ணடன்வி, ண்டமிவேநதனிவனுக்குநினனருணல்குநாளுமி
ந்நாளாகவேண்டுமா, ண்டமிதுனபத்துக்களவனிவகிவறகிரயகுலா
யெனநிரங்கவிதங்குநீ, சூட்டிமவேணிபபிராணுகபாடொனமன
தாயதாகவோசொற்புகளுனனோ. (கசு)

கேட்டியிந்திரவின்றுநமவெள்ளியங்கிரியிற்சென்றுநங்கோத்தி
சையுமர்த்தியாய், நசட்டியிங்கணநாதாக்குநாதனநதிரலவடிவா
மிடபுத்தினைக், கூட்டிவந்ததுபோற்கொணாநதாலவாதுகூடுவார்
முனங்கூறினபேரெனச், சூட்டிலங்குதினடோளானபுரமனைத்
தொழுதுவெள்ளிச்சுடாக்கிரியண்மினன. (கரு)

போற்றுமாயிசமாற்றுளதிகமாய்ப்புகளுஞ்சினம்பெய்ப்பொன்ம
யமாயொளி, தோற்றுநகீயைமுந்துறவாய்த்துள்ளேசூழ்ந்தனான
வனத்தினில்வந்துவெள், நோற்றுவுகனபாலடைந்தானவனரிரு
ந்துமுவரிலீசர்க்குத்தெனபுறத், தாற்றுமாயுனிருப்பிவர்க்கேநடு
வாகவேதத்தயனிருப்பாக்கினன். (கரு)

அன்றுதொட்டுத்திரிமூர்த்திகானமென்றானாமஞ்சந்தான
வனத்திற்குத், தொன்றுதொட்டுவரலானதிந்திரன்சுத்தனாகுஞ்சு
பாவமுஞ்சுழதற்கு, மன்றுதொட்டுநடிப்போன்றன்செய்கையின்
மாண்புங்காண்கவளர்ஞானகானத்தெண், குன்றுதொட்டுமுன்கூ
றுங்கடவுளர்கூட்டம்யாவுக்குழீஇவந்தடைந்தவே. (௨௬)

வேறு.

லிங்கம தற்கு மிதழித னக்கு மிடையே சீர்
தங்கரி னைத்தோர் சபையமை வித்தச் சபையோ ரா
யங்குரி மைக்கன் புள்ளவர் வெள்ளியல் லாகல் லோர்
வெங்குரு வொத்தமுந் தூற்றுவர் போற்றுற வேசெய் தான். ()

முற்றவ தற்குவ டக்குவ டக்கே முகமா க
வுற்றதோர் காளியு மச்சபை காவ லுறச்செய் தே
மற்றவ ணைசுர ருற்றது கண்மொ காதே வன்
னற்றவ வாசவ னைச்சுசி யேசெய நாடும் றான். (௨௭)

சாரிற் சேர்பவ ரேதம தானது தானெய் யிற்
நீரிற் நிர்வத லாதக லாதிது தீர்வா மென்
றோர்வுற் றேநில மாதொரு கொள்கல முதவென் னப்
பாரிற் றேனுநெய் தரவென வேபசு பதிவின் டான். (௨௮)

விண்டொரு தேனுவ தாகிரெய் யேதர வேதா மூ
தண்டக டாகம தேகல மாகவ ளித்தான் கைக்
கொண்டவ னேதழ லாயுயர் தெய்வரு லங்கா ணீர்
கண்டவிம் மூன்றமம் மூவரு மாம்வகை காண்பீ ரால். (௨௯)

வியனில மூவரும் யானென வோர்மொழி விண்டான் விண்
டயனுறு கோள்கல மதிலரி நெய்யுற வங்கே சின்
மயனழ லாய்வுழி மூவர்க டானெனும் வகைகா ணுஞ்
செயலறி விப்பது போல வெழுந்தது செந்தி யே. (௩௦)

தன்றனி முத்திரை யாகிய நந்தி தனைப்பூ சித்
தன்றன லொத்தநெய் யூடுவி டப்பெரி தாய்வா ச
வன்றனி மித்தமி தாமென வன்னவன் வாழ்வா னிற்
சென்றன வுற்றத முற்சில தேவர் திடுக்கிட டார். (௩௧)

மின்னிகர் மெய்யுடை வானவ ரம்புத மேயெய் தத்
தன்னிக ராகிய மூந்தா றந்தணர் சான்றா க
வென்னிகழ் கிற்றதெ னத்தனி நின்றவி ணிறையோ னைப்
பொன்னிக ரீச னழைத்தொரு நன்று புகன்ற னால். (௨௬)

இத்தரை யோரும்விண் ணோர்களி யாவரு மேகா ண
நித்திரை யொத்துய ராசுழ னெய்யிடை நீமூழ் கி
முத்திரை யாகிய நந்தியை யங்கை முகந்தே றிச்
சுத்தரை யொத்தவ பாதமி லாதுதொ லைப்பா யால். (௨௭)
வேறு.

என்றுபு கன்றவ னைத்தொழு துள்ளி லிருத்திய ருத்தியுட
னன்றமு னெய்யி லமிழ்ந்தியோர் நந்தியை யங்கைய டங்கவெடுத்த
தொன்றின தோர்வட வானல மேலெழ ளூர்கிரை வாரிதியிற்
சென்றுப டிந்து முகந்தொரு சாரது சேர்முகி லொத்ததுவே. ()

இந்திர னெய்யி லமிழ்ந்திடு போதவ னேசெய்த பாவவிரு
ளந்தர மீதுறி னூறுவன் யானென வாயிடை மேயதுபோற்
சந்தர வானடு வேநடு வாயொரு ரூரியன் மேவினனாற்
சிந்திய வெத்திசை யேகின தோவிறை தீவினை கண்டிலதால். ()

ஞானவ னத்திரி வேணியின் மூழ்கிய நன்மையர் தன்னையெனத்
தானவ னுத்தம னாகிய ருட்சபை தன்னைய டைத்தருள்கூர்
வானவ னைத்தொழு வேயவன் முத்திரை மற்றறிதற் கரியோ
னாவன் மெய்ப்பொரு ளாகம றைத்தன னம்புத மற்புதமே. ()

சாற்றினி ரும்பைப் பரிசுள வேதித் தயிலத் திடையிட்டித்
தேற்றின சித்தர் பசும்பொன தாகச் செய்யுஞ் செயலென்ன
வேற்றினர் தஞ்செய லீதற் புதமென யாவரு மாதரவாய்ப்
போற்றின ரீசனே யேவலம் வந்தனர் பூமழை சிந்தினரால். (௩௧)

அந்தர துத்துமி யைந்துமு முக்கின ராடினர் பாடினர்முன்
னிந்திர னைப்பெரி தாசி யியம்பின ரிங்கக ளங்கமதாஞ்
சந்திர னொத்தசு சிந்திர னென்றனர் தாபத ரானவர்பின்
சந்திர ஞானவ னத்தையு மன்றுசு சிந்திர மென்றனரால். (௩௨)

முத்தல முத்தொழின் முக்குண மாகிய மூவருமீ யாவருநீர்
கொத்தலர் கொன்றையீர் னீழலில் வந்துகு லர்வியு லர்விநிழைந்
தத்தல மேவிய விந்திர னேச்சுசி யாக்கிய யோக்கியர்
மித்தல மேமுதன் னமத்தல நேர்செரல் செத்தல மிங்குளவே ()

மூவுல கத்துள் வானவ ரியாவரு முற்றின ருற்ற விண்ணோர்
காவல னைப்பெரி நாகவி யந்துக ளித்தனர் காவலனுந்
தேவர் குழுக்களு மூவர் தமைத்தரி சித்தன ரப்பொழுதே
யாவன் மிகுத்தவன் மேவிய வற்புத மாரறி விப்பவரே. (௩௪)

ஒன்றுறு கொன்றை யிலிங்குட நற்சபை யுந்தரு மூவருமாய்
மனனுது வன்னியு நன்றுற வேவலம் வந்தரு டேசுகனைத்
துன்றுற நின்றப ணிந்துயர் லானவர் சூழ்தர வாழ்தருவே
மன்றுறல் கண்டொரு கொன்றையின் மூலம் மார்தன எரிந்திரனே.

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் ௪ கக.

மூ-வது திட்டசைச் சருக்கம்.

தவஞ்செய்து பரணயஞ்சித்ததும் அதற்கவன் கருணைசெய்ததும் அப்
பால் இத்திரன் நடந்துகொண்டதும் சூதமுனிவரே சொல்லீரென்று கேட்
க ஓதலாயினார். தை மாதற் துடங்கி ஒரு வியாமுடிட்டம் பன்னிருவருட்
ம் அமிர்தலிங்க கலில் அடியில் முடியில் விண்டு அயன் அரன் இவரையரு
ச்சித்து வணங்கி வலம் வந்து கையாற்றொழுது பாதத்தினமலகரித்து உட
ல் புளகித்து ஆனந்தத்தாழ்த்து நேர்நின்றழுது ஏழலகமும் வாழ்த்த, அன்
டகோடிகளை ஈன்றளித்தழிக்கு மேருக்கோதண்ட பாணியுமாய், முனிபந்நி
மீன் முலைப்பாலுண்ட பாலனுமாய் விளங்கு முன்னையாவருணரவல்லார்!
வேதத்தாலுளத்தற்கரிதாய் நிற்குமிமையவனே! உன்றிருவடி நிழற்கீழெவற்
மையுமடக்குரீயே, சதுரங்குலத்தினீழ்வினடங்கி நிர்த்தம் விளங்குந் தானு
வானுலுனையாவரறிய வல்லார்! அன்பரது அன்பான் நெஞ்சிலினுபாயடங்
குப்பனு ரீயே! அகிலலோகமெங்கனும் வியாபித்திருப்பவனு ரீயே! பழவி
ணைப்பினியுமதைத்தீர்க்கு முருந்தும் அருந்துபவனுந் தீர்ப்பவனுமாகியவ
னைத்து ரீயே! உன் கிருத்தியத்தை யாவரறியவல்லார்! பெருமையாய்ச் சிறு
மையாய் பெண்ணுமாய் ஆணுமாய்க் கருடையாய் வெண்ணையாய்க் கண்ணு
மாய் ஒளியுமாய் அருடையாய் எளியையாய் அசமுமாய்ப் புறமுமாய் ஒரு
மையாய்ப் புண்ணுமாய் விளங்குமுன்னே யாவதறியவல்லார்! இருவரோ
டொருவனுப் இருள்வெளிபோலப்பேதமாய்ப் பொன்னிப்பெண்ணிலை அப்பேத
மாய் மண்விண்டோல் விருவூவாய் விளங்கு முன்னையாவரறியவல்லார்! ஐ

ய; நின்னருளன்றி பெவ்வனுவு மசையுமா! நாயேன் செய்யத்தகாதன செய்து நின்செயலன்றி வேறுண்டோ! வெப்பவினை தீர்த்து உய்யஅருள் புரிவாயென்று தையல்பாகனை பாசாதனன் மறுசெய்தான். முச்சத்தி சேர்ந்த முர்மூர்த்தியுமொன்றாய்த்தோன்றுந் தாணுவிரங்கி நீ நினைத்ததோர்ந்தோம் எமது முன் கூர்மொன்றையும் அனந்தனொருவனையும் மருத்துவரிருவரையும் சுடர்மூன்றையும் வேதநான்கையும் பூதமைந்தையும் அங்கமாரையும் கடலேழையும் மாதரெழுவரையும் வசக்களென்மரையும் மணி பொன்பதையும் ஏகாதசுருந்திரரையும் அட்டதிக்குப்பாலரையும் அட்டபர்வதம் அட்டநாகம் அட்டகயம் இயக்கர் கேசரர் கின்னரர் சாரணர் நாகர் முனிகள் அந்தரர் சித்தர் மறுமுதன்மன்னர் தேனு சத்தியோடுற்ற தேவகணங்கள் இவர்கள் முதலான பேரையொக்க வழுத்துவாவென்றருள்க; கொண்டவூர்தி எங்கோமானே! முன்மூவரையும் யானைழக்க வந்திலர்; இன்றிவரியாவரும் என்பங்கில் வந்தனைவரோ! என்று முன்பணித்த வந்தனைப்பார்த்தனன். அப்போதந்தனன் ஈசனைத்துதித்து; நின் சந்நிதி முன் இருணிஞ்சுமா! திவினை காணப்படுமா! நின்றொண்டனை விவனுக்கு நின்னருணல்கு நாளின்னாளாகவேண்டும், இவன்றுன் பத்துக்காளல்லன்; இங்கிவனுக்கிரங்குவாயென்றிரங்க, சிவபெருமான் இந்திரனே கேள்! கையிலையிற்சென்று நந்தியைக்கூட்டிவந்தால் முன் கூறியவனைவரும்கூடுவொன்றருளப், பரமனைத்தொழுது வெள்ளியங்கிரியிற் சென்று நந்தியை முந்துறவழைத்துக்கொண்டு ஞானவனத்தில் வந்து இட்பாருடர் பாலடைந்தான். மூவரில் ஈசற்குத்தென்புமாயனுக்கும் வடபுரம் அயனுக்குமாக விருப்பிடமாக்கினான் அன்று தொட்டு சந்தானவனத்துக்குத்திரி மூர்த்தித்தானமென்று பெயர் வழங்கிற்று. அந்த ஞானகானத்தின் முன் கூறுங்கடவுளர் கூட்டடியிவருழீஇ வந்தடைந்தன. லிங்கத்திற்கு மிதழிக்கு நடுவில் ஓர் சபையமர்வித்து அச்சபைபாராயும் அதற்குரிமைக்கண்ணன்டன் எவராயும் நல்லோராயும் குருவொத்த முன்னுற்றுவரைப் போற்றவைத்து அச்சபை வடக்கே வடக்கு முகமாகக்காளியைச் சபைமைக்காக்கச்செய்து; அப்பால் வாசவனைச் சுசியெய்தத்திருவுளங்கொண்டு தன் பங்கிற் சார்பவர் சோபவாதமானது நெய்யிற்றீர்வதன்றி மற்றதீற்றீராதென்றாராய்ந்து நிலமாதே ஒரு பாத்திரமுந்தேனுநெய்யுமுதவென்று டசுபதியருள, விண்டுதேனுவாய் செய்தர அயன் புாத்திரமாயதனைக்கொள்ள அழிப்பவன் தழுவாய் மூவருமூன்றுருவானதை காண்பினேன்றொரு மொழிவிண்டான் காணுந் செயலறி விப்பதுபோலச் செந்தியெழுந்தது. ஒப்பற்ற தன்னிடப முத்திரையைப் பூசித்து அக்கினிச்சொப்பாயக் காயந்த நெய்யிற்றோட்டு தேனரு முகிவருமுன்வந்த சுகலரும் முந்நூற்று வரும் சாட்சியாசுவதின்மூழ்கி முத்திரையை யெடுத்து பரிசுத்தரை ஒத்து அபவாதமொழிப்பாயென்று ஈசனருள; அவ்வாறதின் மூழ்கி முத்திரை யெடுத்தேழுந்தான்: அவனைப்பரிவவருள் நெய்யிலவன் வீழ்ந்தோது பற்றவிடமின்றி அந்தரமீதாருவன

யானென்றவ்விடஞ்சென்றது. இவனும் வானடுவீற் சூரியனைப்போற் பிரகாசிக்கத் தீவினைபோன திசைதெரியாமற் போயிற்று. ஞானவனத்திற்றிருவேணியின் மூழ்கிய தன்மையாலுத்தமனாகி யருட்சபையடைந்து அருள் கூர்வானைத்தொழ அரிபயனாரும் அறிதற்கரியோனானவனு மெய்ப்பொருளாகுமறைந்தனர். இரும்பைப் பரிசெனவேதித்தயிலத்திலிட்டு சித்தர் பொன்னாக்குவதுபோல, ஏற்றினன் செயலீதற்புதமென்றியாவரும்போற்றினர்; வலம்வந்தனர் பூமாரிபொழிந்தனர் அந்தரதுந்து பிமுழக்கினர் ஆடினர் பாடினர் முனீந்திரனைப்பெரிதாயம்பினர் அகனங்கமாகிய சந்திரனையொத்த சுசீந்திரனென்றனர் ஞானவனத்தைச் சுசீந்திரமென்றனர்! முத்தொழில் முக்குளமுள்ள மூவருயியாவரும் முத்தலத்திற் கொத்தலராரின்ற கொன்றையின் நிழலில் வந்து குலாவியுலாவி நிறைந்தனர்; இந்திரனைச் சுசியாங்கிய யோக்கியமான வித்தலத்திற் கொப்புச்சொலவேறெத்தல் முளதென்றனர்; மூவுலகத்தாரனை வருந்தேவரும் இந்திரனைப்பெரிதாய்வியந்துகளித்தனர் இந்திரனுந் தேவர்குழுஉக்கரு மூவரைத்தரிசித்தனர்; ஆவன் மிகுத்து அவன் மேலியவற்புதத்தை யாவர் அறிவிப்பர்! கொன்றை இலிங்கம் தருசபை வன்னியிவையனைத்தையும் வலஞ்செய்து வியாழனையும் பணிந்து தேவர்குழு இந்திரன் கொன்றையடிபிலமர்ந்தனன். என்று சூதர் சொன்னார்.

மூற்றிற்று.

விசுவது இந்திரன் பூசித்தசருக்கம்.

அசைவற நசைபுற வமர்ச்சி பதியுட னத்தல மகிமையெலா, மிசைபெறு சசிபுனை பசுபதி யுரைசெய்வ னித்தல மீதுறிலோர், வசைபுறு கொடுவினை யிலையிட நிலைலம் வரும்வழி யேவருவோர், மிசைபுற வமுதருள் பவந்துகர் பவாவண் மேவியெ மைப்பணிவேள். (க)

தோமறு ஞானம் பெ்புன ரோய்ப்பவர் தாயசு சீந்திரமென்
தேமுற மந்திர மாகவு ரைப்பவ ரெமதிட மிதுகோக்கித்
தாமுற வந்தனை புரிபவர் போக சமூகமெ லாந்துய்த்தே
நாமுறு நன்கயி லாயாக மக்கென நண்ணுவர் திண்ணமிதே. (உ)

இங்கெம தாலைய மாமிடம் வந்தித ழியைவலம் வந்தோர்கட்
கங்கெம தாலைய மீய்வது சத்திய மாமுறு கொன்றைநிழற்
றங்கிய நாளாயர் தென்புல வாணர்த மைக்கரு திச்சருதித்
துங்கர் தமக்கருள் செய்தவர் செய்தவர் சூழ்க்கி யெய்துவரே. (ஈ)

வேறு.

பார்த்த லத்தறு பத்துளற் கோடியாய்ப் பரந்துபா வந்தீர்க்குந்
தீர்த்த மியாவுமித் திரிமுக்கோ தகத்திடை சேருமத் தீரத்தி
லார்த்த மாகழித் திங்கனி லாடினோர்க் கந்நதி தொறுமாடச்
சார்த்து மப்பலன் சாருமத் தலம்பல தலந்தரும் பயனல்கும். (1)

அசம டந்தையர் மங்கைய ரமரரிங் கமர்தரு நரர்வானிற்
சுரபி யாவினங் காவினங் கற்பகச் சூழனான் மறைநீழற்
பிரண வந்தனி லிங்கமக் கொன்றையே பிரமமா தரமான
பரம ஞானமே மித்தல மொப்பதிப் பாரிலெத் தலந்தானே. (2)

துதழி தன்னையு மயனையு மாலையு மென்னையு மென்பாற்செவ்
விதழி தன்னையு மேய்ந்தமா வாசியி லிருஞ்சுவ நிசிதன்னிற்
றிதித மிற்பதி னொன்றினிற் கிழமையார் திங்கனிற் சிறப்பாகத்
திதித மிற்பெற வலம்பவரு வார்க்கியாஞ் சேரிட மளிப்போமே (3)

ஞான கானமா மித்தல மகிமையை நவில்பவர் கேட்போர்கேட்
டான கைப்பொரு ளளிப்பவ ரிவர்க்கியா மருங்கதி யளிப்பேமாற்
றான மியாவுமப் பதியினிற் செயவொன்று தானயு தமதாமென்
றீன மேயிலா வாசவற் கீசனன் றியம்பலு மவன்சொல்வான். (4)

ஏது மாதவ மியான்செய்தே னய்யரீ யென்னைவர் தினிதாண்டிப்
போது மாபதி மான்மியஞ் சொற்றிடப் போதுமென் றிடப்போகா
தோது மித்தல மான்மிய விரிவெனக் குரையெனப் பரமேச
னீது வாமதே வன்றனைக் கேளுரைத் திடுவன்யா னவனென்றான்

என்ன வேபுகன் றேவின னும்பனு மேகவேந் தனும்வானோர்,
துன்ன வேதிரி வேணியாம் வாவிபிற் றோய்ந்துவே தியர்கூழ்ந்து;
மன்ன வேகலிங் கத்தையே வலஞ்செய்து வந்துகொன் றையின்
மூலத், தன்னவேதவி னோருறத் தானுவே யானவேத் தவையின்
கண். (5)

சென்று தேவர்கள் குழீஇயவ வையினமர் தேவனே யெனு
ஞானக், குன்று போலுறை வாமதே வனைக்கரங் கூப்பிமான் மியங்

கேட்ப, நின்று வாழ்த்தியங் கிருந்தனன் கதைசொல நினைந்துபுத்
தகங்கையேயும், நென்று கேளெனத் தூணுவை வேண்டியுன்
றுவாத்தன நெருவாய்மை. (௮)

இறைவ னீன்கதை கேட்பவ ருரைப்பவ ரெனுமிவ ரிருவேர்
க்கு, நிறைவு றும்பலன் கொடுப்பது நீகதை நீரினுக் கியலாகக்
குறைவ றுத்தது ிவற்றிவ ணுற்றிடம் கூற்றுதைத் தவனேயா,
னறைவ னென்றுபந் தேத்தினன குரவனு மானைமா முகத்தோ
னை. (க்க)

பின்னும் வாழ்த்துதற் குரியரை வாழ்த்தியே பெருகுதீர்த்
தமுழர்ந்தி, மன்னும் லிங்கமும் கொன்றையு மாச்சிரா மம்பெறு
வரலாறும், புன்னு மாமது சூதனன் மகிமையும் பகர்ந்துமீமல்
பாலாக, மன்னு வேள்வியங் கிரிக்குகள் மேனமையும் வசுத்தனன்
வகுப்பாக. (கஉ)

வந்த ருத்திரர் பதினொரு வாகள்பெறு மகிமையு வனமீன்போ
தந்த வாலையத் தியல்பையு மற்றுமா தவரிமையவாவேந்தன், சிந்
தை கூர்தரக கேட்பவ ரமிதொமிந் தேன்மழை பொழிந்தாற்
போ, வந்த மாதவ னுரைத்தன னிரைத்தன ரலர்மழை யவனெ
ல்லாம். (கக)

நாவ் தேதுதி செயவிய முழங்கவென் னாகனா கியவாம, தேவ
தேவனை வணங்கியே பூசனை செய்துவெண் கரியேற்ற, காவ தாக்
கியவ் வனத்தினை வுளுசெய்வித் தலங்குகொன் னையிற் றுன்றும்
பூவ தேமணங் கமழ்சிவ கபைநடுப் புருந்தனர் புலவோரே. (௮௪)

வாச வனபர மேசனைப் பூசனை வரிசையிற் செயவேண்டி.
கேச வன்புசா தேசிகள் றன்னொடு கேர்பெற வின்வற்றுப்.
பாச வன்பிழை தீர்த்தசிந் தையிற்சசி பதிதப தியையுன்னங்
கேச வன்புகழ் விச்சுவ கன்மனுங் கிருட்டிணன் பணிகேட்ப. (௮)

கீட்டி நின்றதோர் விச்சவ் கன்மநீ கேளெனை யாள்வார்க்கு
விட்டி லங்குபொ னாலைய மியற்றென விடுத்தலு மவன்வான
மூட்டு யர்ந்தகோ யிலைச்செய்தக் கேட்பிலின் மட்டிலுத் தரவாவி
தொட்டி யைந்தந் தனவனத் தோமியுஞ் சோலையுஞ் செய்தானுல்,

வருண நான்குறு வீதியும் வீதியின் மாடகூடமுமுந்தா
 வருண யந்தவர் தணர்தமா எிகையுநீ என்னசா லையுமியாவும்
 பொருண யந்தவிந் திரபுரி யெனவவண் புரியவிந் திரன்காணுஉக்
 கருணை தந்துபல் பொருள்களும் விச்சுவ கன்மனுக் களித்தாளே.

தாணு நாதனை யறுபத்து நான்குப சாரபூ சனைசெய்யப் (ஞகக்
 பூணு மாசையால் வெள்விடைக் கொடிமுதற் பொன்செய்தே ரீ
 காணு மாநிலம் களிகொளப் புரிந்துதன் கண்களா யிரத்தாணு
 மேணு லாவிலிங் கத்துமு வருவுகண் டேத்தவர் தெநிர்தோன்ற.

கண்டு கண்டுளி தரவுடல் புளகெழக் கரங்கள்சே கரமீதிற் (ஞம்
 கொண்டு கொண்டுபே ரின்பசீ தளக்கடற் குளித்துளங் களித்தா
 பண்டு பண்டுள முனிவரர் ரமரர்பூ பாலரன் பாற்காண
 விண்டு வீண்டறெய் யழலிடைக் குளித்துமுன் வெவ்வினை யொழி
 த்தானெ. (கக)

வேறு

அவ்விடத் தப்போ துற்றாளோ ரெவரு மண்டர்கோன் றொ
 ண்ட னுதலினான், வெவ்விடத் திருண்ட கண்டன்மு வடிவும் வெ
 ளிப்படக் கண்டிகண் வெந்தா, ரெவ்விடத் தவரும் புகழுமிந் திர
 னுக் கிரங்கியென் னருளினி னிதையஞ், செவ்விடப் பட்டாய் ி
 னக்குவேண் வென செப்பெனச் செப்பினன் செம்மல். (உய)

செம்மலம் புயத்தாள் கைதொழுஉப் பரவித் தீவினை யாவை
 யுந் தீர்த்தா, யிம்மல ரிதழி தனையிலிங் கத்தை யெளியனேன்
 வலஞ்செயச் செய்தாய், மும்மல மகற்றும் வாமதே வன்பான்
 முதற்றல மகிமைகேட் பித்தாய், மெய்ம்மலர் வடிவு காட்டினே யி
 னிரான் வேண்டுவ திண்டுறை குவதே. (உக)

என்னுமன் னவனை நோக்கிநீ கேளென் றியம்புவ னயம்புனை
 பவன்சீர், துன்னுமிச் சபைமுந் துறுவிண் ணவருந் தாயவர்
 தணர்களா யென்னேப், பன்னுமர்ச் சனைசெய் திங்கினி திருப்பப்
 பைம்பொனாட் பிம்பரேத் தெடுப்ப, மன்னுபோ கங்க ணுகர்ந்தி
 னி திருத்தி வானகத் தாளயிவ் வுக்கதில். (உஉ)

இக்கவி யுகம்போய்த் துவாபர யுகம்வந் தெய்துநாள் விச்சுவ
சன்மன், மிக்கவென் றனையர்ச் சனைபுரி சுவனவ் வேலையிற் கங்கை
மா நதிவந் தொக்கும விலிங்க மூலமும் மதுதா னொருமுகத் தாம்
புகுந் துரகர், தொக்கவேழ் பிலமும் வழியதாச் சென்று துன்று
மங் ககன்றுமுன் றேன்றும். (உ௬)

முண்டக னிருக்கு மண்டகோ ளகையின் முழுதுமும் றொழு
துபா தாளத், தெண்டக வுறையோர் குறைதவிர்த் துறைவ தெ
வ்வழி யேகுமவ் வழியே, கண்டக மகிழ்ந்திங் கெய்தயங் குளரெங்
கழலினை வணங்கவக் கங்கை, மண்டகு மதல நெறியடைந் திந்த
வனத்தினின் மகன்றுகீழ்த் திசைபோய். (உ௭)

ஒருமுகங் கொடுசென் றுவரிபுக் கவணின் றுடனெழுந் தெ
ழுவ ரருதிக்குந், திருமுக மாயங் குறையுமக் கங்கை சேருமம்
றோர்முகங் கொழிந், தருமுக விண்ணுட் டேகுமவ் வழிநீ தா
னிமை யவரொடு மிரவில், வருமுகப் பால்வந் தெனைப்பணிந் தே
கி வானநா டாளுதி போகி. (உ௮)

வேலையின் றுணு தீர்த்தத்தின் மருங்கின் மின்னிதழ்க் கன்
னிபொன் னிதழ்ப்பூ, மாலையங் கையிற்கொண் டென்னையே நினைத்
தென் மனையளாத் தவம்புரிந் துரையு, மாலையந் தொழுகி யென்
முழிக் காட்டி மப்புனல் காட்டிது மதுகா, மேலவிங் குறைதி பின்
னருன் பொன்னுட் டேகுதி யென்றன னிறைவன். (உ௯)

பின்னரசுச் சபைக்கே புரியராய் வகுத்த பெரியர்முந் தாற்றுவ
ரன்னோன், முன்னர்வின் மடியே முற்றுமிங் கமர்வோ முழுதுநீ
யருள்செய்வா யெனினு, நன்னரன் புடனின் னகர்புரந் தெமை
யென் னாளுமுன் னின்றெவந் புரப்பா, ரன்னரின் னவரென் றரு
ளென வதுகேட் டவர்க்குந் தாணுவொன் றறைவான். (உ௧)

வேறு

நீயி ரிங்குவே தியர்களாய் வேதனா னெறிநும்
வாயி ரங்கரின் மெம்மையெம் முருவமாய் மருவு
மாயி ரங்கணன் றொழிவின் கொன்றையைய யருச்சித்
தேயி ருங்கருத் தேயொரு மித்திவ னென்றும். (உ௨)

இங்கி தன்வட பால்மயேந் திரகிரி யதன்கீழ்த்
தங்கி யென்னயக் கண்ணனார்ச் சிப்பனத் தலத்தி
லங்கி நன்குல வேந்தனா மயனென்போ னளித்த
பொங்கி ளங்கும ரன்னுள னன்னளன் போல்வான். (௨௬)

ஐந்தை வென்றவா லாமிர்த னெனும்பெய ரண்ண
றந்தை போயபின் றயரத நகற்றவே தனித்து
முந்தை நீத்தது நன்றென வென்றனை முன்னிச்
சுந்தை கூர்ச்சகோ தரியொடு வந்தவண் சேர்ந்தான். (௩௦)

சேர்ந்து மாலிடப் பாலெனைத் தெய்வவே தியரைக்
கூர்ந்த ருச்சனை புரிபவ னவனைநீர் கொடுவந்
தார்ந்த வின்னக ரவன்கணுய்த் திடிவர சாட்சி
நேர்ந்தோர் வெண்குடை நீழலிற் புரப்பனின் னிலத்தை. (௩௧)

ஈது செய்திரீண் டிருத்திர்நன் காகவென் நீச
னோது வாய்மையா ரமிர்தெனச் செவியிலு மெவப்
போதவ் வேந்தனைக் கொணருவ மென்மனம் பொருந்திக்
காத னந்தியை விடுத்தனர் துதிசெய்தக் கணத்தில். (௩௨)

சென்று நீடிருப் பாற்கட லெனுநதி தீரத்
தொன்று மாயவ னைத்தியா னஞ்செய்தங் கொளிரேர்
குன்று போன்றுயர் தோன்றலைக் குறுகிநிற் கொணர்வா
னின்று நின்வயின் விடுத்தன னிறைவனென் றியம்ப. (௩௩)

அண்ண லோர்வகை யதுமதித் தவனினை யடிதாழ்ந்
தெண்ண மவ்வண்ண மென்னிலை தாகவென் நீசன்
கண்ண னென்றிவர் தமைத்தொழ வவர்மனங் களித்து
வண்ண நீடொளி வாளுடன் கேடகம் வழுங்கி. (௩௪)

அரசு செய்குவா னினிதவ னேகென வவனு
முரைசெய் தங்கையோ டங்கவற் றெழுதெழுந் துலகோர்
பரசு நந்தியின் சென்றுபூங் கொன்றையாம் பரனைத்
திரைசெய் வாவினயத் தாணுவைத் தெரிசனை செய்தான். (௩௫)

இறைவ னீண்டடைந் தன்னென முனிவர ரியற்ற
மறைகொள் வேதிய ராதியோ ரெதிர்கொடு வரிசை
குறைவு றுதுசெய் தெமையெலா மதுநெறி கூறி
முறைவ ழாதுகாத் தருளென வியந்தனன் முழுதும். (௩௬)

உலகின் மன்னுயிர்க் கின்னுயி ரன்னவ னுடனுற்
றிலகு தங்கையை யங்கொரு வேதவித் திவனென்
றலகில் கீர்த்தியோ ரந்தனன் வேட்பவாங் களித்துத்
திலக மன்னவ டருமரு கர்களுமிஞ் சிறந்தே. (௩௭)

இன்ன வாகவன் எனர்புரந் தன்னவ னிருப்ப
வன்ன காலம்வெள் ளானேசெவ் வாணேநேர் பவனைத்
தன்ன வாவொடு மிரந்துநீ யென்முனஞ் சாரென்
றுன்ன வானிறைக் கருளுநந் தானுவொன் றுரைக்கும். (௩௮)

தான ஞானவித் தலத்திற்கு மேற்குயோ சனையொன்
றுன வெல்லையி லாதிகே சவனுள னவனை
மான ருத்திர ராகிய பதினொரு வருஞ்சூழ்ம்
தின மில்குணத் தாற்றவர் போற்றவீர் றிருந்தான். (௩௯)

தூய ருத்திரர் சூழ்தர நடுவில்வாழ் சோதி
மாய னைப்பெருஞ் சக்கர நதிவலம் வருமா
லாய வன்னதி கங்கையை நிகர்க்குமங் கதனிற்
போயோர் நாட்பழிந் தோர்களே மனிதரிற் புனிதர். (௪௦)

வருக்கை வாழைமாந் தாழைபல் பழங்கொடு வாளை
றிருக்கை யெய்தலன் னதியிரு பால்கரத் தேந்தித்
தருக்க னிந்ததோர் கனியதிக் கனிக்குநேர் தகாதென்
றுருக்கொள் செம்பொன்னுட் டவர்கொள நீட்டல் போன் றுல
வும். (௪௧)

திதி லாதமெஞ் ஞானிக ஞானமெனத் தெளிந்து
சோதி நாண்மலர் களைத்திரைக் கரங்களாற் றாவித்
கோதி லாப்பல கனிகனீ வேதனங் கொடுத்தே
யாதி கேசவன் றனைவலஞ் செய்யும்வாட் டாறு. (௪௨)

அந்த மாந்தி தனிப்படிந் தாதிகே சவனைச்
சந்த மாமல ரானருச் சனைசெயுஞ் சமையத்
திந்த மாநிலந் தொழுவவ னெய்துவ னென்ன
முந்த மா¹கரிக் கலாந்தகன் றனன்மறை முதல்வன். (சூந)

அன்ன வாறுகேட் டவ்வயி ராபந மமலன்
சொன்ன வாறருந் தவஞ்செயப் புகுந்ததாற் றாயோ
ருன்ன வாறுமா முகன்கனாத யினிதுள துமக்கிங்
கின்ன வாறெனச் சொல்வதே பெரிதரி தெவர்க்கும். (சச)

கந்த வேள்செயல் காந்தமெக் காந்தத்தோர் காண்டத்
தந்த மேசசீந் திரத்தல மகிமையங் கதனிற்
சந்த வேலன்வேள் விக்கிரிக் கதையவன் றுதை
முந்த வோதிய தென்றனன் சூதமா முனிவன். (சடு)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம் சடுகூ.

மச-வது இந்திரன் பூசித்த சருக்கம்.

அன்போடசை வறவிருக்கு மிந்திரனுடன் சசிபுனைந்த பசுபதி அத்தல
மகிமை யெல்லாம் அருளிச்செய்யலாயினார். இத்தலத்தடையிற் பழிபொ
ருந்திய தீவினை இடறு இவையில்தலை; எல்வினை வழிவருபவரும் தேவாமுத
ளிப்பவரும் அஃதுண்பவரும் அங்கே சென்றெமைப்பணிப்பவரும் ஞானதீர்
த்தமாடுபவரும் சசீந்திர மென்ற தையேமந்திரமாயுரைப்பவரும் எமது ஸ்
தல நோக்கி நமஸ்கரிப்பவரும் போகசமுகமனைத்தும் புகித்து எமது கைலை
யைத்தமதெனவடைவர். எமதாலையத்தில் வந்து இதழியைவலஞ்செய்ப
வர்க்கு கைலையையளிப்பது சத்தியம்; கொன்றை நிழலிற்றங்கித் தென்புல
வாணர் கடன்செலுத்துவோர் கதியெய்துவர்; உலகத்திலுள்ள வறுபத்து
நாற்கோடி தீர்த்தங்களுந்திரிமுகோத கத்திடைசேரும், மார்கழி மாதத்தி
லதிலாடினோர் சகல தீர்த்தத்திலுமாடின பலனடைவர்; அத்தலமற்றைத்த
லந்தரும் பலன்றும். தேவஸ்திரிகனம்ங்கையர் தேவநரர் காமதேனு
ஆவினம் கற்பகச்சோலை காவினம் நான்மறை நீழல்கொன்றை நிழல் பிர
ணவலிங்கம் பிரமமானதான் பிரமஞானமித்தலம் ஆதலானெத்தலமிதற்
கொப்பது! கொன்றை அயன் அரி உமை என்னை, அமாவாசி சிவநிசி ஏகாத
சி சோமவாரம் இந்தச்சுதினங்களில் பிரதக்கனஞ்செய்வோர்க் கியாங்கை
லையையளிப்பேம்; இத்தல மகிமையையுரைப்போர் கேட்போர் பொருளளி
ப்போர் இவர்க்கியாங்கியளிப்பேம், அப்பதிவிற் செய்யுந்தானம் ஒவ்வொன்

றம் அபுதமாம்; என்று வாசவந்தேசனருளினார். இதற்கிந்திரன் ஐய! என்ன வந்தாண்டு இத்தலமகிமையெருளாய் என்ன மாதவஞ்செய்தேன்! ஜஃதையின்னம் விரித்தருள்வா யென்றுகூற; யானானவாம தேவனைக்கேள் உரைப்பானென்றருளி மறைத்தனன். வலாரிவானோர் நெருங்கத்திரி வேணியின் முழுகி, இலிங்கத்தை வலஞ்செய்து கொன்றையடியில் தேவனினோர் குமுருநானக் குன்றுபோலவிளங்கும் வாமதேவனைக்கைகூப்பி, மாண்மியங்கேட்க வங்கிருத்தனன். முனிபுத்தகங்கையிலெடுத்துக்கேளென்று தானுவைப்பிரார்த்தித்து, இறைவன் கதை கேட்பவர் உரைப்பவர் இருவோர்க்கும் பலனளிப்பவர் யாவரும் நீயே! என் குறைவறத்ததவேற்று இவனுற்றிழல் அறைகுவனென்று அருளினமையாற், கூற்றுதைத்தவனே! யானறைகுவனென்றேத்தி, ஆனைமுகத்தனையும் மற்றைத்தேவர்களையும் வணங்கி, தீர்த்தம் மூர்த்தி இலிங்கம் கொன்றை ஆச்சிராமம் இவற்றின் வரலாறும், மதுகுதனன் வேள்விமலைக்குகன் இவரமகிமையும் மற்றுள்ளமகிமையும், மழைபொழிந்தாற்போலுரைத்தனன். உம்பர் அலர்மழையானிரைத்தனர்; அமரர்கோன் உடலிளக நாவினால் வாமதேவனைத்துதிசெய்து, ஈசனைவணங்கிப்பூசனைசெய்து அவ்வனத்தை வலம் வந்து சிவசபையிற் புகுந்து பரமேசனை யருச்சிக்கவேண்டித் தேசிகளோடும் விசுவகன்மாவை நினைக்க, அவன் வந்து என்னையழைத்த பணிஎன்னென; என்னை யாழ்வாற்குப் பொன்னாலையமியற்றென்றுகூற; அவன்வானளாவியகோயிலும் அதன் வடக்கு வாலியும் நந்தவனமும் சோலையும் பிரம கூத்திரிய வைசிய சூத்திரர் வீதியும், வீதியின் மாடகூடமும் முந்தூற்றந்தணர் மாளிகையும் அன்ன சாலையும் மற்றனைத்தும் இந்திரபுரி யென்னவமைத்தான். அதைக் கண்டுகளித்துப்பலபொருளுதவினான். அப்பால் தானுவை யறுபத்துநான்குபசார ப்பூசைசெய்ய வாசையாய்த்துவஜாரோகணமுதல் இரதாரூடம் வரையுள்ள விழாவியற்றத், தானுதன் மூவுருவோடு காசுகொடுத்தருளத்; தன்கண்ணியிரத்தானுமானந்த பாஷ்பம் பெருகவுடலபுகிப்பக்கரஞ்சிரமேற் கூப்பிப்பேரின்பக்கடலிற் குளித்தார்; அப்போதவ்விடத்துள்ளாரெவரும் அண்டர்கோன்றொண்டனாதலினால்கண்டன் மூவடிவும் வெளிப்பட தரிசித்து வந்தார். முன்முனிவரமார் முதலியோர் காணவழனெய்யிற் குளித்து வெய்யவினை தீர்த்தவன், எவ்விடத்தவரும் புகழ் இந்திரனுக்கிரங்கி யென்னருளினின்னிருதயஞ் சுத்தமாய் விடப்பட்டாய், ஆதலின் வேண்டுவகேளென்றீசனருள; இந்திரன் அயனாற்றிதிக்கப்பட்ட பரமனே! இந்தி வினையாவையுந் தீர்த்தவனே! கொன்றையையும் இலிங்கத்தையும் வலஞ்செய்வித்தவனே! வாமதேவனான் மூர்த்தி மகிமை ஸ்தல மகிமை கேட்பித்தவனே! சத்தியசிக்ன வடிவைத்தரிசிப்பித்தவனே! யான் வேண்டுவிதின் னறைகுவதேயென்றான். அவனை நோக்கி இச்சைபையின் முந்தூறு தேவர்கள் அந்தணரா யென்னைப்பூசித்திங்கிருப்பவும் தேவர்களேத்தவும் நிலைபெற்றபோகம் புசித்திங்கிருத்தி, இக்கலியுகம் போய்த்துவாபாயுகத்தில் விசுவ

கன் மாவெண்ப்பூசிப்பான், அக்காலையின் மூன்று முகத்தோடு கங்காநதி யானது அவ்விழை மூலத்திற்கேன்றி, ஒரு முகத்தாலேழுது வாரவழியாய் நாகலோகஞ்சென்று அங்குறைவோர் குறைதலித்தெம்மைத் தொழப்ப ரவியும்; மற்றொருமுகத்தான் முண்டகனிருக்கும் அண்டகோளகை மட்டு ம்போய் அங்குள்ளாரெமைத்தொழப்பரவியும், அதன் வழி இமையவரோடு ம் எண்ப்பணித்தேகிவான ஈடாளுநீ, எனக்கபிடேகஞ்செய்யுந் தீர்த்தங் காட்டுதும் அது வரையுமிங்குறை நீ பின்னர் நின் பொன்னாளுநீ என்ற ருளிஞர். பின்னர் அச்சபைக்குரியரான முந்நூற்றுவர் வந்து தொழுது அடியே மிக்கமர்வோம்; முந்துநீ யருள்வாயெனினும் அன்போடுகூட வந் தகர் புரந்து எமையென்னாநும் புரப்ப வரியாவர் அருள்வாயென; நீயிரிங்கு வேதியராய் வேதனானெறிவழுவாது எம்மையும் சொன்னையையுமருச்சிப் பீர், இதன் வடபால் மயெந்திரகிரியின் கீழ்த்திசையிற் கண்ணன் எனைய ருச்சிப்பான் அத்தலத்தில், சூரியகுலத்தில் வந்த மயனென்னு மரயன் பெ ற்ற நளனுக்கொப்பான வாலாமிர்தனென்னும் பெயரான் புலனைந்தை வெ ன்றவன் தன்மந்தை போய்பின் தயரதனவனையகற்ற, அவன் பழமையை நீத்தது நன்றென்று என்னையே சிந்தித்துத் தன்மேலிரங்கிய சகோதரி யோடும், இவண் வந்து என்னையும் வேதியரையும் அருச்சிப்பான் அவனைக் கொடு வந்து இந்நாட்டையளிக்கில் அவன் ஒரு குடை நிழற் கண்ணன்வா ன். இது செய்து இங்கிருப்பீராக வென்றருள; அது கேட்டு அவ்வேந்த னைக்கொணர்வேமென் மனம் பொருந்தி நந்தியை விடுத்தனர் அக்கணத்தி ற்சென்று திருப்பார் கடலென்னுந் தீர்த்தெழுந்தருளியிருக்கு மாயவனைத் தியானம்பண்ணி, மலைக்கொப்பான அவ்வரசனை யடுத்து உன்னைக்கூட்டி வரும்படி யென்னை விடுத்தனன் என்று சொல்ல; சிறியேனையும் ஒருபொரு ளாகக்கொண்டதோ! வென்று பரசிவத்தின் நிருவடிதொழுது அதன் கரு த்தெவ்வண்ண மவ்வண்ணமாகுகவென்று ஈசன் கண்ணனிவரைத் தொழ அவர் திருவுளங்கூர்ந்து வாளுக்கேடகமும் கொடுத்து அவ்விடத்திற் போ யரசாகுகிசெய்வாயென்றதுப்ப; அவரைத்தொழுதெழுந்து உலகோர்போற் ற நந்திபின்சென்று, கொன்றையாம் பரனை வாவியைத் தாணுவைத்தரிசித் தான். அரையன் இங்கு வந்தனனென்று முனிவர் மறையவர் முதலியோ ர் எதிர் கொண்டு வந்து வரிசைசெய்து, எமையெலாமறுநெறி முறைவழுவாது காத்தருளெனச், சந்தோஷித்து மன்னுயிர்க் கின்னுயிரானவவன்ற ன்றங்கையை வேதவிர்த்தியார்த்தியாகிய வோரந்தணன் வேட்பக்கொடுத் து, அவள்கட்டிப்பவிக்கு மருகரோடுஞ் சிறப்பாக வந்நகரை யரசாகுகிசெ ய்திருந்தனன். அக்காலத்தில் வெள்ளானை செவ்வானை யொத்தகணைக் கா குகிகொடுத்தருள்வாயென்றன்பிற்றுதிப்ப, இறைவன் இத்தலத்திற்கு மே ற்காக பொருயோசனை தூரத்திற் பதினொருருத்திரர் சூழத் தவர்பொற்றக கேசவன் வீற்றிருக்கின்றான்; அவனைச் சக்கரநதி வலம் வரும்; அது கங் கைக்குச்சமானமாம்; அதிலொரு நாளேனும் படிந்தவரே மனிதரீர் புனி

தர்; அந்த வட்டாற்றிற் படிந்து கேசவனை யருச்சிக்குஞ் சமயத்திலிவ்வுலக
ந்தொழ அவ்விடம் வருவேனென்று கரிக்கறைந்து மறைந்தனன். அது
கேட்டு ஐராவதஞ்சொன்ன வாறருந்தவஞ் செய்யப்புகுந்தது. ஏனைமிசார
ண்ணிய வாசிகளே! இனி ஆறுமுகன் கதையுளது அதை யின்ன பிரகாரமெ
ன்று சொல்வது அரியபெரியதாம். அக்கந்தவேள் சரிதத்தைக் காந்தத்தி
லோர்காண்டத்திற் சுசீந்திர மகிமையில் வேள்வி மலைக்கதையைச் சிவன்
முன்னருளினன். என்று சூதர் சொன்னார்.

முற்றிற்று.

௨௫-வது வேள்விமலைச் சருக்கம்.

அன்ன தாயினும் வேள்வியங் கிரித்திற னனைத்து
முன்ன தாகயான் றொரு துமக் குரைத்ததன் முறைமை
பின்ன தாகயான் விரித்துணர்த் துவனெனப் பேச
வின்ன தாமென வம்முனி வரர்க்கவ னிசைப்பான். (க)

அன்று கொன்றைமூ லத்தில்வா சவன்றனி யசுவ
நின்று மாதவம் புரியநம் பரமனு நினைந்து
துன்று நான்முகன் வடிவமாய்ப் பரியின்முன் றேன்றி
நன்று நின்செய லென்றதற் கின்னண நவில்வான். (உ)

ஏர கமெனும் வேள்வியங் கிரியது விதன்பாற்
சூர கந்தனை வேல்கொடு குடைந்ததோர் தோன்றல்
கார கம்பெறு நறுங்குழல் வல்லிபைக் கலந்தே
சிர கம்பெற நின்றன னவன்சதா சிவனே. (ங)

வேறு

விந்தவெற் பினிற்சுரர் வியப்ப மான்வயிற்
றந்தமான் மணிதனத் தவத ரித்தென
வந்தவல் வியைத்திரு மணஞ்செ யக்கொணர்ந்
திந்தவேள் வியங்கிரிக் கெய்தும் போதினில். (ச)

தேவரு முனிவருஞ் சித்த சாரணர்
யாவரும் வித்தியா தரரு மேந்தெழின்
மூவரும் வந்தவண் முந்தி னாரெனி
லோர்வரு மக்கிரிக் கொப்பென் சொல்வதே. (ஊ)

சோதினா கம்மணி விளக்குஞ் சூழ்ந்தொளிர்
சோதிமா மரந்தரு சுடருந் தெய்வதச்
சோதிமார் மெய்யொளிப் பிழம்புந் தோமிலாச்
சோதிமா மயமெனத் தோற்று மக்கிரி.

(சு)

வானுளோர் சொரிமலர் மழையிற் றண்ணிறுங்
கானுளார் மலர்மழை பொழியக் காரெனத்
தானுளார் தூந்துமி முழக்கிற் றண்டலைத்
தேனுளா மருவியின் நிரளங் காக்குமே.

(எ)

வேறு

காதத் தும்புரு நாரத கீதமு நடுவே
கீதப் பூவையுங் கிளிகளும் கீர்த்தனங் கிளக்கும்
போதித் தேவரம் பையர்நடம் புரியுமப் பொழுதே
காதற் றோகைமா மயிலினத் தாடலுங் கலக்கும்.

(அ)

ஈசன் மாலயன் றனித்தனி வீற்றுவிற் றிருப்ப
வாச வன்முதற் றேவரு மவணவண் வதிய
நேச வைந்தரு கரபிசுந் தாமணி நிதியம்
பாச வாகுதித் திரவியம் யாவையும் பரப்ப.

(கூ)

உலகின் மங்கள முகிழ்த்தமெண் வசக்கடேர்ந் துரைப்ப
விலகு நான்முகன் மணவினே முதற்சடங் கியற்ற
வலகில் வானவ ரியக்கர்கின் னரர்கள்கொண் டாடத்
திலக வாணுதன் முனிவர்பன் னியர்குழாஞ் சிறப்ப.

(ஐ)

பொருவி னாட்களும் கோட்களுஞ் சபங்களாய்ப் பொருந்த
வுருவின் மிக்கவல் லியைமணக் கோலஞ்செய் துவந்து
திருவும் வாணியு மளவளாய்க் கொண்டயன் செய்யுங்
கரும வேள்விமுன் னுய்த்தனர் மெய்த்தவர் காண்க.

(கக)

இருவர் தம்மையுந் தமனியப் பீடமீ தீருத்தி
யொருவ னுன்முகன் மங்கல விதிச்சடங் குளுற்றித்
திருவ ரேசனுங் குகன்கையில் வல்லிகை சேர்த்தி
மருவு நீர்விடுத் தளித்தனன் மறையினால் வாழ்த்தி.

(கஉ)

முந்தை யாகவன் னியைவலம் வந்ததி மோகத்
தந்தை தாய்ப்பதற் தொழப்பரிந் திருகையாம் றழீஇக்கொண்
டெந்தை வாவன்னை வாவென வுச்சிமோந் தெடுத்திச்
சின்தை கூர்ந்தள வளவியுண் மகிழ்ந்ததி சயிப்ப. (௧௩)

திகந்த மெங்கணு மங்கு வாழ்த்தொலி திகழச்
சுகந்த வாசனை யண்டரண டம்மெலாந் துவள
வகந்தை தீர்முனி வேர்துதி செயமண வறைக்கு
னுகந்து மெல்லணை மீதுவீற் றிருந்தன ருவந்தே. (௧௪)

ஆதி யாம்பிர மழும்பிர மத்தைவிட் டகலாச்
சோதி யாம்பரா பரையும்வீற் றிருந்தெனத் தோற்று
நீதி யாந்திருக் காட்சிகண் டிவந்தனர் றிவந்த
சாதி யாமிமை யவருமு வருமருந் தவரும். (௧௫)

வேறு

இன்னிய மிசைத்திடு மிசைப்பு மாதவப்
பன்னியர் மணவியல் பாட்டும் வேட்டுவக்
கன்னியர் குரவையுங் கூத்துங் கார்க்குலந்
துன்னிய மணமலைச் சூழ லெங்குமே. (௧௬)

இந்துவு மிசையு மிமைப்பி லார்களும்
வந்துள யாவுமுண் மகிழ மாநிலச்
செந்துவும் பழம்பகை தீர்ந்து சேர்தர
முந்துதன் மத்திரு முறைகொண் டாடவே. (௧௭)

திருமணஞ் செய்தனு தினமுஞ் செல்வமே
தருமணக் கோலத்தோ டிறையுஞ் சண்முகக்
குருமணம் புரிதலிற் குவலை யம்மெலாம்
பெருமண மலையெனப் பெயர்பெற் றோங்குமால். (௧௮)

ஆம்மலைப் பெருமையா ரறிவர் சண்முகச்
செம்மலைக் கலந்துநித் தியமுஞ் சேவிப்போர்
தம்மலைப் படர்ந்துசுந் தனையிற் றங்கிய
விம்மலைத் துரந்ததன் விருப்பை நல்குமே. (௧௯)

அந்தவேள் விமலையி லடைந்து சண்முகக்
கந்தவேள் காட்சியைக் கண்க ளான்முகந்
தெந்தவே லாயுமுவந் திதைஞ்சு வோர்க்குளந்
தந்தவேட் கையின்பயன் சாருஞ் சத்தியம்.

(௨௧)

இந்தமால் வரையினின் றிடையில் வெற்பெலா
முந்தவே கடந்ததி மோக வல்லியோ
முந்தவேள் விக்கிரிக் கெய்தி யேமணந்
தந்ததா லிம்மலை தனக்கொப் பெம்மலை.

(௨௨)

வேறு

நாடின குகன்சிந் திக்க நண்ணின கணைச னஞ்சந்
றோடின வல்லி யின்னோர் மூவரு மொருமித் தன்னாட்.
கூடின தலமுக் கூடல் குலவரு வியுமார் தீர்த்தத்
தாடின பேருக் குள்ளத் தவலந்தன் ளாடிப் போமே.

(௨௩)

அத்தலத் திற்கு மேலோ ரதலபா தலத்திற் செல்லு
மெய்த்தலப் பிலமாங் கூவன் மேவுவேற் குமரன்கஞ்சக்
கைத்தலக் கொடியைக் காணுங் காட்சிக ண்ணடி யின்பந்
துய்த்தலிற் றிகழ்கண் ணடிச் சோலையென் றுளதோர் சோலை.

சோலைக ளானந்த மந்தச் சோலைகட் கயலே வேடர்
சாலைக ளானந்த மந்தச் சாலைகட் கருகே மேக
மலைக ளானந்த மேக மலைகள் போலங்கங் கேழ்
வேலைகள் போனின் றார்க்கும் வேழங்க ளானந்த மங்கண்.

(௨௪)

வேறு

பாங்க ரெங்கணுஞ் சாத்தவா னிடங்களெப் பாலுந்
தாங்க ரும்பெரும் பூதவே தாளத்தின் றுனங்
கோங்க ரும்பிவர் சாரனந் குருபரன் கோயி
லாங்க தற்குமேற் கதன்கிழக் கீசரா லையங்கள்.

(௨௫)

வேறு

ஆகையா லம்மலைக் கேசென் மண்ணலை
யோகையா லருச்சனை புரிதி யுன்மனச்

சேகையா னதுதீர்த் துறுதி செய்வன்வல்
வாகையா னென்றய னுரைப்ப வாம்பரி. (உசு)

வேதனை நோக்கியான் விலங்கு வேலுடைப்
போதனை யருச்சனை புரிவ தோவென
நாதனுஞ் சபைமுந்தூற் றுவர்க்கு நான்மறை
நீதனுஞ் சுனத்தனை நினைக்க வந்தனன். (உ௭)

வந்தனை சுனத்தவில வாம்ப ரிக்குநீ
யந்தநற் றேசிக னாகி வேலுடைக்
கந்தனை யருச்சனை புரியுங் கன்மங்கள்
சிந்தனை தெளிவுறச் செப்பச் செப்பினான் (உ௮)

வேறு- வாய்ந்த வேள்விம லையினிற் சென்றுவேற்
சேந்தன் னுளிலர்ச் சித்துச் செழுமறை
யாய்ந்த கந்தன சுவரி னைந்தவா
றீய்ந்த பின்னரிங் கெய்தெனப் போயினான். (உ௯)

போய பின்னர்கல் லியாணப் பொருப்பினிற்
றாய மரவுஞ் சுனத்தனுஞ் சென்றிறை
யாய வேளைய ருச்சித்த சுவத்தினுக்
கேய நன்கருள் செய்ய விருவரும். (௩௦)

உன்னு ஞானவ னத்திலன் னோருற
மின்னு மோரிலை வேலனி ருப்பிட
மன்னும் வாசிபு ரம்பிர மாபுர
மென்னும் பேர்பெற்ற திவ்வுல கேத்தவே. (௩௧)

வேறு.

செகமகிழ் கிரோதா யுகத்தகத் தியன்பு சித்தனன் சூகனையவ்
வுகத்திற், சுகமருள் கமலை பூசனை புரிந்தா லொபர யுகத்தினிற்
சோமன், மகவினைக் கருதிக் கோதைய மெனுமோர் மடுவினைப்
படிந்தருச் சனைசெய், தகமகிழ்ந் தனனிக் கலியுகத் தளகைக் கதி
பன்வந் தனைசெய்தங் கமர்ந்தான். (௩௨)

வானவர் முனிவ ரந்தண நாகர் வணிகரங் கவர்மாட மாநக (ணந்
ரானவ ரபிடே கம்நிவே தனம்பொன் னணிமணி யாடையா பர
தானமே முதலியந் தருச்சனை புரிந்து சந்ததம் வந்தனை செயமெய்
ஞானவை பவமா தியவளமி யாவு நல்குவன் முருகனென் னானம்.

முறுவன்முல் லையதாம் வல்லியை மணந்த முருகனு மங்கள
முருகன், கிறுபையோ டந்த முருகன்வீற் றிருக்குங் கிரியுமங்
களகிரி யுதன்பா, லுறுபவ ரெவரு மங்கள ரூப முன்னுகா ரியமு
மங் களமாய்ப், பெறுபவ ரவர்மங் களபுர மெனும்பேர் பெற்ற
தென் றருந்தவர்க் குரைத்தான். (நகசு)

முற்றிற்று. ஆகத் திருவிருத்தம் சகலம்.

மரு-வது வேள்விமலைச் சருக்கம்.

அப்படியானாலும் வேள்விமலையின் வரலாற்றைத்து முன்னரியார்தொ
குத்துரைத்தனம்; இன்னமுமதை விரித்துரைப்பாமென்று அம்முனிவர்க்கு
ச்சூதர் சொல்வார். அன்று கொன்றையடியில் வாசவன் குதிரை நின்ற த
வம்புரிய, நம்பரன்றிருவுள்ளத் தடைத்து நின்கிரியை நன்றென்று அதம்
கியைந்து இப்படி யென்று சொல்வான். ஏரகமென்னும் வேள்வியங்கிரி
யாகிய விதன்பாற் சூரன்மாற்பை வேல்கொண்டு குடைந்த வீரன் வாசனை
பொருந்திய கூந்தலாபாரத்தையுடைய வல்லியைக்கலந்து அகமகிழுகின்ற
னன் அவன் சதாசிவனும். சூரர் வியப்பலிந்தகிரியின் மான்வயிற்றவரித்து
வந்த வல்லியைத் திருமணஞ்செய்க்கொணர்ந்து இந்த வேள்விமலைக்கெய்
தும் போதும், நேவர்முனிவர் சித்தர் சாரணர் வித்தியாதாரர் ஈசன்மால்
அயன் இவர்தனித்தனி வீற்றிருப்ப, வாசவன் முதற்றேவரும் அங்கக்கேயி
ருப்ப, ஐந்தருசுரபிசுந்தாமணி நிறைந்திருப்பத், தம்புருநாரதர் கீதம்பாட,
தேவரம்பையர் நடனமாட, அஷ்டவசுக்கண் மங்கலமுஞ் சீர்த்தமுரைப்ப,
ஆகுதித்திரவிய மியாவையும் பரப்பி நான்முகன் மணச்சடங்கியற்ற, அ
ளவற்ற தேவரிபக்கர் கின்னரர் கொண்டாட, முனிபன்னியர் குழாஞ்சிறப்
ப, நாள்களுங் கோள்களுஞ் சுபங்களாய்ப்பொருந்த, உருவின்மிக்க வல்லி
யை மணக்கோலஞ்செய்து திருவும் வாணியும் அளவளாவிக்கொண்டு அய
ன் செய்யும் வேள்வி முன்மெய்த்தவர்காணக் கொடுபோய் விட்டனர். இ
ருவரையும் பொற்பீடத்திருத்தி மங்கலச்சடங்கியற்றிக், குகன்கையில் வல்
லிகையைச்சேர்த்து மறையினால் வாழ்த்தித் தாரைவார்த்தளித்தனன்.
ஓமாக்கினியை வலம்வந்து தந்தை தாய் பதந்தொழ, ஆசையாலிருகையாற்
றழீஇக்கொண்டு அப்பனேவா! அம்மையேவா! வென்றுச்சிமோந்து எடு

த்துச் சிந்தைகூர்ந்து அளவளாவிபுண்மகிழ்ந்து அதிசயிப்ப; திகாந்தமெங்கு
மங்கலவாழ்த்தொலிதிகழ; சுகந்தவாசனை யண்டாண்டமெல்லார். துவள;
முனிவர் துதிப்ப மணவறைக்குள் உவந்து மெல்லணையிது வீற்றிருந்தார்.
பிரமமும் அதற்கபினமாம்பரையும் வீற்றிருந்தது போலாம். இக்காட்சி
கண்டியாவரும் மகிழ்ந்தார். பாடுவார்பாடலினொலியும் மாதவப்பன்னி
யர்மணவியற் பாட்டொலியும் குறத்தியர் குரவை யொலியுமாக வம்மலை
யைச்சூழ்ந்தன. சுசீந்திராதித்தர் வாயுமற்றுள்ள செந்துகளிவை தம்பழம்
பகை தீர்த்துமுறைகொண்டாடின. அம்மலையிற் சண்முகன் மணஞ்செய்
தகாரணத்தார் பெருமணமலையென்று உலகம் பேசின. அம்மலையின் பெ
ருமையை யாவரறிஞார்! அதிற்சென்று ஷண்முகனை நித்தியமுஞ்சேவிப்
போர் சூழ்ந்ததுயர்நீத்துத் தாம் விரும்பியதடைவார். விந்தகிரிக்கிடையி
லுள்ள மலையெலாங்கடந்து வல்லியை மணந்தகாட்சியளித்த விந்தவேள்வி
மலைக் கெந்தமலை நிகர்! கந்தன் கணேசன் வல்லி இம்மூவருங்கூடின தல
முக்கூடலாம். அதில் வராநின்ற வருவியாம் தீர்த்தத்திலாடினோர்க்குத்
துன்பத்தள்ளாடிப்போம். அதற்கு மேல் புரம் பாதலத்துக்கேகுப்படியா
யுள்ள ஒருகூடமுண்டு, குமரன் கையிற்றிச்சுசீந்திராநின்ற கொடியைச்சாணுங்
காட்சியாற் கண்ணாடிச்சோலை யென்றொருசோலையுண்டு, சோலைகளனந்த
ம் வேடர் சாலைகளனந்தம் மேகமாலையளனந்தம் சமுத்திரம்போனின்றார்
க்கும் வேழங்களனந்தம் பக்கமெங்கணுஞ்சாத்தா பூதவேதாளம் இவரதிட
மும், அதன்மேற்குச் சூருபரன்கோயிலு, மதன்கிழக்கிலீசராலையமுமுள
து; ஆகையானம்மலைசென்று அண்ணலையருச்சனைபுரிதி, உன் மனவரைந்
தீர்த்து உறுதிசெய்வன் வேலையும்வாகையுந்தரித்தவன் என்று அயனு
ரைப்பக்; குதிரைபிரமனை நோக்கி யான்மிருகம் வேலனை யெவ்வாறருச்ச
னை புரிவனென; நாடனு முந்நூற்றுவர்க்காசானுன சுனந்தனை நீனைக்கவந்
தனன். அவனைநோக்கி இவ்வாசிக்குத் தேசிகனுகி வேலனை யருச்சனைசெ
ய்யும் விதியனைத்துத் தெளிவுறச்செப்பென்று செப்பினான். பரியை நீ வே
ள்விமலையின்போய்ச்சேந்தன்றானை யருச்சித்து அவனருள்கூர்ந்த பின்னிந்
கெய்தென்று அருளிப்போயினான். பின்னர் கலியாண மலையிற் சுனந்தன்
சொன்னபடி யருச்சிக்கவப்பரிக்குக் கார்த்திகேயனருளிநான். அந்த ஞான
வனத்திற் புரவியும் பிரமனுங்கூடிய காரணத்தால் வாசிபுரமென்றும் பிர
மாபுரமென்றும் பெயராம். கிரேதாயுகத்தில் அகத்தியன் கமலை இவர்
வேலனைப்பூசித்தனர்; துவாபரத்திற் சோமன் மகவினை விரும்பிக்கோதய
தீர்த்தத்தின் மூழ்கி யருச்சித்தான்; கலியுகத்திற் குபேரன் பூசித்தங்கமர்ந்
தான். தேவர் முனிவர் அந்தணர் அரையர் வணிகர் இவர்மாதர் இவர்கள்
அபிடேக நிவேதனத்துடனும் பொன்மணி அணி ஆடைமுதலிய தானத்
துடனும் அருச்சனைபுரிய முருகனருளால் ஞானவைபவமாதியவளம் யாவு
நல்குவன். முருகனுக்கு மங்களம் அவன் வீற்றிருக்கும் வேள்விமலைக்கு

மங்களம் அதிநிடை வசிப்பவரெவர்க்கு மங்களம் அவர் முயலுங்காரியமு
மங்களம் இப்படி மங்களமே பெறுதலான் மங்கள புரமென்றும் பேர் பெ
ற்றது. என்று சூதரருந்தவர்க்கதைந்தார்.

முற்றிற்று.

மௌ-வது கங்கையுற்பத்திச் சருக்கம்.

இசைத்த சூதனை நோக்கிமா தவரினி தினிதென்
றசைத்த சென்னியா ரின்னமுங் கேண்மினென் றறைவான்
பசைத்த சிந்தைநான் முகன்முத லுகத்தவன் பதியின்
மிசைத்த முங்கெரி வேள்வியொன் றியற்றினன் விருப்பான். (க)

வரத்தின் மிக்கதன் எனகர்த்தடந் தாமரை மலரா
யிரத்தி லொவ்வொரு செவ்வித ழெடுத்தெடுத்த தெரியிற்
றிரத்தி லாகுதி செய்யவோ ராயிரஞ் சிறுவ
ருரத்தி லெய்தின ரெய்தலும் வாணியோ மிரைப்பான். (உ)

இந்த மைந்தரை நின்முலைப் பாலளித் தெழிலே
தந்த மைந்துற வளர்க்குதி யெனவவ டாளே
யந்த மைந்தரை யவ்வணம் வளர்ப்பவன் னவர்தீர்
வந்த மைந்தராய்க் கலைவளர் மதியென வளர்வார். (ங)

கலைய னுண்முலைப் பாலமு தருந்திலெக் கலையுந்
தொலைவி லாதுற லரிதரோ பெரிதினஞ் சுதரா
நிலையி னார்செள ளம்முத லயன்செய ளிரம்பி
மலையி னார்கிதி வணிகரா யணிபெற வளர்நான். (ச)

கண்டு வேதனும் வாணியு மகிழ்ந்தவர் கலப்ப
மண்டு சீரள கைக்கிறை மகந்தர வந்தே
யண்டு மாயிர மாதரை மணஞ்செய வமைத்துட்
கொண்டு மைந்தர்மா தர்கண லம்பெற வருள்கூர்ந்தார். (ரு)

நலம்பெ றும்பெரு மையந்தர்பூத் தந்தைபா னண்ணி
யிலம்பெ றுந்தமி யேங்கணூல் வகைப்பொரு ளென்னும்
பலம்பெ றும்பரி சருளென வாயிரம் பகுதிக்க்
குலம்பெ றுந்தனி வணிகரா யத்தலங் குறுகி. (சு)

நீதி சேர்க்கிந் திரத்தலத் தெய்தியே நீவி
ராதி தாளிலர்ச் சனைசெய்திர் செய்திரே லருட்செஞ்
சோதி யீய்குவன் யாவையு மென்றயன் சொலப்பார்
மீதி லுற்றவ ராச்சனை செய்தனர் விழைவால். (௭)

வேறு.

ஐந்து மூத்தமா யிலிங்கமு லந்தொடுத் தந்தமும் நமர்ந்
தோன்வந், அதந்து மாமுகத் தோடுநின் நறைவனும் மனத்துள
வறிந்தோம்பா, முந்துவாணிகஞ்செய்தராசும்பொனான் முகனருள்
சுவன்மாலு, முந்து மாதலா முதவுவன் கலைமகண் முழுமணி
தருவாளால். (௮)

நீறு கண்டுகை யஞ்செழுத் தருள்வன்யா னீவிற்கொள் ளுதிர்
கோட, லூறு பல்பொருள் வீற்றலி லெட்டிலொன் றாதிய மாய்க்
கொண்டு, மீதும் வாழ்வுற வாழ்குதிர் மூவரை வேறென நினையா
மந், நேறு மன்பொடும் போற்றதி ரீற்றினிற் நேறும்வீ டடைவீ
ரால். (௯)

தொன்று.தொட்டுநுங் குலங்களா யிரங்களுந் தொகைவகை
விரியாக, வின்று தொட்டுவேய்க் குழுவென வோங்குமென் றியம்
பிரீ டியமாலம், பொன்று தொட்டுமுப் புரம்பொடித் தவன்மறை
ந் துறைந்தன னவரவ்வா, நன்று தொட்டவண் வநிந்தனர் கமலையு
மவரிடத் தமர்ந்தாளால். (10)

தனதன் மாமரு கர்க்குவாழ் வானதத் தலமத னாலேயத்
தனதன் மாநக ரென்னுநா மமுமது தரித்தது தவத்தீர்கா
ளனதன் மான்மிய மெளிதலத் திரேதமா மவ்வுகந் தனில்வேத
னனதன் மச்சுவா யம்புவா மநுவும்வந் தருச்சனை புரிந்தானால். (11)

வேறு.

துவாபர யுகத்தோர் கற்பந் தோன்றவேழ் கடலுஞ் சூழ்ந்தே
யவாவருந் துருவ மண்ட லத்தள வளவ வார்த்தே
திவாவரும் போது பாரிற் செனங்கன்யா வரும்வே ரீஇமா
தவாவா வேத வென்ற தானுமா நகரைச் சார்ந்தார். (௧2)

அருட்கட லாய தாணு வருள்கொடங் கமர்ந்தா ரங்க
 னிருட்கட லாதி யான வேழ்கடல் வரல்பார்த் தையன்
 மருட்கட லகற்றுந் தன்கை வன்னியை விடுப்ப துன்னிப்
 பொருட்கட லாடு போயப் புனலறப் பொசிக்குப் போது. (கௌ)

அடரெரி யடுவ தென்னன் றலைகட லேழு மாதிச்
 கடரவன் றனைவி னாவச் சுசீந்திர நாதன் கையிற்
 படரெரி யாகுநீரப் பதிப்புருந் திறைஞ்சி லிந்த
 விடரெரி நீங்கு மென்ன வெழுந்தவ னரிமைப்பி னெய்தா. (கௌ)

எய்தியேழ் மறையோ ராயவ் வேழ்கடல் களுந்தம் பேரான்
 மைய்திகழ் வாவி தந்தவ் வாவிபுண் மூழ்கி யூழிச்
 செய்திக ளகல வெய்தாய்ச் செய்தன தவமவ் வாவிச்
 கைதிகழ் தானம் யாதென் றறைதிரே லறைகு வாமே. (கௌ)

உன்னுறு புனித வாவிச் சீழ்புறத் துவரி தாணு
 முன்னுறு வன்னி மூலை முதுகன்ன லாழி யீசன்
 மன்னுறு சபைக்குந் தெற்கு மதுக்கட லதற்கு மேற்கார்
 தன்னுறு நெய்யின் வேலைத் ததித்தட மதன்மேல் பாலாம். (கௌ)

ஆங்கதன் வடபாற் பாலா மத்திய தனக்கு வாயுப்
 பாங்கரிற் புனற்சிந் தாமிப் படிபரந் தானைச் சூழ்ந்து
 தாங்கமழ் வாவி மூழ்கிற் சத்தவா ருதிக்குண் மூழ்குந்
 தீங்கறு பலன்வந் தெய்துந் திண்ணமென் மெண்ணு வீரால். (கௌ)

விமலமார் தாணு வுக்கு மேற்கோர்மா முனிதன் பாலாற்
 கமலமார் தீம்பா னல்கு மமுதமாய் கடலை யண்ணல்
 கமலமாய் கண்ணு லோக்கிக் கருணைகூர்ந் தெழுவ ராகி
 முமலமாய் கறவே நோற்பார் முன்புவந் துவந்து சொல்வான். (கௌ)

தவம்புரி கடல்க ளாமந் தணர்களே கேண்மி னம்பா
 னவம்புரி விச்சுவ கன்ம னண்ணுவ னண்ணிக் கீழ்பாற்
 சிவம்புரி யுவரி வேலை வேலையின் நிசையிற் மெண்ணீ
 ரவம்புரி யாது சென்னிக் காட்டுவ னுட்டும் போது. (கௌ)

அன்னகன் லீரை யுங்கட் கருள்வன்மா சகல வென்றான்
முன்னவ னப்போ தீசன் முன்னர்விச் சுவகன் மன்னான்
மன்னவ னவனை நோக்கி மதிவலாய் நீபேராய்த் தென்பார்
அன்னுவே லையிலோர் தீர்த்தந் தேதாற்றும்வா றுற்று வாயால். (1)

நாந்தின மாமிந் தெண்ணீர் கன்னிலத் தூடே யோடிப்
போந்தின றீர வேலை புகவதிற் புனித ராடித்
தாந்தின கரன்போற் சுத்தந் தூன்பெறப் புரிதி யென்றே
காந்தின வெளியான் வித்தவ கன்மனுக் கியம்பி னானே. (2௧)

அவ்வண்ணஞ் செய்கின் றேனென் மடிதொழு தமல னுன
செவ்வண்ண லிங்கத் தாட்டுந் தீம்புனன் முக்கூ றுகி
யுய்வண்ண முப்பார் செல்ல வுன்னின னுன்னுந் தன்மை
யெவ்வண்ண மிவ்வா றேழு விழைவர்போன் மெழுந்த மாதோ

ஒன்றுமே லுலகிற் சென்று மொன்றுகி முலகிற் புல்லு
மொன்றுதெற் குவரிக் கேகு மும்பரு முரகர் தாமு
மொன்றுகி ரெய்து மார்க்கத் துற்றுமுப் பொருளுந் தாமா
மொன்றுகண் மெய்தோ மிங்கென் றுறைவரவ் விழைவ ரெல்லாம்

தேங்குதெற் குவரிக் கேகுந் தீர்த்தமுந் தானுப் பேர்பெற்
றோங்குமங் கதனிற் றேயந்தோ ருன்னின துறுவார் முன்ன
ராங்குரின் றிறைஞ்சம் வேலை யந்தணர் தமைத்தார்க் கொன்றை
தாங்குசெஞ் சடையோன் பார்த்துஞ் சஞ்சலந் தவிப்போங் கேண்
மின். (2௨)

உங்களுக் காகத் தென்பா லுவரியின் கரைக்கோர் தீர்த்த
மங்கள வினிற்செய் வித்தோ மாதிரைக் கவிவா ரத்தின்
மங்கள முறைபா மாமி மணிமுடிப் புனலாங் செய்து
துங்களன் புறவன் வீரி னொடியினிற் படிசூ வினே. (23)

படிந்தரீ ரெழுந்த மார்க்கம் பார்த்ததின் வழியிங் கெய்தி
முடிந்தபி னமுத லிங்க முலத்தி லெனைக்கண் டின்ன
மடிந்துமெஞ் ஞானச் சோதிந் சடைபயையுந் தரிசிப் பிேரந்
கடிந்ததி நீங்கு முன்போற் கடல்களுக் கணிப்போ டோங்கும். (24)

வேது.

இந்த வண்ணநீ ரெய்துதி ரெனத்தோழு திறைஞ்சி
யந்த வண்ணமான் கெய்தியப் புனல்படிந் தந்நீர்
வந்த வண்ணமன் னகருநீஇத் தாணுவை மன்றச்
சந்த வண்ணலை வணங்கியே வலம்புரிச் சங்காய். (௨௭)

வந்து ஞானவா வியிற்புகுந் தாதியை வழிபட்
டிந்து சேகரன் கருணைபெற் றுழியா மெழுவர்
சிந்து வாமவ ரிடத்தகன் றளர்களுச் செயலா
லந்த மாநகர் சங்ககேத் திரமென லாகும். (௨௮)

ஆய லிங்கத்துக் கைந்துகூப் பீடுதூர முந்தான்
சேய தன்மகேத் திரமதி னுன்கவாந் திசைக்கண்
யே கைமுழ மாயிரஞ் சதாசிவ சொருப
மேய மேலவ ரடியிடா ரத்தல மிசையே. (௨௯)

திதிள் மைக்கடற் றுணுவின் நீர்த்தத்தின் நீர்த்
தாதி சத்தியாங் கன்னிகை தவம்புரிந் தமர்ந்தா
ளோதி லற்புத மச்செயல் கேண்மினென் றொளிரேர்
சோதி யைத்தியா னித்துரை செய்குவன் சூதன். (௩௦)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் ௩௨௦.

பிசு-வது கங்கை யுற்பத்திச் சருக்கம்.

எம்மை நோக்கி இனிதினி தென்றசைத்த சென்னியை யுடையமாதவ
ரே! கேண்மினென்று சூதர் சொல்கின்றார். முதலாகத்தில் நான்முகன்
ன் பதியில் விருப்பால் ஒரு வேள்வியற்றினன்; அதிற்ருமரை மலராயிர
த்தினெவ்வோரிதழாக வாருதிசெய்ய, ஆயிரஞ்சிறுவர் அவனுரத்திற்றேன்
றவும் வானியைப்பார்த்து இந்த மைந்தரை நின்முலைப்பால் கொடுத்து அழ
காகவளர்க்குதியென; அவ்வாறவன் வளர்க்கக்கலைவளர் மதியெனவளர்ந்து,
கலைமகன்முலைப்பாறாருத்தினைமயிற் சகலக்கலைகளுந் தரித்து, ஜாதக நாம
கன்னவேதன் சிகா யஞ்ஞோபவீத முதலியகருமஞ்செய்து தீர்த்து மலைபடு
பொருள்வணிகராயணிபெற வளரும்போது, வேதனும் வானியும் பார்த்து
மகிழ்ந்து, இவர்கூடியிருத்தற்குச் சிறப்புப்பொருந்திய அழகைக்கிறையான
ருபேரனை, யாயிரமாதரை மகட்கொடையாக மணஞ்செய்வமைக்கச்சம்
மகிழ்துநல்கு-மைந்தர் மாதர் நலம் பெறவருள் கூர்ந்தான், அந்நலம் பெ

ற்றமைந்தர் பிரமனிடஞ்சென்று யாங்கள் நால்வகைப்பொருளின் பலன் பெறும் விதம் அருளென; நீவிர் ஆயிரம்ப குதிக்குலம் பெறும் வணிகராய் ச் சுசீந்திரமடைந்து சசிதரன் பாதத்திலருச்சிப்பீரேலி யாவையும் அருள்வானென்று கூற; உலகத்தில் வந்து அவ்வாறுசையி னருச்சினை புரிந்தனர். பஞ்சமூர்த்தமாய் விளங்குமிலிங்கத்தினடிதொடுத்தந்தம் வரையமர்த்தோன் ஐமுகத்தோடுந்தோன்றி தும்மனத்துளதறிந்தேம்; வாணிகஞ்செய்யுந் திராசும் பொன்னும் நான் முகன் அருள்வான்; உயர்ச்சி பொருந்திய துலாம் மாதவன் அருள்வான்; கலைமகன் முழுமணியருள்வான்: நீறுகண்டுகை ஐத்தெழுத்து இவற்றையாம் அருள்வேம்; நீவிர்கொள்ளும் பொருளிலெட்டிலொன்றி லாபங்கொண்டுவாழ்வீர், மூவரையும் வேறென்று நீனை யாமலன்பொடுபோற்றுவிர், வீடடைவீர்; பரம்பரையாகவுங் சள் குலங்களா யீரமுந்தொகைவகை விரியாக மூங்கிற்கூட்டம்போற் பெருகி வளருமென்றருளி முப்புரம்போடித்தவன் மறைந்தனன். அன்று தொட்டவண்வதிந்தனர்; கமலையும் வரிடம் வதிந்தாள். தனதன்மருகர் அத்தலத்தில் வாழ் தலாற்றனதன் மாநகரமென்று பெயராயிற்று. திரேதாயுகத்திற் பிரம தேவன் மகன் சுவாயம்பு மதுவந்தருச்சினை புரிந்தான். துவாபரயுகத்தோர் கற்பத்தோன்ற வெழுக்கடலுஞ் சூழ்ந்து தருவமண்டலத்தளவளாவியார் க்கு, உலகத்துள்ள சீவர்களியாவரும் பயந்து தாணுமாநகரைக்கிட்டி அக்கடவுளினருளைக் கொண்டங்குவதிந்திருந்தார்; அங்கனமிருக்கையில் அத்ததிவரனோக்கித் தாணுதன்கை வன்னியைவிடுப்ப, அது கடலினைப்புன லறப் பொசிக்கையில் அவ்வெப்பத்திற்காற்றது இஃதென்னையென்று சூரியனைக் கேட்க, அவன் சுசீந்திரத்தண்ணல் கரத்தெரி; நீவிரப்பதி புருந்தப்பதியை யருச்சிக்கிறீருமென்றிப்ப; உடனே யெழுக்கடலும் ஏழுமறைபவராய்ப் போய்த் தம்பேராலேழுதடாகந் தோன்றுவித்து அதின் மூழ்கிமுன்செய் வினையகலத்தவயியற்றினர். அவ்வாவியினிடமாவது ஞானதீர்த்தத்தின் கிழக்கினுவர்க்கடல் தென்கிழக்கிற் கருப்பஞ்சாற்றுக்கடல் தெற்கின் மதுக்கடல் அதன் மேற்கினெய்க்கடல் அதன் மேற்கிற் றயிர்க்கடல் அதன் வடக்கிற் பாற்கடல் வாயுமுலையினல்லதண்ணீர்க்கடலாம். இப்படிச்சூழ்ந்துள்ள சத்ததீர்த்தத்தின் மூழ்கிற் சத்த சாகரத்தின் மூழ்கின பலன் வந்தெய்து ம்: இது நிச்சயம். தாணுவுக்கு மேற்குள்ள பாற்கடலை யுண்ணல் கண்ணுனோக்கித் கருணைகூர்ந்து அவ்வவ்விடத்திற்கவஞ் செய்யுமழுவர் முன்றோன்றி, யந்தணரேகேண்மின்! நம்மிடம் விச்சுவகன்மன்வந்து சீழ்பாலுள்ள தெளிந்த நீரை நமது சிரசிலபிடுகஞ்செய்யும்போது அத்தீர்த்தத்தை நுங்கட்கருளுவேம்.என்றார். அப்போது ஈசன் முன்விச்சுவகன்மன்வர, அவனைக்கோக்கி மதிவலாய்! நீ தென் சமுத்திரத்திலோர்தீர்த்தத் தோற்றுவிப்பாய், யாந்தினமுமாடியதீர்த்தஞ் சமுத்திரம்போய்ச்சேரவும், அதிற் புனிதராடித்தினகரன் போற் சுத்தமுறவும் இயற்று தீயென்றருள்; அவனும் அங் வண்ணஞ்செய்கிறேனென்றடிதொழுது அபிடேசதீர்த்த மூன்று கூறுங்

செல்லவுன்னின். ஒன்று மூவிறைவரானதுபோல், ஒன்று மேலுலகத்
து மற்றொன்று கீழுலகத்தும் வேறென்று தென்சமுத்திரத்துமாகச்சென்
றது. தேவர்களுநாகர்களு மொன்றுசேர்ந்து தீர்த்தஞ் செல்வழிச்சென்
று, முப்பொருளுந் தாமாமொருபொருளைத் தரிசித்துயந்தோமென்றங்குறை
ந்தார். தென்கடலுக்குச் செல்லுநீர்த்தமுந்தாணுபெயரைப் பெற்றுவிளங்
கிற்று. அதின் முழுகுவோர் கருதியதடைவார். முன்றவஞ்செய்யந்தனை
ரைத்தாணுநோக்கி னுஞ்சஞ்சலந்தவிர்ப்பெம்; உங்கட்காகத் தென்சமுத்திர
க்கரையில் ஒரு தீர்த்தமியற்றினோம்; ஆதிரையினுஞ் சக்கிரவாரத்தினுமியா
மாமிநீர்த்தந் தென்கடற்கெய்தும்; அதிலிஃகணத்தே முழுகி அதன் மூல
மும் அமிர்தலிங்கத்தின் மூலமுமெஞ்ஞானச்சடையுந் தரிசிப்பீராகிற் றுகித்
தவக்கினி நீங்கும். இப்பிரகாரநடமினென்றருள; இறையைத்தொழுது அ
ப்பிரகாரமதின் முழுகித்தாணுவைவணங்கி வலம்புரிச்சங்காய் வந்து ஞான
வாவியிற்புகுந்து ஆதியை வழிபட்டு அதன் கருணைபெற்று ஏழுசுந்துந்தத்த
மதிடஞ்சென்றன. இக்காரணத்தால் அந்நகரத்துக்குச் சங்ககேஷத்திர
மென்றுபெயராம். அப்பேர்ப்பட்ட இலிங்கத்துக்கைந்து கூப்பிடுதாரந்
தான் தன் மகேஷத்திரம்; அதனான்குதியையினும் கைமுழமென்றுக்காயி
ரஞ் சதாசிவலிங்கமாம். சத்துக்களவவிடத்திற் கால்வையார்கள். குற்ற
மற்ற தென்சமுத்திரத்திற் சங்கமஞ்செய்கின்ற தாணு தீர்த்தத்தில் ஆதிசத்
தியாங் கன்னிகை தவம்புரிந்தமர்ந்தாள். அவ்வற்புத்ததைக் கேண்மினெ
ன்று சோதியைத்தியாமித்துச் சூதர்சொல்கின்றார்.

முற்றிறறு.

யௌ-வது கன்னிமா குமரிச் சருக்கம்.

ஓதும் செள்ளியங் கிரியின்முன் னோன்முத லுக்கத்திற்
போது வானவர்க் குமையொயி முவந்துமெய்ப் போத
மீது கேண்மினென் றிசைத்தன னந்தநா ளிலமய
மாது கன்னிகை யாயருச் சித்தனள் வரனை.

(௧)

புட்ப காசையென் றொருதிரு நாமமும் புனையாத்
தட்ப மாநய னுனந்த வெள்ளமஞ் சனமாத்
திட்ப நாசிச்ச வாசமும் வாசமாச் சிறந்த
நட்ப னுர்க்குநன் னகையொளி மலருமா நண்ணு.

(௨)

மெய்யி னுற்றவுண் மகிழ்ச்சியுந் தாமத்தின் விதமா
மையி னுற்றவாள் விழியொளி தீபத்தின் மயமாத்
துய்ய நற்கவை நாவமு தத்தினிற் கவையாச்
செய்ய நற்செவி மூலத்தி னோதைவாத் தியமா.

(௩)

பூசை யிந்தவா நீசனைந் தானைப் போதி
லாசை யோடென தன்னைமூன் றுகம்புரிந் தனளா
லோசை யின்னுரு வானவ னெதிர்ந்தன னுரைப்பான்
காசை நீசெயும் பூசையிங் கார்செயக் கடவார். (ச)

உனக்கு வேண்டிவ தென்னென வுனைவிடா துறவே
யெனக்கு வேண்டிவ தென்றன ளென்றலு மிறையுன்
றனக்கு வேண்டிவ தளிக்குவ னிள்ளை நீ தனித்தென்
மனக்கு வேண்டிய பூசையிங் வாறுசெய் வாயே. (ரு)

வேறு.

ஆயிரஞ் சதூர யுகமொரு பகலா மயற்கவர் பதினமரங் கிறக்
கின், மாயவற் கொருநாழிகையதா மந்த மாயர்பன் னிருவர்போ
ங் காலே, யோய்தரு நிமிட மாமெமக் கப்போ துருத்திர னெனும்
பெயருறுவே, னேயமா தவஞ்செய்யவ்வள வுனையா னெய்துவன்
றவஞ்செயற் கிடமே. (சு)

கேடுறாத் தெற்கு ஞானகா னனத்திற் கீழ்திசை கடற்கரை
யதிற்சென், நீடுறா வாணன் றனைவதைத் தொருகை யிடைபிடை
ச் சேர்த்திமற் றொருகை, வாடுறா மாலே தாங்கவங் விடத்தில் வை
குதி மாதசோ ரெழுவர், நாடுறா நின்னைச் சூழ்தர நீயு நற்றவ
மியற்றுதி நானும். (ஏ)

பூரண சபையுட் பிரமசா ரியுமாய்ப் பொருந்துவன் றிருந்
திழா யெனநின், றூரண முதல்வன் சொலத்தொழு துடனங் ககன்
றுதென் கடற்கரைக் கணுகிக், காசண் கன்னி யமர்த்தன ளதனும்
கன்னிகா கேத்திர மெனவேழ், தாசணி புசமு மித்தலங் தனிற்
நீர்த் தமும்பதி னொருவகை யுளவால். (அ)

திணிகொள்சக் கரஞ்சா வித்திரி காயத் திரிகலை வாணிகள்
னிகைமா, கணபதி தானுங் பிதிர்மிதிச் பிரமங் கமழ்சிலை யெனப்
பதி னொன்றாய், மணமுறு தீர்த்தங் களிப்படிந் தவர்க்கு வல்வினை
யெய்துபா தகங்க, ள்ணைவரு தெழுமுன் றுந்தலை முறையுள்
ளவர்களும் பரகதி யடைவார். (ஆ)

தன்னிகர் புடைத்த வேழமூத தாக்கன் சகலமு முயிர்த்தமா தாவாங், கன்னிகை தனக்கே வற்றொழில் புரியக் கதிர்மணிப் பீடமீ தன்னே, துன்னிய வடிவ மொருபுகம் கொண்டு தொழுதுபின் றுதித்துட னினைத்து, மன்னிய மனிதர் மனிதரோ வன்று வா னவ ரானவ ரவரே. (10)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் ஐகய.

10-வது கன்னிமாகுமரிச் சருக்கம்

இரேதாயுகத்தில் வெள்ளியங்கிரிபருவத்தில் எம்மண்ணலுமையோடு தேவர்க்குக்குச் சிம்கனஞானத்தைக் கேண்மினென்றுபதேசித்தான்; அக்காலத்திலுமயமாது கன்னிகையுருக்கொண்டு புட்பகாசையென்னு நாமத்தோடு தன்னுயகனை, ஆனந்த பாவ்பமேமஞ்சனமாகவும் சவாசமே வாசமாகவும் நகையேமலராகவும் உண்மகிழ்ச்சியே தூபமாகவும் மைவிழியொளியே தீபமாகவும் இரசனையேயறுசுவைப்பதார்த்தமாகவும் சுரோத்திரமே வாத்தியமாகவும் கொண்டு ஐமுகத்தாமரையில் ஆசையோடு மூன்றுகம்பூசைபுரிந்தாள். ஓசையுருவானவன்முன்றோன்றி நீ செய்யும் பூசை யிங்கார் செயவல்லார்! உனக்கு வேண்டிவெண்ணையென்றாள்; இடைவிடாதுன் னோட பின்னமாயிருத்தலேவேண்டிவென்றாள். அவளை யிறைவன் இன் ன நீ யேகாந்தமாயென் மனதுக்குவேண்டிய பூசையிவ்வாறுசெய்யில் உன க்கு வேண்டிவதளிப்பனென்றாள்; ஆயிரஞ் சதாயுகமயற்கொருபகாலம், அயனிற்பின்மர் தஞ்சி னரிக்கொருகழகையாம், அவரிற்பன்னிருவரொழி யிலெமக்கொருநிமிடமாம், அப்போதுருத்திரனென்னும் பெயாபெறுவே ன் அதுவரைமாதவஞ்செய் யானுணையெய்துவன்; தவஞ்செய்தற்கிடந்தெற் கேருனகானனத்தின் கீழ்த்திசைக்கடற்கறையாம், அகிற்சென்றிருகை கூப்பி வாடாத மணமாலை தாங்கச்சத்தமாதர் சூழ்ந்திருப்பத்தவியியற்றிது; யானும் பூரணசபைக்குட் பிரமசாரியாயிருப்பேன், என்று முதல்வன் மொழியவணங்கியங்கமர்ந்தனன். அதனூற் கன்னிகாசேஷத்திர மென்று பேர்பெற்றது. அதில் சக்கரம் சாலித்திரி காபுத்திரி சலை வானி கன்னிகை கணபதி தானு பிதிர்பிதிர் பிரமம் சிலை என்று பதினொருவகைத்தீர்த்தமு ளது. அதிற்படிந்தார்க்கு வல்வினையும் பாதகங்களு நீங்கும்; மூவேழ்தலை முறைவரையும் பரகதியடையும். சத்தமாதாக்கள் சகலமும் பெற்றமாதா வாங்கன்னிகைக்கு ஏவற்றொழில்புரியுப், பிரகாசம் பொருந்திய நவாற்றின சிம்மாசன மீது அன்னையொளிருங் காசூதியை யொருபதல் கண்டு தரிசித்து ப்பின்றுதித்து உடனே நீனைத்து நீலைபெற்ற மனிதர் மனிதரோ! அல்ல; வானவர்தான்.

முற்றிற்று.

10 அ-வது அகத்தியன் பூசைச்சருக்கம்.

சென்னி யைந்துடைச் செம்மலை யுன்னிய
கன்னி தன்மையைக் கட்டுரைத் தாமினித்
தன்னி யைந்த தமிழ்முனி தாணுமுன்
றுன்னி யர்ச்சனை செய்தது சொல்லுவாம். (௧)

தெக்க ணத்திசை செல்லென வன்றவன்
முக்க ணத்தன் மொழியப் பொதியினி
லக்க ணத்தில கத்தியன் போந்துல
கெக்க ணத்தரும் வாழ்த்தவி ருந்தனன். (௨)

அங்கி ருந்தவ னாகிச சீந்திர
மிங்கி ருந்ததெ னரினைத் தேகியே
கொங்கி ருந்தபொற் கொன்றையி னுன்வலப்
பங்கி ருந்து பனிமலர் தூவினான். (௩)

ஆறு திங்கள் ருச்சனை செய்துபின்
னேறு தங்குமி றைவன்வர் தெய்தினான்
கூறு சும்பமு னிகரங் கூப்பியே
பூறு சிந்தையோ டொன்றுவி னுவினான். (௪)

இத்த லந்தனி லென்பெய ராலொரு
சித்த லிங்கபி ரதிட்டை செய்வனென்
கைத்த லங்கொ டமைத்தது காண்பிர
மத்த லஞ்சம்ம தத்தலங் கேளென. (௫)

கிளக்கு மித்தலத் திற்குக் கிழக்கொளி
விளக்குங் கன்னிகை தானத்தின் மேற்குல
களக்கு மொன்றைய மைத்திடென் றுருயிர்
வளர்க்குந் தாணும றைந்துறைந் தானரோ. (௬)

முன்ன வன்சொன்மு றையகத் தீசுர
மென்ன வன்னவி டத்தொரு லிங்கத்தைத்
தன்ன தாகவுந் தாபிதஞ் செய்துபின்
பன்னி ரண்டுப ரிதிக டம்மையும். (௭)

ஆறி ரந்தண ராகவங் காக்கியன்

பூறு தன்பெய ரோடையொன் றாங்கணமத்

தீறில் பூசையி யற்றின னென்றன்னோன்

கூறி னானக் குலமுனி வோர்க்கெலாம். முற்றிற்று. (அ)

ஆகத்திருவிருத்தம். ஐங்.

ஐ-வது அகத்தியன் பூசித்த சருக்கம்.

பஞ்சமுகமுள்ளகடவுளை நினைந்து தவஞ்செய்த கன்னி சரித்ததையுரைத்தாம், இனியகத்திய முனியருச்சனை செய்ததைச்சொல்வாம். முக்கணன் மெக்கணன் செல்லென்ற மொழியையுட்கொண்டு, அக்கணத்தில் கத்தியன் பொதியையின வந்து சசீந்திரமீங்கிருக்கின்ற தெனக்கருதி, பொற்கொன்றையன உலப்பாவிருந்து பன்மலரானருச்சித்தான். ஆறுமாதமருச்சனை செய்தபின் னேறுதங்குமிறைவன்றோன்ற; கும்பமுனிகரங்கூப்பி இத்தலத்திலென் பெயராணோரிலங்கப்பிரதிஷ்டை செய்யவேண்டுமென; அதற்கத்தன்கைத்தலமமைத்து இதன் கிழக்கும் கன்னிகுமரிக்கு மேற்கு மானமத்தியவிடத்திலமைத்தி யென்றருளித்தாணுமறைந்தனன். அவ்வாளுஞ்ஞாயின்படி அகத்தீசரமென்றோரு தலமுண்டாக்கி, அதிற் சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டைசெய்து, பன்னிரண்டு சூரியரையும் ஈராறந்தணராக்கித், தன் பெயராணோர்தீர்த்தமுமமைத்துப், பூசைசெய்தனென்று முனிகணங்களுக்குச் சூதர் விளம்பினார்.

முற்றிற்று.

ஐ-வது மருத்துமலைச் சருக்கம்.

சாற்று கன்னிதன் றுனத்துக் குமிடற்

மாற்று ஞானவ னத்திற்கு ஈரப்பணை

தோற்று சித்தவ ரைச்செயல் சொல்லெனத்

தேற்று மன்பர்க்குச் செப்புவன் சூதனே. (க)

வேறு- நாடியற் கைலையை நண்ணி யொன்பது

கோடிசித் தர்கண்மறைக் குழகற் கண்டிகொண்

டாடியற் புதவெம தல்ல றீரென்

நீடியற் கையைத்தனி நிகழ்த்து னீரென்றான். (உ)

தீயதா னவர்களெத் திசையு மாயின

ராயதா லோரிடத் தகற லுக்கரி

தேயதா னவர்க்கிழக் கெய்தி டாவகை

மோதோர் செயறா வேண்டு மென்றான். (ங)

கானமார் தென்கடற் கரையிற் றுணுவின்
 றுனமா மதன்கிழக் காகத் தன்னிகர்
 மானமாம் பூரண வரையொன் றுண்டதி
 லானமா மூலிக ள்னைத்து முண்டரோ. (ச)

விண்டிடு மக்கிரி மேவி யம்மருந்
 துண்டிடுஞ் சித்தியெய் துறுமுற் றேருமைக்
 கண்டிட வரிதுமக் கவரைக் காணலா
 மண்டிடு மங்கனென் றண்ண லோதினான். (ரு)

ஆங்கக னற்சிலம் படைந்து சித்தர்க்
 டாங்கண பேதியாந் தடமும் பூரண
 வோங்குபுட் கரணியு முடன்கண் ணேங்கலாந்
 தேங்கவுட் டடங்களுந் தெரிநதுண் டானரோ. (சு)

உண்டிசெத் தியையடைந் துற்ற தன்மையால்
 விண்டிசெத் தக்கிரி யெனவு மேவுமாற்
 பண்டிநற் றசரதன பாலன் சேனையை
 மண்டிபோ ரரக்கர்கோன் மடித்த வாற்றினால். (எ)

அன்றுமா ருதியகன் றவுட தக்கிரி
 யொன்றுகொண் டிறவவ னுற்ற சித்தர்க்
 ணின் றுநீர் வருணனை வேண்ட நீடிரு
 டின்றுபோ தெழுமழை சொரிவித் தானரோ. (அ)

சொரிந்தகார் நனைப்பவே தோற்று மாருதி
 • தெரிந்தமெய் யுதரிடச் செங்கை வெற்பினின்
 றிரிந்தநல் லவுடத மெங்கும் வீழ்தலாற்
 புரிந்தசீ ரவுடதப் பொருப்பு மானதால். (க)

தொக்கிருங் கலியுகந் தனிலோர் சூத்திரன்
 வக்கிர னென்பவன் மருவுஞ் சித்திதா
 னக்கிரி வந்தடைந் தளனங் காதலான்
 மிக்கினர் வக்கிர வெற்பென் றோதுவார். (ஊ)

சிகரநீ டவுடதச் சிலம்பின் மேன்மையைப்

பகரவே யரிதுமுன் பரசி ராமன்றான்

நகரவார் குழலுமை தழுவுந் தாணுவைப்

புகரற வர்ச்சனை புரிந்த தோதுவாம்.

(கக)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் ருசகூ.

யுக-வது மருத்துமலைச் சருக்கம்.

கன்னிமாகுமரிக் கிடப்பாலாகியும் ஞானவனத்துக்கு மத்தியாகியுமுள்ள சித்தபருவத மகிமையைச்செப்புவி்ரெனச்சுதர் சொல்வார். நவகோடிசித்தர் கைலையையடைந்து மறைமுதலைத்தொழுது அற்புதனே! தீயதானவ ரெக்திசையும் பரவியிடறுத்து கின்றனர்; அவர் நயனத்துக்கெட்டாத செயலளிப்பாயென்று விண்ணப்பிக்க; அத்தன் மேற்காட்டியசித்தவரையுணர்த்தி அதின் மூலிகளனைத்து முண்டு அங்கடைந்து மருந்துண்டு உம்மை யொருவருநோச்சக்கூடாமலு நீவிரெவரையும் பார்க்கக்கூடவு முள்ள சித்திபெற்று வசிப்பீரென்றருளினார். உடனே யக்கிரியடைந்து; பேதிக்கின்ற தடமும் புட்கரணியும் உலகனைத்துந் தேற்கு மெளடதங்களுந் தெரிந்துண்டு சித்திபெற்றனர். அதனாற் சித்தகிரியென்று பேர்பெற்றன முன்னொருகாலிராமன் சேனையை இராவணன் மடித்ததனான் மாருதியெளடதகிரியைக்கொண்டுவர, அங்கிருந்த சித்தர் வருணனைவேண்டச், சத்தமேகங்களுஞ்சொரிந்தன; மடிந்த சேனையெழும்படியாக வெற்பினின் றுமழையானெளடதம் வீழ்தலான்மருத்து மலையென்றுபெயராம். இக்கலியுகத்தில் வக்கிரன் என்னுமொரு சூத்திரன் சித்திக்காக வங்கடைந்தனன்; அதனாற் வக்கிரகிரியென்றுமாம். உயர்ந்த விம்மலையின் மகிமையை யியம்பவரிபதாம். இனிப்பரசிராமன் றுணுவையருச்சித்த கதையோதுவாம்.

முற்றிற்று.

உல-வது பரசிராமன் பூசைச் சருக்கம்.

பெருமை மாமுனி யியமதக் கனியொரு பிண்ட

முரிமை யாயமைத் திரேணுகைக் களித்தவ ஞாதரத்

தருமை யாயரி தோன்றியவ் வரியிமா சலஞ்சேர்ந்

திருமை மாதவஞ் செய்துபின் கயிலையி லெய்தி.

(க)

அண்ண லைத்துதி செய்யவென் னய்யவுன் னாகத்து

ளெண்ண லைப்பக ரெளப்பகர் வானெனக் கெதிரா

நண்ண லர்க்கொலை செய்கவென் றனைவெல்க நானென்

றுண்ண லத்தினை புரைக்கவவ் வுரைக்கர னுரைப்பான்.

(உ)

தகசு

சுசீந்திர புராணம்.

நினது செப்கைமற் றெவையுமென் செய்கைநா னீயுள்
மனதி யற்கையென் னியற்கையென் போன்மழுத் தாங்கி
யுனது ளப்பரி செப்பரி சப்பரி சுஞற்றென்
மனத கற்றுவா ரெவரென வரமளித் தகன்றான்.

(ங)

கரத்தி லேபடை தரித்தவெந் தரையெலாங் கடிந்து
வரத்தி லேயுயர்ந் தொருவரு மெதிரிலா மையின
லுரத்தி லேமிசூத் தவன்கையின் மழுவையோங் கொலியம்
பரத்தி லேவிடித் தகற்றியப் பாரெல்லாம் பாரா.

(ச)

வளம் யேந்திர கிரிக்குமேற் கனைத்துமா மறையோர்
கொளவு மீய்ந்துபின் னம்மயேந் திரவரைக் குறுகா
வுளம் தோய்த்தழி மிகுந்துவேந் தரையெலா முயிருண்
டளவி னீண்டபா தகஞ்செய்தே னென்றுள மயர்ந்தான்.

(ரு)

இந்தக் காதரந் தீர்வதெப் பரிசென வெண்ணி
முந்தக் காசிபன் றனையடைந் தித்துயர் மொழிய
வந்தக் காதரந் தாணுவின் மலர்ப்பதத் தலரே
சிந்தக் காதரந் ரஞ்செலு மெனவனோன் செப்ப.

(சு)

பரசி னாறுட னடைந்தனன் சுசீந்திரப் பதிவாழ்
பரசி னாழி மலரினிற் பணிமலர் பரப்பிப்
பரசி னாகம் றினன்வினை யனைத்தும்பின் பணிந்த
பரசி னன்மயேந் திரத்தகன் றனனெனப் பகர்ந்தான்.

(ஏ)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் இருபு.

உயி-வது பாசிராமன் பூசித்த சருக்கம்.

பெருமைபொருந்திய சமதக்கினி முனிவர் உரிமையோடி ஓரணுகைக்
கொருபின்டமளிக்க, அவருந் தரத்திலருமையா யரிதோன்றி இமாசலஞ்
சேர்ந்து மாதவஞ்செய்து பின்கையிலையையடைந்து சிவபெருமானைத் துதி
செய்ய, அவன் என்னைய! உன் கருத்தைச் சொல்லென்றருள்; எனக்கெதிர்
வருஞ் சத்துருக்களைக் கொலைசெய்யவும், என்னையானேயன்றி மற்றையரா
ற்றொலையாதிருக்கவுமே யென் கருத்தென்றான். அரன் நினது செய்கை
யெவையுமெனது செய்கை, நானே நீ உன்னியற்கை என்னியற்கை, என்
பொன் மழுத்தாங்கி யுன்கருத்தெவ்வண்ண மவ்வண்ணியற்றுதி, எனது

மழுவையசுற்று வாரியாவர், என்று வரமளித்த கன்றன். பரசிராமன் கையிலாயுதந்தரித்த வேந்தரை யெல்லாங்கொண்டு, தன்னேத்தவிர வுயர்ந்தோரெவரு மெதிரில்லாமையாற்றன் கைமழுவையம்பரத்தில் விடுத்தகற்றி, உலகமெல்லாம் பார்த்து வளம்பொருந்தி யமகேந்திரகிரியிக்கு மேற்கே சென்று, அந்தணர்க்களைத்து மளித்துப், பின் மபேந்திரகிரியில் வந்து சஞ்சலமற்று அன்புமிசூந்து வேந்தரையெல்லாமுயிருண்ட நீண்ட பாதகஞ்செய்தேனேயென்றுள்ள மயர்ந்து, இத்தீவினைத் தொடர்ச்சி தீர்வதெப்படி யென்றெண்ணித், காசிபனையடைந்து இஃதொழிய வியற்றுவதென்னையென; தாணுவின் மலர்ப்பதத்தருச்சிக்கத்தீருமென; உடனே சுசீந்திரத்தடைந்து தாணுவைருச்சித்து வினைகழித்து மயேந்திர கிரிவிட்டகன்றன். என்னுஞ்ஞாந் பகர்ந்தார்.

முற்றிற்று.

உடுக-வது முவீவந்தர் பூசித்தசருக்கம்.

நன்மை யொன்றிய பரசுரா மன்செய னவீன்று
புன்மை யின்றிய சேரனா தியர்செய்த பூசைத்
தன்மை யன்றுகு தனுமன மகிழ்ந்துமா தவத்தின்
வன்மை யொன்றிய முனிவரர்க் கினிதென வகுப்பான். (க)

மேவ ரும்பனை நிம்பமார் வேய்ந்ததோன் வேந்தர்
மூவ ருஞ்சீர் திரத்தடைந் தாதியா மூவ
ராவ ருமபர மனைச்செழி யனுமலத் தரியைத்
தேவ ரும்புகழ் வளவனு மருச்சனை செய்தார். (உ)

திருந்து கன்னிகா கேத்திரக் கன்னியைச் சேரன்
பொருந்து பூசனை புரிந்தனன் புரிந்தவப் பொழுதே
முருந்து நன்னகைக் கன்னிகை யன்னவன் முன்வந்
தருந்து மாரமு தனையசொல் லாலுரைத் தருள்வாள். (ஈ)

என்ன வேண்டிவ தெனத்தரி சித்தன னினியான்
பன்ன வேண்டிவ திலையனு தினமுநின் பதத்தைத்
துன்ன வேண்டிவ தெனதுகா டெங்கும்வாழ் லோங்கி
மன்ன வேண்டுமா தருமங்க னொடும்வள மல்கி. (ச)

திங்கண் மும்மழை பொழிதர வருளனு தினமு
மங்க ளம்பொலிந் தெழில்பெற வருளரு மறையோர்
தங்கள் சொன்முறை தழைத்திட வருளொரு தமியேற்
கங்க ளந்திடாச் சீவன்முத் தியும்பெற வருளே. (டு)

வேறு.

என்ற வேந்தனுக் கருள்வள்வா ணனைத்தடிந் திங்கிருந் தன
னிப்பா, லன்ற தானகொல் லாபுரிக் கேகி முகாசுரன் றனைவெல்
வேன், வெஃற் நீனக ருறைவனின் னாட்டினின் மேவிய விடந்
ந்தோறு, மொன்ற வேபக வதியென மன்னுவ னுயர்வளஞ் சிறந்
தோங்க. (சு)

ஆயி டைக்குரு வாயுகேத் திரமதற் கானதென் பாலாகப்
பாய கடற்கரை யன்னதி லெட்டெனும் பயிரவி யாய்ச்சேர்வ
நேய வப்பதி தெக்கண காஞ்சியங் கிருக்குமெம் மிறையோனை
நீய கத்துற நினைத்துவந் திறைஞ்சுதி நினைத்தயா வையுமெய்தும்.

என்று கன்னிகை யகன்றனள் வில்லவ னியற்குசீந் திரத்துற்றா (ன்
னென்று தென்னவன் பூதநாத னைப்பணிந் துவந்தருச் சித்தானபி
றுன்று தானுவி னகரடைந் தன்னியற் சோழன்மா தவன்றாளி
னன்ற தாமலர் தூவினன் பின்னரு நாடிமூ வருங்கூடி. (அ)

மூன்று ரூபமா மூலலிங் கத்தினின் மூன்றுதா னமுமுன்னு
மூன்று வேந்தராஞ் சேரனா தியர்பொறி மூன்றுமொன் மெனலாக
மூன்று காலமும் பூசனை செயவொரு மூன்றுலோ சனன்றோன்றி
மூன்று மொன்றுமாம் பெருவர மளித்தனன் மூன்றுலோ கமும்
போற்ற. (கூ)

சேரன் சோழன்பாண் டியனெனு மூவருந் திருவருள் பெற்
றேயுள், கூரன் பாலவன் மன்னினர் பின்னிசை கூறுநா ரதனஞ்
சொற், சாரன் சீரிசை பாடின னாடினன் றாணுவன் னவம்பேணு
நீரன் கூறுவா னொருமொழி கேட்டரு ணீயெனப் பரிவோடும். (.)

வேறு.

பொன்னக ரிகந்திவண் போந்த வந்திர
ன்னக ரடையும்வா றருளு வாயெனப்

மூவேந்தர் பூசித்த சருக்கம்.

ககக

பொன்னகர் மன்னநீ போதி யென்னவோ
ரன்னக ரின்னக ரடிய நேற்கெனா.

(கக)

இந்திர வானகர்க் கேகி நாடோறும்
வந்திர விவனெனே வழுத்து வாயெனச்
சந்திர சூடனேத் தாழ்ந்து சம்மதித்
தந்திருந் தீர்த்தமொன் றுதவென் றேறதினான்.

(கஉ)

ஓதுறல் கேட்டர னுரைப்ப மார்கழி
மீதுறு மிருகசி ரிடத்தின் மேவுமை
மாதாற விமானமே வருது மாதிரைத்
திதுறு நாளிற் தீர்த்த மீய்குதும்.

(கங)

சுயந்திடு தீர்த்தமிங் கிருந்தவ் வேலையிற்
ரேயந்திட வருமதி ரேயந்து கன்னிகை
யாயந்திடு மலர்ப்பதம் வணங்கிப் போதியென்
றாயந்திடு மருமறைக் காதி யோதினான்.

(கச)

நன்றென ஞானகா னனத்தை வாவினையக்
குன்றன லிங்கமாங் கோவைக் கொன்றையை
மன்றெனுஞ் சபையைநேர் வணங்கி வானவர்
நின்றனர் கலைகளங் கமைத்து நீங்குவார்.

(கரு)

நீங்கின ரவ்வயி னீங்கித் தென்கடற்
பாங்கினிற் கன்னியைப் பரவித் தீர்த்தங்க
ளாங்கினி டாடிநம் மாதி தீர்த்தத்தி
னோங்கின கரையில்வந் துடன்சூழியினார்.

(கக)

அளவள வினர்சில ரதலத் தேகின
ஞளமகிழ் வொடுசில ரும்பரெய் தினார்
தளதளப் புலவ்வெண் டந்தி யிர்திரன்
வளவயப் பரிமிசை வானம் புக்கினான்.

(கௌ)

புக்கபோ துருவசி யாதிப் பூவையர்
தொக்கனர் வணங்கினர் தொலைந்த வாருயி

ரிக்கணவந் தடைந்ததென் நிந்தி ராணியு
மக்கண் வளைப்பணிந் தளவ ளாவினாள்.

(கஅ)

இன்புற வவணிநுந் திரவி னுடெர்று
மன்புறு சுசீந்திரத் தடைந்தெந்தா ணுணைவத்
துன்பற வருச்சனை புரிந்து சொற்கதி
முன்புற வேகுவன் முனிவர் கேண்மினே.

(கக)

அன்னவா றுறைந்தன னமரர் கோனுமக்
கின்னமோர் கதையுரைத் திடுவன் யானென்
முன்னமா தவரது மொழிகென் றன்பொடு
சொன்னபோ தருமறைச் சூதன் சொல்லுவான்.

(உய)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் நுள்க.

உக-வது மூவேந்தர் பூசித்த சருக்கம்

நன்மை பொருந்திய பரசிராமன் சரிதமுரைத்துச் சேரனாதியர் பூசித்
த தன்மையை மாதவம் பொருந்திய முனிவரர்க்குரைப்பார். பனை நிம்பம்
ஆத்தி இம்மாலேகளைத் தோழிலணிந்த வேந்தர் மூவருஞ் சுசீந்திரமடைந்து
ஆதியா மூவருட் பரணைச்செழியனும் அரியைச் சோழனும் கன்னியைச் சே
ரனுமாகப் பூசித்தனர். கன்னிகை யவன்முன்றோன்றி வேண்டுவதென்னை
யென; அதுதினமுன் பதத்தையுன்னவும் நாடெங்கும் வாழ்வோங்கி மன்
னவும் தன் மங்கள் வளங்கடுன்னவும் திங்கண்மும் மாரிபெய்யவும் மங்கள
நிறைந்தெழில் செய்யவும் மறையோர் சொன்முறைதழையவும், தமியேன்
சேவன் முத்திபெறவுமேயன்றி மற்றொன்றிலையென்றான். அவ்வேந்தனைப்
பார்த்து வாணனைக்கொன்றிங்கிருந்தான்; இப்பார் கொல்லாபுரிக் கேசி மு
காகுரனைவென்று அந்நாட்டிலுறைவேன்; இடந்தோறும் பகவதியென்ற
பெயரோடு மன்னுவன்; அவ்விடை குருக்கேத்திரம் வாய்கேத்திர மிலந்தி
ன்றென்பாலுள்ள கடற்கரையில் அட்டபைரவி யாய்த்துன்னுவன்; அப்பதி
தெக்கணஞ்காஞ்சியாம்; அங்கிருக்கு மெம்மிறையையுள்ளத்தி நிறைத்திறை
ஞ்சில் நிறைத்த யாவையுமடைவாய் என்றருளிக் கன்னிகையகன்றான்.
வில்லவன் சுசீந்திரத்துற்றான், சென்னிமாதவன்ருளிலிருச்சித்தான், தென்
னவன் பூதநாதனைப்பணிந்தருச்சித்தான், மன்னர் மூவருங்கூடி மூவடிவா
மூலலிங்கத்தின் மூன்றிடத்தையு நிறைத்து மூவேந்தராஞ்சேரனாதியர் முக்
கரணமொன்றி முக்காலம் பூசைச்செய்ய முக்கண்ணோன்றி மூவுலகம்
போற்றச் சேவசோசகத்தென்ற மூன்று மொன்றாய் விளங்கும் வரமளித்தா
ன். சேர சோழ பாண்டியராகிய மூவருந் திருவருள்பெற்று மனமகிழ்ந்
து அன்பானிலபெற்றிருந்தனர். இப்பால் நந்தரீகை பாடினர் ஆழ்வார்;

நாணு அவரை நோக்கி இந்திரன் பொன்னுலகம் விட்டும் மன்னுலகடைந்தான்; அவனைத்தன்னுலகத்திற் கேடும்படி யுன்னுவாயென்றருள நாரதர் “யேன்னகரத்திற்கேகுதி,, யென்றிந்திரனைக்கூற; அதற்கவன் அந்நகரே யிந்நகரென்று மறுத்துக்கூற; வாசவ! வானகர்க்கேகி நாடோறுமிரவில வந்து என்னாவழுத்து வாயென்றருள; ச்சம்மதித்து இந்திரன் சந்திரசூடனைப்பணிந்து தீர்த்தமொன்றருள்வா யென்றுவேண்ட; அரன்மார்கழித்திங்களில் வருமிருக சீரிடத்திலுமையொடும் விமானத்திலிவனவருதும்; ஆதிரைநாளிற்றீர்த்தமீகுதும்; அங்கனமீயப்பட்ட தீர்த்தந்தென்வேலையிற் ரோயவரும் அந்நிலாடிக்கன்னிகை பதமலரை வணங்கிப்போதியென்று ஆதியருளிணைதினன். நன்றென்று ஞானகானனத்தை வாவியை மூலலிங்கத்தைக் கொன்றையைச் சபையை யெதிரின்று உணங்கி வானவரின்றனர். தங்கலேகளை யங்கமைத்து நீங்கித் தென்கடற்பக்கத்திற் கன்னியைத்தரித்து, தீர்த்தங்களாடி. “தன்கரையில் வந்து கூடனர்; அவளாவிரர்; சிலர் அதலத்துக்கேகினர்; சிலரும்பரிற்சென்றனர்; இந்திரன் பரிமேலேறி வானம்புக்கினன், போங்கால் ஊர்வசிமுதலிய தேவஸ்திரிகள் உடன் சென்று வணங்கினர்; போனவுயிர் திரும்பி வந்ததுபோல இந்திராணி கணவனைப்பணிர் தளவளாவினன். இன்பமுறநாடோறு மிந்திரன் இரவில் வந்து எம்மையனைத் துன்பமறப்பூசித்துக் கதியடையச்செல்வன். இப்பிரகார மிந்திரனிருந்தான். இன்னமும்க்கோர்கதை யுரைக்குவனென்ன; முனிவர்கள்என்போடு மொழிகென்றனர். அப்போதருமறைச் சூதர் சொல்வார்.

முற்றற்று.

உஉ-வது பிரமோற்பத்திச் சருக்கம்.

ஞான கானனத் தனக்குநேர் தெற்குநன் னலஞ்சேர்
தான மாதிகேத் திரம்விராட் கேத்திரஞ் சகுண
மான தானபட் சீபுர மப்புர மதன்பால்
வான மாததி சூழ்பரம் வாவியு மருவும். (க)

அந்தப் பன்மதீர்த் தம்மெனுங் கடற்கரைக் கருகே
முந்தப் பன்மறை முழக்குட னருட்கரு முற்றிச்
சந்தப் பூமிகள் முடிதொடிக் தடிவரை தழுவ
வந்திப் பாருயிர்ப் பயிர்சுழைத் தெழப்பொழி மழைபோல். (உ)

அங்கண் வீற்றிரு தனனுல கினைப்படைத் தளிக்குஞ்
செங்கண் மான்மது சூதன னவன்செயுஞ் செயலை
யங்க ணுண்சொலப் பெரிதெனி னுஞ்சிறி துரைக்கேன்
பைங்கண் மாதவத் தீர்களே கேண்மெனப் பகர்வான். (ங)

உகமு டிந்தகம் பார்த்தத்திற் பிரபஞ்ச மொடுங்குஞ்
சகம தாதிபூ தங்கள்சத் தங்கலை விந்துப்
பகரு நாதமப் பிரணவம் பரமமா மொழியோ
டகலு மாயைபுங் கிரமத்தி லொன்றிலொன் றடங்கும். (சு)

அடக்கு மாதிகே டனுமரி சேடனு மாகித்
துடக்கு நின்மல னிற்குண மாய்த்தனித் தோன்றி
நடக்கு மோர்செய லற்றிருந் தவனுமந் நாளிற்
கடக்கு மப்பிர வஞ்சமுண் டாக்வே கருகி. (ரு)

வேறு- பேதமின் மாயை தன்னைப் பிரணவ மாககி விந்து
நாதம்வந் துறச்செய் தேபின் னரலையைப் படைத்துத் தானப்
போதன்மா யையின்மே லிச்சைப் புருடனு மாகி வேலை
மீதுமா யமதாய் வந்து மேவுமா லிலையின் றன்பால். (சு)

மானவந் புதமெண் ணுன்கு காலஞ்சின் மயனு னந்த
ஞானநித் திரைசெய் தேபின் ஞாலமா தியைத்திட் டிக்க
வூனமி றன்னைத் தானே யுன்னின னுன்ன வுள்ளத்
தானபங் கசத்தி லேவந் தவதரித் தனன்பிர மாவாய். (எ)

பிரமனு மனைகெற் பத்துப் பின்னைபோற் பிரமந் தன்னைப்
பரமெனத் தியாநஞ் செய்தப் பரிசுற முகிழ மர்த்துப்
புரமன மலர்வி ராட்டம் புருடஞ் சியன்வந் தேயா
யிரமிதழ் விரிக்க வேதோற் றினன்சயம் பென்னும் வேதன். (அ)

தோற்றின வேதன் முன்னே தோன்றுமோ ரொளியைக் காண்டற்
காற்றலொன் றிலனாய்க் கண்ணை யடைத்துமா யனைச்சிந் தித்துப்
போற்றவம் மாயன் காந்தி தன்னைத்தன் புதல்வன் கண்ணி
லேற்றவங் கிழிபு ஞரத் திணைநடு வெய்தச் செய்தான். (கூ)

அன்னவன் முன்னங் காண்டற் கரியபே ரொளியைக் காண்க
முன்னவ னருளாலோக முழுதுமே படைக்க வந்த
பின்னவன் றானே யாதிப் பிரமமென் றகந்தை யுள்ளத்
துன்னவ துணர்ந்து கோடி ருத்திர கணங்க டம்மில். (ல)

வேறு-நாதவடி வத்தனொரு ருத்திரனை நந்த
மாதவனினைத்தவுடன் வந்தவனை நோக்கிப்
போதமய னுக்கருளெ னப்புருவ நாப்பண்
வேதன்மரு ளத்தலெவெ டித்தெனமு பூக்கா. (கக)

நடுங்கினன யன்பதறி நாபிமலர் நாளத்
தொழிங்கினனெடு மிங்கியுழ லுற்றனனு முன்றே
படுந்துயர றிந்தரிப ரிந்தருள ருத்திர
னங்கனறி ரண்மெவெளி யானதென லானான். (கஉ)

வேதனையு ரோதனம்வி னேத்தபரி சாலன்
தைனுமு ருத்திரனெனு நாமமது பெற்றே
காதலுறு ருத்திரக ணத்துடன டைந்தான்
சீதரன யற்குமுப தேசமது செய்வான். (கங)

மறைக்கிழவன் யோகநிலை மன்னிய தியாநத்
துறைக்கநெடு மாலுமெகி ருற்றரிய தான
முறைப்பிரண வப்பொருளின் முற்றுரைசெ யத்தோந்
திறைப்பொழுதி னங்கமறை யாவையும்வ ருத்தான். (கச)

வாகுத்தவுடன் வேதமுத வியானெனும தங்கொண்
டுகுத்தமதி வேதியனு ளத்துளசெ ருக்கை
மிகுத்தமணி வண்ணனுள மேற்கொள்வ தேகாத்
தகத்துருவ தாயகர ராய்வெளிய தானார். (கரு)

இருவர்மது கயிடவசெ னும்பெயர்த ரித்தே
மருவருமவி திக்கிடர்வ ருத்தியவ னுலே
தருமறையோ டங்கம்வர் தங்கையி லெடுத்தே
பொருநடலி டத்தவர்பு ருந்தனர்வி ரைந்தே. (கசு)

அந்தவகை கண்டயனு மந்தனென னாகிச்
சிறந்தனை நிந்ததுதெ சிறந்துதிரு மாளே
வந்தருள்செய் யென்றவறு மைந்தன்முன் னெதிரந்தே
யெந்தனமய றிந்திலையி தென்னபரி சென்றே. (கஎ)

அடிக்கடியு னக்கிதென வாணவம டாவப்
படிப்படியி னிப்படைப டைப்பெனமு கிற்கா
ரிடிப்பெனவு ரைப்பவர வென்னவுளி ரங்கித்
துடிப்பொடுது திக்குமய னுக்கருள்சு ரந்தே. (கஅ)

அஞ்சன்மறை யாவுமறை யாதருள்வ னென்றே
செஞ்சொல்பக ரப்பிரம தேவனுண்ம கிழந்தான்
மஞ்சலெனு மேனிறெடு மால்கடலி னூடே
துஞ்சலறு மீன்வடிவெ டெத்தகதை சொல்லேன். (கக)

வேறு- சூரியன் புதல்வன் வைவச் சுதமது விளமை நீங்கிப்
பேரிய லடைந்த பின்பு பிள்ளைக்கு மகுடஞ் சூடிச்
சீரிய லயனை நெஞ்சிற் றியாநித்துப் பத்தி லட்சஞ்
சாரிய வநுட நன்மா தவஞ்செயப் பிரம தேவன். (உஅ)

வந்துனக் கேது வேண்டும் வகைபக ரெனப்பா ராதி
யைந்துதொட் டிலக மெல்லா மழியுமாப் பிரனை யத்தி
னந்துமற் றுயிரை நானே நந்திடா தளிக்குந் தன்மை
தந்திரட் சியென வேயிற் தனன்மறைந் தனன்வே தாவே. (உக)

பேருறு மதுவும் பின்னர்ப் பிதிர்தின மெய்த முன்னர்ச்
சாருறு தடத்திற் றேய்ந்து தற்பணஞ் செய்யக்கைக் கொண்ட
நீருற வொருமீ னன்னே னேருறக் குதிக்க னோக்கிப்
பாருறுந் தடத்தில் விட்டுப் பார்த்தனன் பார்த்த போதில். (உஉ)

வேறு- அதிசெ யித்திருந் கமண்டலத் துடனெடுத் தடக்கமிக்
கொருநாளின், மதிசெ யப்பெருந் தெண்ணிரண் டங்குலம் வளர
மற்றதுதேர்ந்தே, பதிசெ யப்பெருந் தாழியுள் விடவொரு பகலி
ன்மும் முழநீண்டு, துதிசெ யப்பெருந் கினற்றகத் திடவிடஞ்
சுருங்கின தெனச்சொல்ல. (உங)

சொல்லு முற்றடா கத்திட யோசனை தூரநீ டரப்பின்பு
சொல்லுங் கங்கையில் விடவது வும்மிடஞ் சிறிதெனக் கடல்வாரத்
தொல்லும் வரூறிட விரண்டிலக் கம்மெனும் யோசனை யளவாகப்
பூல்லும் வாறுநீண் டதுபெருந் திட்டதற் புதத்திலற் புதமாக. (ஃ)

ஈரும் கொம்பிடைத் திமிங்கில கலத்தின தினமதன் றிதுவேதோ
பாரும் வானமும் பார்த்ததி செயித்திதுற் பாதமோ வெனச்சொல்
வாரு மல்லன் மாயவ னிதுவென மதுவறிந் தனனறிந்தன்பு [ல
சேரு முள்ளுரு கப்பணிந் கெழுந்துதோத் திரஞ்செயப் பரஞ்
சோதி. (உரு)

ஆன மச்சரு பனுமது வேதவத் தாசனா தலினான்மெய்
ஞான சட்சனக் குள்ளதா லறிந்தனை நந்தமை யினிககேணன்
முன மைச்சன தாண்டனை கஞ்செலச் சராசர முதலாய
நான மற்றுள பொருள்களு மிறந்தெழு கடலுமோர் கடலாகி. ()

எங்கு மேகமாய்ச் செலமய மாய்ப்பரந் தெழுப்பிர னையகாலத்
தங்கு பல்லுயி ரனைத்துநீ புரப்பதற் காகவோர் நாவாயைத்
தங்கு வர்கட லிடைதரு வோமதிற் சகத்துயிர் களையேற்று
பொங்கு சண்டமா நுதந்திசை தொறுங்கொடு புகுமது புகுதாமல்.

எனது கொம்பினிற் கட்டசை யாதுபி னேகிரே தத்தாதி (லா
யுனது வெண்குடைக் குள்ளடங் கும்மனைத் துயிர்களு முயிரெல்
மனது ஞன்னுயி ரெனப்புரந் திடுதிமன் வந்தரன் றானாகி
கனது ரந்தரன் புரந்தரன் றுதிக்கவெக் காலமு நீவாழ்தி. (உஅ)

என்று ரைத்தகன் றடன்மது கயிடவ ரிருவரோ டமராடி
க், கொன்று மற்றவ ரெடுத்தவே தத்தினைக் கொணர்ந்துவே தனு
க்கீந்து, நன்று சொற்றமா யனைத்துதித் தயன்செக நாதநீ யெளி
யேற்குத், துன்று சிட்டிசெய் யும்முறை முறையுறச் சொல்கெனச்
சொல்கின்றான். (உக)

வேறு.

அகரமுத லதிற்பின்ன மாம்படைப்பு காரமங்க மாம்பவே தஞ்
சொன், மகரமத னிடத்தியா வையுமடங்கு மதுவேது மாயை மூ
ன்றாய்ப், பகர்குணமா யெனத்தெளியம் மாயையினுற் பூதமைந்து
ம் படைமா யைக்கு, முகமதெழுத் தைந்துபிர ணவமதங்க நாதம்
விந்து முழுமெய் யாமே. (உஉ)

ஆயவளைப் பாரெனச்சொற் றேழுவினா திருதியையு மளித்
தன் பின்ன, றேயவளைக் கண்டனன்வே தனும்வேத ரூபவா னெ

முத்தோ ரைந்து மாயனுனத் துன்னவன்னோன் றிருமேனி ரோ
மதுனி மசூடம் போவ, மேயுபுறத் தண்டரண்ட கோடிகளைக் க
ண்டயன்றான் வேளுக்கொண் டானே. (௩௧)

வேறு.

ஆதி யானவ வனாதி யு மானவ வனந்த
நீதி யானவ நிற்குண னுனவ னிறைந்த
சோதி யானவ பருதியு மானவ கருதி
சாதி யானவ முகுந்தநின் சரணமே சரணம். (௩௨)

ஆச்சுதா னந்த நந்தன முகுந்தவே தாந்த
வுச்சிதா னந்த கோரசுக் கரந்திரித் துவக
மெச்சுதா னந்த மாதியில் லாதுமேல் விளங்குந்
சச்சிதா னந்த ரூபநின் சரணமே சரணம். (௩௩)

ஆன்னை யாரிவர் தந்தையா ரெனப்படைத் தளிச்சு
முன்னை யாரெனப் புகல்வனுன் னுந்தியி லுதித்த
வென்னை யாரென வறிந்தவ னறிகிலே னெனிலுன்
றன்னை யாரறி பவர்கணின் சரணமே சரணம். (௩௪)

ஆண்ட ரண்டத்தி னுள்ளுமப் புறமுநீ யாக
விண்ட வண்டமுன் மெய்யுரோ மந்தொறும் விளங்கக்
கண்ட காட்சியே யம்புத மற்புதங் கனகோ
தண்ட பாணியா மிறைவுனின் சரணமே சரணம். (௩௫)

உன்னைப் பெற்றனை யுன்னையே யுன்னுளத் துன்னி
என்னைப் பெற்றனை யென்றனை யென்றனை யானே
பின்னைப் பெற்றவ னுன்பெற்ற பேறுமுன் பெருமை
தன்னைப் பெற்றனை யாகுநின் சரணமே சரணம். (௩௬)

காட்சி யின்னொளி கண்டகண் னெனையுடன் கலக்கச்
சூட்சி யின்னொளி தோற்றியா ணவவிரு ரெக்க
வாட்சி யின்னொளி நீயென வறிந்தன னினிமேற்
சூட்சி யில்லையான் படைப்பனின் சரணமே சரணம். (௩௭)

பொங்கு மாமலர் வாசமாய் மணியொளி போலா
யெங்கு மாயுரு வருஷமா யெள்ளுமெண் ணையும்போ
லங்கு மாயுறைத் திங்குமாய் நிறைந்தடங் கலுமாய்த்
தங்கு மாயவ னென்றுனை யின்றறிந் சன்னியான். (௩௮)

என்ன வேதெளிந் தேத்தினுன் முகனுநின் நிறைஞ்ச
வன்ன வேதனை நோக்கிநீ யெனையறிந் தனையான்
முன்ன மேபடைத் திடும்படி படையென மொழிந்து
தன்ன தாமுரு விகந்துமுன் னுருக்கொடு தனித்தான். (௩௯)

வேறு.

தனித்தவன்றான் மலர்வேதந் தலைமேற்கொண் டெனவிதித
ன் தலைமேற் கொள்ள, குனித்தவன்சொல் வானினியத் தொழின்
மேற்கொள் ளேனுனைமேற் கொண்டே னுன்பாம், செனித்தவனா
னுன்றனைவந் தனைசெய்வ தொழிலெனச்சிந் தித்தேன் கும்ப, முனி
த்தவன்போற் றும்முகுந்த மற்றோர்தொழிற் செய்தியென்ன மொ
ழிய லென்றான். (௪௦)

என்றுரைத்த வயனைச்சத் தியலோகத் தினுக்கிறையா யிருத்
தி யென்ன, நன்றுரைத்துச் சம்புத்தி பத்தினிற்றென் கடற்கரை
க்குண் ணளினப் பூமேற், றுனறுதிருப் பேர்படைத்த வாவியின்
கூ லத்தில்வந்து தோற்று வோநீ, யன்றெமைப்பூ சனைபுரிந்தா
னந்தமய மடைகுதியென் றருளி னானே. (௪௧)

முன்னரய னெற்றியிற்செந் தழலுருவாய் வந்தருத்திரன் மு
தலோர் தோன்ற, நன்னர்நெடு மான்மொழிவன் கற்பாந்தத் தழி
வுசெய்யு நாதர் நீவி, சன்னமயி டாஈரனைத் தொலைத்தவன்வாழ்
வைத்தகோட்டத் தின்மேற் காய்த், தன்னுதிருப் பன்றிக்கோட்
டிற்குட்பாற் சங்குசக்கர சொருப னாகி. (௪௨)

நக்கிரா லையத்துறைவே னாகிகேசவ னெனுநன் னாமம் பூண்டு
சக்கிரா யுதநதிதீ ரத்திற்கண் வளர்வனெனச் சமீப தேசத் (எப்
துக்கிரா னனத்துருத்தி ரார்தினெ ருபேரும் மிருப் பதுசிகமென்
பக்கிராசனைப்பரித்தூர்பவனகன்னுந்ருத்திரருட்புரிசுமருரால்.)

அப்பரிசுத் தலந்தோறு முருத்திரர்பதி நெருவருமம் சுமார்ந்
தா ராதி, மெய்ப்பரிசா யுலகனைத்து நெடுங்காலஞ் சிட்டிசெய்தா
ன் வேதன் பேத, வைப்பரிதா முலகமெலா மொருநொடியி லவ
னுதலில் வந்தோன் காய்ந்தா, னிப்பரிசா யினதுபின்னும் படைத்
தனனவ் வயனுலகம் யாவுந் தானே. (சச)

ஈதுமுன்னர் நிகழ்ந்ததுமா முனிவிர்காள் பின்னருண்மை யீது
மென்றப், போதுநெடு மால்புகன்ற போதகினைத் தயன்புறியிற்
போந்தமாயன், மீதுமனம் வைத்ததும்பூ சித்ததும்பட் சீபுரவி
லாசம் யாது, முதுணர்விற் கேண்மினெனச் சூதமுனி முனிவரர்க்
கு மொழிய லானான். (சரு)

முற்றிற்று. ஆக திருவிருத்தம். கூடையக

உஉ-வது பிரமோற்பத்திச் சருக்கம்.

ஞானகானனத்துக்குத் தெற்காக மதிசேத்திரம் விராட்கேத்திரம் ப
க்ஷிபுரம் என்னுந்தலங்களுண்டு; பக்ஷிபுரத்திற் பத்மதீர்த்தமுண்டு, அத்தீர்
த்தமாங் கடற்கரைக் கருகே வேதகோஷத்துடன் அருட்கருமுற்றி, அழகு
பொருந்திய பூமிதேவியின் முடிதொடுத்தடிவரை பொருந்திய அடியாராகி
ய பயிர் தழைத்தெழ மழை வருவித்தல்போல, உலகைப்படைத்தளிக்குஞ்
செங்கண்மால் வீற்றிருந்தான். அவன் செயலைச் சொல்ல மிகப்பெரிதா
யினுஞ் சிறிது செப்புகிறேன்; எயிசாரணய வாசிகளே! கேண்மினென்று
சூதர் சொல்வார். யுகமுடிந்த சுப்பாந்தத்திற் பிரபஞ்சம் பஞ்சபூதம் நாத
ம கலை விந்து பிரணவம் மாயை இவைபனைத்துக் கிரமமாயொன்றிலொன்
றடங்கும். முடிவிலனைத்துந் தன்னிடத்தொடுங்கி மிஞ்சியபரன், சேடித்
த அரிபாகி நிண்மல நிற்குணமாய்த் தனித்து யாதொரு செயலுமற்றிருந்த
து. அக்காலத்திற் பிரபஞ்சத்தைச் சிருஷ்டிக்கவுனனி மாபைபைப்பிரண
வமாக்கி விந்து நாதத்தைத்தோன்றுவித்துப் பின் கடலைப்படைத்து மா
யையின் மேலிச்சாபுருடனாகிச், சமுத்திரமீது மாயமாய் ஆலிலைமேன் முப்
பத்திரண்டற்புத காலமானந்த நித்திரைசெய்து, பின்னுலகஞ் சிருட்டிக்கத்
தன்னைத்தானே யுன்னினன்; அவ்வுள்ளத்தில் அன்னை கருப்பத்துப் பின்னை
பேற்ற், பிரமத்தைப் பரமெனத்தியானஞ்செய்து அப்பிரமமாகவேவிளங்க,
அரும்புபோற் சங்கோசமாயிருந்த மனம் விகசிக்க, விராட்டாகிய புருஷ
சூரியன்ரோன்றி யாயிரமிதழை விரிக்க, சுயம்பாகிய வேதன்னைன்றினான்.
அவ்வேதன்றனக் கெதிரேதோன்று மோரொளியைக் காணக்கூசினவனாய்
க்கண்ணமூடி மாயுனைத்தியாறிக்க, அமமாயன் காந்தியைத் தன்புதல்வன்
கண்ணிலேற்றி அவ்விழியை நாசி னுனிபுருவமத்தியி னெய்துச்செய்தான்.

அப்பிரமன் முன்னங்காண்டற் கரியபே ரொளியைப்பார்க்கு மாறு அரியரு
ள; உலகமெல்லாம் படைக்கவந்தபின் அவன் யானேபிரமமென்றகம்
விருத்திபடைய; அஃதறிந்து கோடியுருத்திர கணங்களிலொரு உருத்தி
ரனை மாதவ வினைத்தவுடன்வர; வந்தருத்திரனைநோக்கிப் போதம் அயனுக்
சருளென; புருவமத்தியில் வேதன்மருளத் தலைவெடித்த தெனமுழக்க;
வபனடுங்கிப் பதறிநாபிமலர்த்தா மரையினெடுங்கி யுழந்துபடுந்துயரை
அரியறிந்து பரிந்தருள; உருத்திரன் அக்கினிதிரண்டு வெளியானதுபோலா
னார். வேரனைரோதனம் வினைத்தபரிசால் அந்நாத னுருத்திரனென் னுபெ
யர்பெற்று உருத்திரகணத்துட னடைந்தான். சிதரன் அயனுக்குபதேசஞ்
செய்ய, மறைங்கிழவன யோகநிலைன்று தியாநத்துறைக்க, மால்பிரசன்ன
மாப் அரிதான பிரணவப்பொருளை முற்றுமுரை செய்யத்தேர்ந்து, கணப்
பொழுதின் மறைமுதலியயாவையும் வகுத்தான். உடனே வேதமுதல்வன்
யானேபென்று அயன்மதர்த்துச் சிதறியமதியானது உள்ளத்துட்செருக்கை
ப்பெருக்க; மணிவண்ணனும் அசங்கார மற்கொள வவ்வகங்காரமுடமாய்
மதுவென்றுங் கைடவனென்று பெயரோடு இரண்டசுரர்வெளிடாகிப் பிர
மனை பிடறில்வருத்தி யவன்றந்த வேதமுதலியதைத் தங்கையிலெடுத்துக்
கொண்டு விரைவிற் சமுத்திரத்துட் புகுந்தொளித்தார். அயனுமந்தனுய்ச்
சின்தைரைந்துபின் நெளிந்துதிருமாலை! வந்தருள்செய்வா யென்றலற; அம்
மைத்தன்முன்வந்து எம்மையறிந்திலை! இப்பரிசென்னை! அடிக்கடி யுள்கி
தென்னவாணவம்! இனிப்பூ மியிலென்னபடைப்பு! என்று இடிமுழக்கம்
போல வதட்டிச்சொல்ல; உள்ளே யேங்கித்துடித்துத் துதிக்குமயனுக்கு
அருள்சுரத்து பயப்படாதே மறையாவும்மையாம லருளுவன் என்றுபகர,
பிரமனு மகிழ்ந்தான். இனிமேகவண்ணனாகிய நெடுமால்கடலின் மச்சால்
நாரமெடுத்த கதைசொல்வேன். சூரியன் புதல்வனாகிய வைவச்சுதமது விள
மைமீங்கி முதுமை யடைந்தபின் பிள்ளைக்குமகுட ன்ருட்டி. உயனேநெஞ்சிற்
றியாநித்துப் பத்திலகஷவருடர் தவஞ்செய்யப், பிரமன்வந்து வேண்டுவதென்
னையென; மண்ணாதி யையயந்துதொட்டு உலகமெல்லாமழியும் பெரிய பிரனை
யத்திற் றஞ்சமுயிர்களைத்துஞ் சாவாமனனேகாக்குந் தன்மைதந் திரட்சிப்
பாயென; ஈந்துமறைத்தனன். மதுவும்பிற்பாடு ஒருபிதிர்நினம் வருமுன்
றடாகத்தின் மூழ்கித் தற்பணஞ்செய்யக் கைகொண்டநீரில் ஒரு மீனகப்
பட்டுக்குதிக்க; அதைத் தடத்தில்விட்டுப்பார்த்தனன்; அதிசயித்துப் பெரிய
கமண்டலத்து, ஒருநாள் வைத்திருக்க முப்பத்திரெண்டங்குலம் வளர்ந்தது.
அஃதுணர்ந்து பெருந்தாழியுள்விட, ஒருபகலின் மும்முள நீண்டது. பின்
பெருங்கிணற்றுள்விட அக்கூபஞ்சிறிதெனும்படி வளர்ந்தது. அப்பாற்றடா
கத்திலிட, யோசனைதூர நீண்டது. பின் கங்கையில்விட, அதுவுஞ் சிறி
தெனவாயிற்று. கடலில்விட, இரண்டிலக்க யோசனைதூரம் வளர்ந்தது;
அவ்வளர்ச்சி அற்புதத்தி லற்புதமாயிருந்தது. கொம்பினிடை திமிங்கலங்
களையன்றியுங் கடப்பற்கூட்டங்க்கோயும் பிழக்கும், பூலோசமுந் தேவலோக

மும்பார்த்து, ஈதேதோவென் றதிகயித்து இக்கொடுமை யென்னையென்று சொல்ல; வலியுடைய விதுமாயவனென்று மறுவறிந்து அன்புபொருந்தியுள் றருகப்; பனிக்தெழுந்து தோத்திரஞ்செய்யப், பரஞ்சோதியான மச்சுருப னு மறுவேதவத் தரசுதைலினன் மெஞ்ஞானச் கண்ணுன்குள்ளதானம் மையறிந்தனை, இனிக்கேள் நான்ருனமைச்சு உனதான் டநெகஞ்செல்லச் சராசரமுதலிய காடுகளுமற்றுள்ள பொருள்களும் இறந்து, ஏழ்கடலுமொ ருகடலாய் எங்கும் ஏகமாய்ச் சலமாய்ப் பரந்தெழும்பிரளயகாலத்தில் பல் லுயிரனைத்தையு நீ டாப்பதற்கொரு நாவாயைக்கடலிடை தருவம்; அதிற் சுகத்துயிர்களை யேற்றுதி, சண்டமாருதமதனைத்திசை தொறுங்கொண்டு புகுதாமல் என்கொம்பிற்கட்டிதி, அஃதசையாது. பின்கிரேதாயுக வாரம் பத்திலனைத் துயிர்களுமுன் வெண்குடைக்கும்; அவ்வுயிரை யுன்னுயிரென ங்காத்திடுதி, மன்வந்தரன்னருனாக்கின துரந்தரன் புரந்தரன் றுதிக்கவெக்கா லமும் வாழ்தி, என்றுரைத்தகன்று வலிபொருந்திய மதுகைடவரிருவரேர ட மராடிக்கொன்று அவரெடுத்த வேதத்தைக்கொணர்ந்து பிரமனுக்கீது ஆசீர்வதிக்க, அம்மாயனைத்துதித்து எளியேற்குச்சிருஷ்டி செய்புமுறையை யருள்வாயென; அகரமேசிருஷ்டியாம் உகரமேதிதியாம் மகரமேசங்காரமா ம் இவைமாயையின் முக்குணமாம் மாயையினுற் பூதமைந்தும்படை, மாயைக்கு முகமைந்தெழுத்து பிரணவம் அவயவம் நாதவிந்து சரீரம் அப்படி ப்பட்டவனைப் பாரென்றுசொல்லி எழுகின்ற நாதத்தையும் அளித்தான். பின்னரப்படிப்பட்டவனை யயன்கண்டான். வேதருபமான வெழுத்தோ ரைந்தையுமாயனுளதுன்ன, அவன்றிருமேனியின் ரோம நுனிக்கண் கிரீட் ம்போலப் பல்லாயிரகோடி யண்டங்கடொங்குவதைக்கண்டு பயந்தான். பயந்து ஆதியானவ அநாதியானவ அநந்த நீதியானவ நிறைந்தசோதியான வ சாதியானவ பருதியானவ சுருதியானவ முகுந்த நின்சரணமே சரணம்; அச்சுதானந்த நந்த வேதாந்த உச்சிதானந்த கோர சக்கரந்தரித்து உலகமெ ய்ச்சுவந்தமாதியில்லாது விளங்குஞ் சச்சிரானந்தருப நின்சரணமே சரண ம்; அன்னையரிவர் தந்தையரிவர் எனப்படத்தெளிக்கு முன்னையாரெனப்புக ல்வன்! உன்னுந்தியிலுதித்தவென்னை யாரெனவறிந்தவனையறிகிலேன்! எ ன்னிலுன்னையாரறிபவர்! இங்ஙனம் விளங்கு நின்சரணமே சரணம்; அன் டபிண்டங்களினுள்ளும் புறம்பு நீயே! நீயாக விண்ட அண்டங்களுள்ளுமெ ய்ரோமந்தோறுந் தொங்கக்கண்ட காஷியற்புதமற்புதம்! கோதண்டடாணி யாமிறைவரின் சரணமே சரணம்; உன்னைப்பெற்றனை உன்னுளத்துன்னி யென்னைப்பெற்றனை என்னையனே என்னைப்பின்னைப்பெற்றவனே! யான் பெற்ற பேறு முன்பெருமையைப் பெற்றனன் அன்னையாகிய நின் சரண மே சரணம்; காஷியொளி கண்டகண்ணொளியுட் கலக்கச், சூஷியொளி ஆணவவிருளைத்துறக்க, ஆஷியினொளியால் யான் நீ யென்றறிந்தனன், இ னித்தாழ்ச்சியில்லை யான் படைப்பன் நின் சரணமே சரணம்; மலரில் வாச னாய் மலரியிலொளியாய் என்னுமென்னையுட்போல் வருவருவமாய் அங்கு

மாயிங்குமாயெங்குமாயடங்கலுமாய் நிறைந்து கிளங்குமாயவனென்று உன்னை யின்றறிந்தான் என்று தோத்திரித்தான். அந்நான்முகனை நோக்கி நீ யென்னையறிந்தனை யான் முன்படைத்தபடி படையெனமொழிந்து தன்னுருவிட்டு முன்னுருக்கொண்டுநித்தான். அவன்றான்மலரை வேதந்தலையிசைசொண்டதுபோல் விதி தலைமேற்கொண்டு, இனி அத்தொழிலை மேற்கொள்ளேன்; உன்னைமேற் கொண்டேன்; உன்னை வந்தனைசெய்வதே தொழிலெனச்சிந்தித்தேன், கும்ப முனிபோற்று முருந்த! மற்றொருதொழிற் செய்தியென்று மொழியற்க; என்னுரைத்தான் அவ்வயனைச் சத்தியலோகத்தினுக் கிறையாபிருத்தியென்று இனியன மொழிந்து, “சம்புத்தீவின்மென்கரைக்குட் டாமரைத்தடாகத்திற் றுமரைப்பூவில் வந்து தோன்றுவேம்; அக்காலெமைப் பூசைசெய்தானந்தமடைதி,, யென்றருளினான். முன்னர் அயனெற்றியிற் செந்தமுலருவாய் வந்தருத்திரரை நெடுமால் பார்த்து, கற்பாந்தத்திலழிக்கு நீவிர் மகிடாசுரனைத் தொலைத்தவன் கோட்டத்தின் மேற்காய்த் திருப்பன்றிக் கோட்டின் குடபாலாய்ச் சங்குசக்கரரூபையு ஆதிசேசவனென்னு நாமம் பூண்டு நக்கிராலையத்துறைவேன்; சக்கராயுததீர்த்தத்திற்குள் வளர்வேன்; என்சமீபதேசத்திலிருப்பது உசிதமென்றுரைத்து மாலகன்றான். உருத்திரரும் அப்பரிசிருந்தார். உலகனைத்து நெடுங்காலம் பிரமாசிருஷ்டித்தான்; உருத்திரன் அழித்தான்; மீண்டு மாக்கினுள்: இஃது முன்னடந்தது. முனிவீரகாள்! பின்னருண்மை யீகுதுமென்று அக்காலையி நெடுமால் புகன்ற ஞானத்தை, அயனினேத்து மாயன் மீதன்புவைத்ததும் பூசித்ததும் பகதிபுரவிலாசமும் இவையாவும் மூதுணர்விற்கேன்மினெனச்சூதமுனிவர் முனிவர்க்கு ஓதலாயினர்.

முற்றிற்று.

உரு-வது புன்னாகவனச் சருக்கம்.

மாலின தருளா லுலகெலாம் படைத்த மலரயன் மேருவின் வடபால், மாலினை ரவிபூ சித்ததா னமதா மானத கானமாய்க் கடைந்து, மாலினை நினைக்க வந்தன னவனை வணங்கின னுனையருச் சித்துன், மாலினை யகற்ற முன்னர்நீ சொன்ன வனம்பதியாதுகூ மென்றான்.

(க)

என்றிசைத் தயனு நிற்பநா மூவ ரிருக்குஞ் ஞா னுடவி யதற்குத், தென்றிசைக் கண்ணுங் காட்டுவன் கருடன் செல்கென மைப்புயல் செப்பா, முன்றிசைக் கணியாம் பொதியின வனத்து முற்றினன் மற்றரி சொற்ற, தன்றிசைக் கலுழ னீதெனச் சொல்வே தத்தனு மத்தலத் தடைந்தான்.

(உ)

அடைவுறு மாரு தத்தினைப் பிறழா தமைவுறவமைத்தெண்
ணையிரம்பாண், டுடைவுறு தயனு மரியையே சிந்தித் திருந்தன
னிருப்பமா யவனுந், தடைவுறு தாதி யுகமதா தவினும் மன்னிறம்
பொன்னிற முடுத்த, வுடைவுறு வுடையும் பொன்னிர மார்பத்
தோங்குபொன் னிறத்தொடாந் குதித்தான். (கூ)

உதித்தமா லயனே யேதுவேண் டெவதென் றுரைப்பவுன்
றனைத்தினம் பூசை, விதித்தவா றியற்ற வருளென வியம்ப வியன்
புவி மடந்தயோ டையதாய்க், குதித்தநீர் நாமாய்த் திருவுமம் புய
மாய்க் குலவுவோ மித்தலத் தெனைநீ, துதித்தவா றருச்சிப் பத
னையிச் சித்தச் சுத்தகா னனத்துறை குவனாட். (சு)

என்னவே யுரைத்தா யவனுமங் கிருப்ப வியைந்தவே தனுங்
புவி மாளு, மன்னவா வியின்மா லானநீ ரிற்றோய்ந் தலர்மின்னு
மலர்கொடர்ச் சித்தான், பின்னமே திவர்க்கு யாவையுந் தாமாம்
பெருமையே யாவரு மறிய, முன்னமே விரித்த தென்னலாஞ்சது
மா முகன்முன்வந் துதித்தனன் முகுந்தன். (ஊ)

களித்தனன் கமலக் கண்ண னக்கமலக் கண்ணனைக் கண்ட
னன் கண்ணீர், துளித்தனன் சிரத்தால் வணங்கினன் கரத்தாற்
றொழுதன னாவினும் துதித்தான், குளித்தன னின்பக் கடலினின்
பூசை கொண்டன னுன்னிடத் தென்னை, யளித்தன னெங்கும்
மேயினன் விட்டுணு வாயின னின்னமு மயனே. (சு)

வேறு

தலையாம்வே தவியாத னுக்குச்சே டன்வடிவங் காட்ட வேண்டித்
தலையாம்புன் னாகசரு வாவென தவினலித் தலத்தி னுமம்
நிலையாம்புன் னாகவன மாமிதுவு மூவருக்கு நிலைய மாகி
யலையாளு றாணிய மதுவுநம்மைப் போல்வோறென் றறிதி கீயே

எனமாய னியம்பபின்று ளினைப்படிந்த தீர்த்தமெனக் கீய்கு
வாய்ப்புந், கனமாய நின்னுருக்கண் டவர்க்குமிட்ட காமியநீ கற்
பிப் பாவென், றனமாய லூர்திசொல்ல வப்பரிசே புரிதுமென வன்
னோ னந்தத், தினமாய முனிவரும்பர் குழ்வரத்தென் கடற்கரை
..ென் சென்ற னன்றே. (அ)

நெருக்கமல முனிவரும்பர் சூழ்வேத னுக்குமுகி னிறத்தொ
ன் பாதத், திருக்கமலக் தீர்த்தமளித் தன்னதிலா டி னர்முனிவர்
சிலருண் டார்சீர், பெருச்சமல நீக்கிமுத்தி கொடுக்கும் விட்டுணு
கங்கையெனப் பெயரிட் டாரம், மருச்சமலங் குண்டுகையு னிர
ப்பினர்வா னமிர்தவிது மதுரிப் பென்றார். (கூ)

அன்னதன்பின் வேதனுஞ்சத் தியலோகத் தடைந்தனன்மா
லவனும் பூமே, லுன்னதமாம் வேதவனத் துறைந்தனனென்
றறைந்தவெலா முட்கொண் டார்முன். சொன்னதன்மை புன்
னாகத் தியல்புரைத்தி யெனச்சூதன் சொல்வான் வேதந், தன்ன
தென வகுத்தவியா தனும்வேத வனத்தில்வந்து தவஞ்செய் தா
னே. (ஓ)

மாதவஞ்செய் பவன்முனந்த மாதவனும் வந்துனது மனதே
தென்னும், போதவனுஞ் சேடவுருக் காட்டெனுமென் போதமெ
னப்புகல விர்த, வேதவனந் தனிற்காண்க வேதவனந் தன்வடிவா
ய் விளங்கும் வேனென், நீதவனந் தனன்முனுரைத் தகன்றனனி
ன் றனனிவனவ் வெல்லே ளாக்கி. (கக)

புன்னகம் புன்னக வாடிவாய்ப்பா தலத்தினின்றும் புறப்பட்
டன்னேன், முன்னக ருன்னகம் புளசெழுவந் தெழலுமந்த முனி
வன் பூமி, மின்னக மின்னக மற்புதமற் புதமெனவே வியம்பச்
செய்ப்பொன், மன்னக மன்னக மறைவாழ்த்த மன்னினதவ் வனத்
தின் மாதோ. (கஉ)

வேறு.

வேதவி யாதன னந்தனு ருக்கொடு மென்புன்னைத்
தாதவிழ் தாருவே முத்தொழு தன்புத னைந்தேபொற்
பாதவி னேதவெ னாதவி பேதப ரந்தாமா
மாதவ னேயென வேதுதி செய்தனன் மாறாமல். (கங)

அங்குப னுடவி யாயிர மாடக மாமெய்யோ
டெங்கும்வி யாபக மாகிய சோதி யெனுஞ்சேட
தங்குமு ரூபம கன்றுபு னாகத் ருத்தாமாய்ப்
பொங்மெஞ் ஞானமு மானமு மீது புகழ்ந்தார்க்கே. (கச)

என்றுபு கன்றம னந்தவ னந்தனெ ழிற்புன்னே
துன்றம லர்த்தரு வாயின னன்னது சூழ்ந்தார்க்கே
நன்றிசெய் தெண்ணின யாவையு மீசுவ னுனென்றே
யன்றுமு சூந்தன்வி யாதனோ டோதின னைபாக. (௧௫)

மன்னிய புன்னேமு சூந்தனை யேவலம் வந்தோர்செம்
பொன்னிய னுடுபு ரந்தவ ரென்று புகன்றேபி
னின்னிய லன்னகா மாலைய ருச்சனை யேசெய்தோர்
மின்னிய நன்னிலை சூதனி யம்பினன் மேலோர்க்கே. (௧௬)

வேறு.

நா ர தன்பரா சரன்வசிட் டன்சவு னாகனோ
டேரு ருக்குமாங் கதனம்ப ரீடனா யிரங்கை
வீரன் வீட்டுமன் புண்டரீ சன்பிரக லாத
னா மாலையர்ச் சித்துநன் முத்தரா யினரால். (௧௭)

ஆகத்திய னக்க பதிகலா வதியெனு மவரிச்
செகத்தி யைந்தபுன் னையின்கண்மா லைய ருச் சித்துச்
சுகத்தின் மிஞ்சுபே றடைந்தன ராதலிற் சுரரான்
மகத்து வம்பெறு புவனமா மிம்மறை வனமே. (௧௮)

இத்த லத்திலே காதசி யுபவசித் தெம்மாலைத்
துத்தி யத்தியல் பாந்துவா தசியிற் புன்னாக
மெய்த்த ருத்தனை வலம்வரிற் பாவவெவ் வினேபோ
மத்த லத்தினுக் குவமைவை குண்டமே யாகும். (௧௯)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் சுசியு.

௨௩-வது புன்னாகவனச் சருக்கம்.

மாலினருளா லுலகனைத்தும் படைத்த விதாதா மேருவின்வடபால் அரி
யை யிரவிழ்சித்த தலமாகிய மானதகானத்தடைந்து, மாயனைச்சிந்திக்கப்
பிரசன்னமாயினன். அவனை வணங்கி, “உன்னைப்பூசித்து மாலினையகற்ற
முன்ன நீ கூறியவளம் பதியாது,, அருளென்று நிற்ப; யாழுவாரிருக்கு ஞா
னகானதைதின் றென்றிசைக்கண் காட்டுதும்; கருட! செல்லெனச்சொல்
லுமுன் அத்திசைக்குச் சமீபமாக அசுவத்த வனத்தைச்சென்றனன். அரி
சொன்ன தலமீதென்று கலுமுன்சொல்ல, வேதனுமத்தலத்தடைந்து என்ன

ஐயிரம் வருடம் வாசியையடக்கியிடைவிடாதரியைச் சிந்தித்திருந்தான். அப்படியிருக்கையின் மாயன் ஆதியுகமாதலினுற்றன்னிறம் டொன்னிறமாயும் பொற்பீதம்பரந்தரித்து மார்பத்திலக்குமியோடு பிரசன்னமாய் அயனே! வேண்டுவதுபாடுதென்றுரைப்பு; உன்னைத்தினம்விதிவழுவாது பூசனைசெய்ய வருளெனவியம்பு; புவிமடந்தை ஓடையாய்ச்சலநாமாய் இலக்குமிதாமரை மலராய் விளங்குவோம்; இத்தலத்தெனே நீதுதித்த வாறருச்சிக்க விச்சித்த அசுவத்தகான னத்துறைவன் என்றருளியங்கிருப்பு; வேதனுப்பூமிதேவியாம் வாவியின் மாலா நீரின் மூழ்கி அலர்மின்னு மலர்கொண்டருச்சித்தான். இவர்க்கு பின்னமேது! இவர்க்கியாவையுந் தாமாம்பெருமையே! முன்னமே விதித்த விதி முன்முருத்தன் வந்துதித்தனன். காமலக்கண்ணைத்தரித்தனன் களித்தனன் கண்ணீர் துளித்தனன் இன்பக்கடலிற் குளித்தனன் சிரத்தான் வனங்கினுன் கரத்தாற்றொழுதனன் நாவினுற்றுதித்தனன் பூசையைக்கொண்டனன் உன்னிடத்தென்னையளித்தனன் எங்கும் வியாபித்தனன் விஷ்டன்னு வாயினன் என்று துதித்தவயனை கோக்கி அயனே! என் சலையாம் வேதவியாதனுக்குச்சேடன் வடிவு சாட்டவேண்டி புன்னுகதருவாவேன், ஆதலாலித்தலத்தினுமபுன்னுக வளமாம். இதுவழுவருமிருக்கு ஞானரணியமாம், நம்மைவித்துவான் களென்றறிதி, என்று மாயனருள்; நீன் பாததீர்த்தமளிப்பாய் நீன்சோருபத்தைத் தரிசித்தவர்க்கிட்டகாமிய மீவாய் என்றன்னவூர்திவேண்ட; அப்படியே புரிதுமென்றரி அருள்; அயன்றேவர் முனிவர்குமுத் தென்கடற்கரையிற் சென்றான். அவ்வேதனுக்குச் சீதரன் பாததீர்த்தமளித்தனன்; அதிலனைவருமாடினர் ஆடிமல நீக்கி முத்தியளிக்கும் விஷ்டன்னு தீர்த்தமென்று பெயரிட்டனர். குண்டுகையினிரப்பினர்; வானமுதத்தினு மதுரிப்பென்றனர். அதன்பின் வேதனுஞ் சத்தியலோகத்தடைந்தனன். மாலும் தலத்தினுயர்ந்த வேதவனத்தடைந்தனன். இனிப்புன்னுக வனத்தியல்பைக் கேண்மினென்று சூதரோதுவார். வியாதன் வேதவனத்தில் வந்து தவஞ்செய்ய; அவன் முன்மாதவன் வந்து நின்கருத்தென்னையென; அயன் சேடனுருவைக் காட்டென்றுசெப்பு; என்வடிவமாகிய விவ்வேதவனத்திற் காண்க வென்று அத்தனற்கறைந்தகன்றனன். அப்போதவ்வெல்லையைப் பார்த்திவனின்றனன். புன்னைமரமானது சிறிய வடிவாய்ப் பாதலத்தினின்று புறப்பட்டு அவ்வியாதன் மெய்புளகெழு முன்றோன்றி வந்தெழலும், பூமிதேவியின் சரிமின்னலாய்ப் பிரகாசிக்க, அம் முனியுற்புத மற்புதமென்றுவியக்க, பெருமைபொருத்திய செட்பொன்னிலைபெற, மறைவாழ்த்த, அவ்வனத்தினிலைபெற்றது. வேதவியாதன் மாயனுருக்கொண்டு நாதலராகின்ற புன்னை விருகநமாக வெழுந்து நின்ற மாதவனைத்தொழுது, அன்புதழைந்து, பொற்பாத! வினோத! எந்நாத! விபேத! பரந்தானாய் கேசவனே! என்று துதித்தனன். அவ்விடத்தில் ஆயிரப்பனுமகுடத்தோடும் பொன்னுகிய மேனியோடும் எங்கும் வியாபகமாகிய சோதியென்னுஞ்சேஷ! நீயெடுத்திரா நின்றவிவ்வுரு நீங்கிப், புன்னைவிரு

கஷமே நீயாய் உன்னைத்துதித்தார்க்கு மெஞ்ஞானமும் அன்பும் அளிப்பா யென்று புகன்றபின், அந்த நாராயணன் பூக்கணிகைந்த புன்னைமரமாயி னன். இதனை நேசித்தாற்கு நன்மைசெய்து எண்ணியயாவும் அளிப்பே னென்று வியாதனோடோதினன். நிலைபெற்ற புன்னாகவனமுருந்தனைப் பி ரதக்கணஞ்செய்தவரும் அருச்சுனேசெய்தவரும் தேவலோகத்தினிலைபெற்றி ருடபர். நாரதன் பராசரன் அம்பரிஷன் காத்தவிரியன் வீட்டுமன் புண்ட ரீகன் பிரகலாதன் இவர்களை மாலைப்பூசித்து முத்தராயினர். அகத்தியன் அக்ஷபதி கலாவதி இவர்கள் புன்னாகவனத்தின் மாலையருச்சித்துப் பேற வடைந்தனர். இவ்வேதவனம் தேவரான்மகசதுவம் டெற்றது. இதில் ஏகா தசியுபவசிந்து எம்மானேத்துசித்துத் துவாதசியிற் புன்னாக வனத்தந்தனைப் பிரதக்கணஞ்செய்யிற் பாவவெவ்வினைபோம். அத்தலத்துக்கு வைகுண்ட மே சமானமென்று முனிவரர்க்குச் சூதர்சொன்னார்.

முற்றிற்று.

உச-வது மதுசூதனனை அகத்தியன் பூசித்த சருக்கம்.

சூதனன் றிவ்வா றியம்பமா தவர்தொழு துமது
சூதனன் றியனை யன்பொடு வழிபடுந் தொன்மைப்
போதனன் றுறையெனச் சொல்வான் கடமுனி புகழ்ந்தப்
போத னன்றொழும் தாணுவைப் பூசனை புரிந்தான். (க)

புரிந்து தங்குதும் போதுதும் பருப்புலர் போது
தெரிந்து மாமது சூதனன் முன்னுறித் தேறல்
சொரிந்த தாமெனத் தேவகாந் தாரியைத் தொடுத்தே
பரிந்து பாடவின் னுடரவ் விசைவழிப் படர்த்தார் (உ)

படர்ந்து வின்மலை வழிபடு நறுமலர் பலங்கொண்
டடர்ந்து தேவராங் குற்றுழி யாங்ககத் தியனுங்
கடந்து புன்னையின் வனத்தறி சயமெலாம் கண்டு
துடர்ந்து சோமவா ரந்திக முவாவினாட் சுகந்தான். (ஈ)

என்று பங்கய வாவியின் மூழ்கிரீற் றினைவேய்ந்
தன்று கண்டுகை புனைந்துவின் மிலையா னாக
முன்றன் மாதரை யெனுமிரு வரைவரை மகஞந்
துன்று கங்கையு மாகவே நினைந்தலர் சொரிந்தான். (சு)

மதுசூதனனை அகத்தியன் பூசித்த சருக்கம். ௧௩௭

மிருது வாயுயிர்க் காரமு தூட்டுகோ விர்தா
பருதி யாதிகே வரைப்புரந் தருந்துகோ பாலா
கருது மன்பர்த மிதையபங் கயமலர்க் கண்ணு
ஈருதி தான்புக முச்சுதா வருளெனத் துதித்தான். (௧௩)

அற்றை ராக்திரி முற்றும்மில் வாறருச் சித்த
மற்றை மாதவன் முன்னமா தவனுமே வந்தே
யிற்றை லாள்வரைக் கிவ்வண்ணம் பூசைகொண் டிலன்யான்
கற்றை வார் -டை யானையே யானெனக் கண்டாய். (௧௪)

அரியு மாகியங் கரனுமா யிருப்பதொன் றதுகான்
பிரியு மாநிலைத் தெரியுமா றுனக்கலாற் பெரிதா
லரியு மானான் றிரிகுடா சலத்துனக் கரனுய்ப்
பிரியு மாறுருக் காட்டினன் கண்டனை பிறிதே. (௧௫)

வேட மானது தான்பல வெடுக்கினு மீண்டவ்
வேட தாரிதா னொருவன னவனென வேறே
வீட தாஞ்சிவ சாயுச்சியங் கயிலையி லீய்து
மீட தாகுமிப் பதிசிவன் பதியுண ரென்றான். (௧௬)

என்னு மான்மொழிக் கியைந்துவந் திறைஞ்சின லிருந்தா
னென்னு மாதவன் றனைமுனி ஷர்தொழு தினிநீ
பன்னு மாயனைக் கருடனாச் சித்ததோர் பானமை
துனனு லான்மறைச் சூதனே சொல்லெனச் சொல்வான். (௧௭)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் ஈசக.

௨௪-வது மதுசூதனனை அகத்தியன் பூசித்த சருக்கம்.

சூதரிந்தப் பிரகாரஞ்சொல்ல மாதவர் தொழுது மதுசூதனையன்
போடு வழிபடுமியல்பை யுரையென்று கேட்கச்சொல்லுவார். கடமுனிதா
ணுவை முன்னர் பூசனை புரிந்து இருக்குங்கால் விடியுங்காலில், தும்புரு
மதுசூதனன் முன்போய்த் தேன்மழை பொழிந்ததுபோலத் தேவகார்தா
ராகமெடுத்துப்பாட; தேவர்கள் அவ்விசைக்கு நெருங்கி வந்துநறு மலர் பல
கொண்டு விண்ணிவை வழிபட்டு அங்கிருக்கையில், அகத்தியன் வந்து புன்னை
வனத்திசையமெல்லாம் பார்த்துச் சோமவாற்கூடியவமாவாகியில் பங்கய

வாவியின் மூழ்கி நீறுகண்டுகை புனைந்து, விண்ணுவையரனாகவும் இலக்குமி பூமிதேவி இவரைப் பார்வதி கங்கையாகவும் தியானித்து அருச்சித்து, உயிர் சுருக்காரமுதாட்டுங் கோவிந்தா பருதிமூதலிய தேவரைக் காத்தழிக்குங் கோபாலா கருது மன்பரதிதய பங்கயமலர்க் கண்ணு சுருதிதொழு மச்சுதா அருளென்றுதுதித்து, அன்றிரவுமுழுது மர்ச்சித்தான். மாதவன் மாதவன் முன்வந்து இம்மைநாள்வரை இவ்வண்ணியான் பூசைகொண்டிலன்; கற்றைவார் சட்டையானென்றே என்னைக்கண்டனை; அரியாயும்மரனுபு மிருப்பது ஒன்றேதான் இரண்டில்லை. இது தெரிதல் உனக்கல்லான் மற்றையர்க்குப் பெரிதாம். அரியான நான் உனக்குத் திரிகூடாசுத்தில் அரனாகக்காக்கிகொடுத்தனன்; அது தரிசித்தனை. வேடம்பல்வெடுகினும் வேடதாரி ஏகனா அநேகனா? மோக்ஷவீடாகிய சிவசாயுச்சியம் கையிலையீகுதும். இத்தலம் அக்கையிலைக்குச் சட்டன்மென்றுணருவா யென்றருளக் கடமுனி துதித்திருந்தனன். என்றுசொல்ல, முனிவரை முனிவர்தொழுதுமாயனைக்கருடனபூசித்த தன்மையை யோதென; சூதர்சொல்வார்.

முற்றிற்று.

உரு-வது மதுசூதனைக் கருடன் பூசித்த சருக்கம்.

கத்தாரு வினதை யென்னுங் கன்னிய ரிருவர் மூத்தாள்
பித்தாரு வாமை யெல்லாம் பெற்றனள் கருட னேடு
மித்தாரு வருணன் றன்னை வினதையும் பயந்தாள் தம்மிற்
சத்தாரு வாகி த்தாயத் தார்களாய்க் கறுவு வாரால். (க)

கடுவா வினத்துக் கஞ்சிக் கலுமுனு மருணன் றானு
நடுவரு வினதைத் தாய்பா னண்ணி னண்ணலருக் கெங்கா
தடுவா வேருபாய மறைதியென் றறைய வன்னார்
கெடுவர்கா சிபன்பாற் சென்றார் கிருபைசெய் திடுவ னென்றார்.

தாய்மொழி தலைமேற் கொண்டு தங்குகா சிபன்பா லன்பாற்
போய்மொழி பகர்வ ருன்பாற் புகலடைந் தனம்யாம் வெய்ய
தீய்மொழி மருவார் செய்யுந் திறமொழித் தருளு வாயென்
றேய்மொழி முன்சொன் னார்பி னென்சொன்னா ரிதுசொன் னாரால்.

ஞாதியா மவர்க்குப் பின்னர் நமக்குமே பகையில் லாத
னீதியா யருள்தி யென்று டின்மன னருண நீதி
யேதியான் பகையை வேறற் கியல்புதந் தருளு வாயென்
னவற்றினாக் கவனுந் சொல்வான். (ஈ)

மதுகுதனணை கெருடன் பூசித்த சருக்கம். கருக்

ஆலமே யரவுக் கீய்வோ னாவன்பாற் போயுள்
சிலமே யுரைத்தி யேலுன் சிந்தனை முற்று மீரேழ்
ஞாலமே புகழு மென்று நன்கரு ணனுக்கன் றேறதித்
காலமே வெல்லுங் கோரக் கருடனுக் கியம்ப லானான். (ரு)

கனமயேந் திரவெற் பிற்குக் கருதுதெற் காக ஞான
வனமதன் மென்பால் வேத வனமதில் வனசஞ் சேர்காஞ்
சனமது சூத னன்பொற் சரணமே சரண மென்று
தினமருச் சனைசெய் தாலுன் சிந்தனை முடியு மென்றான். (சு)

வேறு. மீறு சந்தன வனமடைந் தரிபத மீதி
லாறு திங்களர்ச் சித்தபின் வெளியில்வந் தண்ணல்
கூறு நின்கருத் தென்னென வென்பகைக் குலத்தை
நீறு செய்யின் னூர்திய தாகவே நினைத்தென். (எ)

என்ற பக்கிரா சன்றனைப் பார்த்தவ ணெட்டாய்
நின்ற நாகமு மவற்றின தினமுநின் னிழல்போ
யொன்ற வேவலி குறைகவென் னூர்தியாயுறைக
மன்ற நீயுனை நினைப்பவர்க் குறும்விட மாய்க. (அ)

உன்னு டைப்பெய ரின்னகர்க் குறுகவென் றுவந்தே
பொன்னு டைப்பிரா னருளின னிந்தமா புரியின்
றன்னு டைப்பெயர் சந்தன வனமெனுந் தன்மை
யென்னு டைத்திரு முனிவிர்காள் கேண்மினென் றிசைத்தான். (இ)

ஆயன்வி தித்தவப் பொருளெலாஞ் சுமப்பதற் கரிதென்
றியனி லத்திரு வர்ச்சனை செயவரி யெதிர்ந்தே
பயன்வி னைத்தகூர் மழும்புயங் கமுமெனப் பரிப்பன்
வியனி னைத்துநீ யஞ்சலென் றுரைத்தக விருப்பால். (ஐ)

பூவி னோடரி பொருந்தின னக்குணம் பொலிந்தே
மேவி யப்பதி சந்தன வனப்பெயர் வினைந்த
தாவி யன்னமா முனிவிர்கா ளின்னமொன்றறைவ
னீவிர் கேண்மினென் றுறைத்தனன் கலாபதி நீர்மை. (கக)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவருத்தம் சுசுய.

உரு-வது மதுகுதனைக் கருடன் பூசித்த சருக்கம்.

சத்துரு வினதை என்றிரண்டு பெண்களின் மூத்தாள் ஆமையரவெல்லாம் பெற்றனள். வினதை அருணன் கருடனைப்பெற்றனள். இவ்விருதாரத்துமக்களுக்கு சத்துருவாய்ப் பகைஞரானார்கள். கொடிய சர்ப்பங்களுக்குக்கலுழனும் அருணனுமஞ்சி வினதைத் தாயிடஞ்சென்று சத்துருக்களின் பகைமைகெடவோர் உபாயஞ்சொல்வாயென்றறைய; காசிபன்பார் சென்றால் அவன்கிருபையால் அனலார் கெடுவரென்றாள். தாய்வார்த்தை தலைமேற் கோளீஇ காசிபன்பாலன்பிற்போய்ச் கொடுமை மொழிகின்ற சத்துருக்கள் செய்யுந் தீமையொழித்தருள் உன்பாவியாம் புகலடைந்தனம், ஞாநியாமவர்க்கும் எமக்கும் பகையில்லாத நீதியாய்! அருள்செய்வாயென்று மொழிந்து அருணனின்றனன். கருடன் யான் பகையைவெல்லுதற்கு ஏதேனும் ஒரு பாயந்தந்தருள்வாயென்று மொழிந்தனன். விடத்தையரவுக்கீவோன் ஆதவன் ஆதலால் அவன் பாற்போய் நின்குறைகளை முறையிடுவாயாயின் உன் கருத்து முற்றப்பெறும் ஈரேமூலகமும் புகழும் என்று அருணனுக்கறைந்தான். மயேந்திரகிரிக்குத் தெற்காயுள்ள ஞானவனத்தின் நென்பால் வேதவனத்திலுறையு மதுகுதனை சரணமே சரணமென்று தினமருச்சனைசெய்யில் உன் கருத்து முற்றப்பெறுமென்று கருடனுக்குக் கழன்றான். சந்தனவனமடைந்து முகுந்தனடியிலாறுமாதம் அருச்சித்தபின் பிரசன்னமாய் நின்கருத்தென்னையென; என் பகைக்குலத்தை நீற்ற நின்னூர்தியாக நினைத்தனனென; பட்சிராசனைப்பார்த்து அட்டநாகமும் அவற்றினதினமும் நின்னிழல் படவலிகுறைக, என்னூர்தியாயுறைக நின்னைத்தியாநிப்பவர்க்கு விடமாறுக என்றுவிண்டு அருளினன். அதுமுதலிந்நசரத்துக்குச் சந்தனவனமெனுந் தன்மை முனிவீர்காங்கேண்மின். அயன் படைத்த பொருளெலாஞ் சுமத்தற்காற்றிலளாய்ப் பூமிதேவியருச்சிக்க, அரிகாட்சி கொடுத்து ஆமை அட்டநாகமா யான்வழுவெடுத்துச்சுமப்பன் நீ யஞ்சேலென்றகவிருப்பாலருளிப் பூவினோடுபொருந்தினன். அக்குணநிறைந்துபொருந்தியதனாலப்பதி சந்தனவன மென்பபெயர்வினைந்தது. ஆவிபோன்ற முனிவீர்கள் கலாவதிச் சரிதங்கேண்மினென்று சூதருரைத்தனர்.

முற்றிற்று.

உசு-வது கலாவதிசரிதைச் சருக்கம்.

எதிரி லாவசிட் டன்குலத் தெய்தினோ னிரவி
கதிரி லாகுதி யியற்றுமா தவன்றரு காளை
முதிரி லாமதித் தாணுவே பொருளென முயன்றோ
எதிரி லாமறையங்கமா கமமுணர்ந் தறிந்தோன்.

(க)

பெரிய தன்மைய னெச்சனெ னும்பெயர்ப் பிரம
சரியன் றுணுவைப் பணிந்துபின் றுணுதீ ரத்தி
லுரிய னாகவே படிந்துவக் கிரகிக் கோர்சா
சரிய நண்பக லாதவன் கதிருறைத் தழுவ.

(உ)

ஆக முற்றும்வேர் துள்ளவோர் கள்ளிநீ ழலைச்சார்ந்
தாக விச்சுவ ரூபமாங் கீதையை யுரைத்திட்
டேக வத்துவைத் துதிசெய்து தாகமு மிளைப்பும்
போக மற்றவன் மனதிடத் தின்புடன் போனான்.

(ங)

போன பின்னொரு மண்டலத் தண்டரும் புன்மை
யான கள்ளியுள் ஞலந்ந்திற் தம்முனி யறைந்த
ஞான கீதையைக் கேட்டலால் வைகுண்ட நன்னிப்
பான நன்னிற மாலையுங் கண்டடி பணிந்தே.

(சு)

தன்பி றப்பையு முணர்ந்துபின் கசீந்திர தானத்
தன்பி றப்பரும் பானுசே கரனெனு மிறையோற்
கன்பி றப்பிலாத் தேவிபா லுதித்துமங் கையராம்
புன்பி றப்பிலா ரமுதொடும் பிறந்தமின் போன்றாள்.

(ரு)

கீத மாகிய கலையெலா முணர்ந்தவிங் கிதத்தாற்
போத மானக லாவதி யென்பெயர் புனைந்தாள்
மாத மாமதி வளர்ந்தெனக் கலையொடும் வளர்ந்த
நீத மான்கு ணமனைத் தையுந்தெரிந் தனனிருபன்.

(கூ)

வேறு.

சுயம்வராஞ் செயவே வேண்டுந் தொழிற்பொருள் யாவுந் துன்ன
நயம்வர வமைத்துப் பின்னார் நானிலத் திறைவர் தம்மிற்
செயம்வர வனப்பு வாய்ந்த தீரரை வருவித் தேயோ
வியம்வரும் வதுவை மண்ட பத்தினின் மேவச் செய்தான்.

(எ)

அண்ணிய கசீந்தி ரத்திற் கயற்கயேந் திரபு ரத்திற்
பண்ணிய வதுவை மண்ட பத்திலைந் தலரம் பேந்துந்
திண்ணிய னெனவன் னோர்கள் சிறந்திருந் தனரப் போதிந்
புண்ணிய வடிவ னெச்சன் போந்தனன் வதுவை காண்பான்.

(ஐ)

அந்தணர் சூழ வத்திரி யாச்சிர மத்தி லெச்சன்
வந்தன னூழா லங்கண் வதிந்தனன் கவுரி பாதச்
செந்தணங் கமலத் தேசாத் தியமலர் மாலை யேந்திக்
கொந்தள வியதார் மன்னர் குழீஇயமண் டபத்தைச் சார்ந்தாள். (௧)

எண்ணிலா மடந்தை மாரோ டெய்திய தையன் மூரல்
வெண்ணிலா வெறிப்ப நோக்கும் வேந்தரை வெறுத்தே யெச்சம்
சூண்ணிலா வுவுகை மீ ாண் டென்றொடை வனைந்தாள் விண்
மண்ணிலார் கீ தியை டெல்ல வல்லவர் சொல்லுங் காலே. [ணின்

இருந்திடு மன்னர் வெட்கி யெச்சனோ டமரா டற்குத்
திருந்திடுங் காலே மாலை சிந்தனை செய்யச் செய்யாள்
பொருந்திடு மிக்காம் பக்கி புரத்துமாய வனன் னொருள்
வருந்திட விவற்கு வெற்றி வந்திடக் கருணை கூர்ந்தான். (கக)

கண்ணன தருளி னாலே கருதல ரிரியக் கண்ட
வண்ணன்மா தவனுந் சந்த னாடவி யடைந்து மேக
வண்ணன மத்தை வாழ்த்தி வதிந்தனன் வனிதை யோடு
முண்ணலம் பருகி யங்க னுறையுநா டன்னி லோர்நாள். (கஉ)

எச்சன்மன் கிதை காகி லியற்கலா வதியு மேற்றுப்
பைச்சென்ற நிறத்துமாயன் பதத்தல ராலர்ச் சித்தாள்
மெச்சென்றங் கிருந்த வேத வியாதன தெவ லாலே
யச்சென்ற மாய னக்கி ராலைய மதனைச் சேர்ந்தான். (கங)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் சுஎங்.

உசு-வது கலாவதிசரிதைச் சருக்கம்.

சுமானமில்லாத வசிஷ்டகுலத்தில் வந்தவனும், சூரியகிரகணத்திலாகு
தி யியற்றுமுனிவன் பெற்றகுமாரனும், இளம்பிறைதரித்த தானுவே பொரு
ளென முயன்றவனும், வேதம் அங்கம் ஆகமம் அறிந்துணர்ந்தவனும், எச்
சனென்னும் பெயர்பெற்றவனும், பெருமையுடையவனுமான வொருவனி
ருந்தான். அவன்றானுதித்தத்தின் மூழ்கித் தானுவைப்பணிந்து வக்கிர
பருவதத்தோர் சார்பில் அரிதாரிய வுச்சியம்போ தில் ஆதவனக்கினியாவெரி
க்கச், சரீரமுற்றும் வேர்வைதுளிக்க ஒரு கன்னியினிழைச்சார்ந்து, விசுவ

ரூபமாங்கீதையைப் பாராயணம் பண்ணி ஏகவஸ்துவைத் துதிசெய்து தாகமும் போகமும் இளைப்பும் அற்றுத், தனதிடத்திற்குப்போனான். போனபின் னொருமண்டலத்திற் கள்ளியுள்ளூலர்ந்திறந்து, அம்முனி யறைந்த ஞான கீதையைக் கேட்டதாம் சார்தற்கரிய வைகுண்டத்தையடைந்து, மாலைத்தரிசித்தடிபணிந்து, தன் பிறப்பையுணர்ந்து, சுசீந்திரத்திற் பாதுசேகரனென்னும் அரையன்பால் அன்பிற் றப்பிலாத்தேவியிடத்துதித்து, மங்கையரம்புன் பிறப்பிலாரமுதோடும் பிறந்தயின்னை யொத்தான். கீதமெல்லா முணர்ந்த சந்தோஷத்தாம் போதமான கலாவதியென்று பெயர்புனைந்தான். பிறைகலையோடும் வளர்ந்துபோல வளர்ந்தனன். அரையன் அவன் குணமனமுணர்ந்து சுயம்வராஞ்செய்யவேண்டுந் தொழில்களுக்கான பொருள்களியாவுஞ்சேகரித்துப், பின்னர் நானிலத்துள்ள விறைவறிற் சுயம்வரப்பருவம் வாய்ந்திரரை வருவித்து, சித்திரமமைந்த கலியாண மண்டபத்திருப்பச்செய்தான். சுசீந்திரத்துக்கடுத்த கயேந்திரபுரத்திலியற்றிய வதுவை மண்டபத்தில் - ஐம்மலர்க்கணையெந்து மன்மதனென்ன வன்னோர் சிறந்திருந்தனர். அப்போது புண்ணியவடிவான எச்சன் அந்தணர் குழும் அத்திரியாச்சிரமத்திற் கலியாணம் பார்க்கலுழ்வலியாற் சென்றிருந்தனன். கவுரிபாதத்திற் சாத்திய மலர்மாலையேந்திப், பூக்கொத்தளாவிய மாலேதரித்த மன்னர்கூடிய மண்டபத்தில் எண்ணிலா மடந்தையரோடெய்திய விம்மாதின் மூரல் வெண்ணிலா வெறிப்ப, நோக்கும் வேந்தரை வெறுத்து, எச்சற்கு உண்ணிலா வுவையுமீக்கொள மணமாலேதரித்தான். விண்மண்ணுள்ளாரில் விதியைவெல்ல வல்லவரியாவர்! அங்கிருந்த மன்னர் லெட்கி செயச்சனோடமர்செய்ய; விவன் மாலேச்சிந்திக்க; பகழிபுரத்து மாயவன் இவற்குவெற்றிவந்திடக் கருணைகூர்ந்தான். கண்ணன தருளினாலே சத்துருக்களதிதய தாமரை மலரியியக்கண்ட வண்ணலாகிய வெச்சனும் சந்தனூடவியடைந்து மேகவண்ண னுமத்தைவாழ்த்தி வனிதையோடு முண்ணலம்பருகி யங்குறையுநாளிலோர்நான், எச்சன் கீதைசொல்லக்கலாவிதி கேட்டு மாயனைப்பாதத்திலருச்சித்தான். அங்கிருந்த வேதவியாதனது எவலான் மாயன் நக்கிராலையத்தைச் சேர்ந்தான் என்று சூதர் மாதவர்க்குச் சொன்னார்.

முற்றிற்று.

உள-வது நக்கிராலையச் சருக்கம்.

என்ற சூதனை நோக்கியவ் வேந்திழை
நன்ற தானக்கி ராலைய நாடியே
சென்ற செய்கை முனிவர செப்பென
வன்றன் னோருக் கறைகுவனன்பினால்.

பாணு சேசுரன் பைந்தொடி யாட்கொரு
 குணு வின்றெனத் துன்புற வேயெச்சன்
 றுணுந் தன்னுயிர்த் தையலும் வேதனை
 மாணும் வேதவி யாதன்முன் வந்தனர்.

(உ)

வந்து மூவரு மாதவனைத் மு
 திந்து வானுத லிங்கிவ னு--
 டந்து நீயொரு சந்தி யெய்திட
 முந்து பாய். மொழிகெனக் கூறுவான்.

(ங)

விடங்க மாயித்த ஸத்துக்கு மேற்கதா
 பிடங்க ராலைய மாமதி லேனமாய்
 மடங்க லாயின மாயன் சுயம்புவா
 யடங்க லாயின னன்னவன் முன்னமே.

(ச)

பன்னும் வேதப் பருவத நாரத
 ரென்னு மாதவ சேத்தவ வர்க்குமுன்
 மன்னு மாயனம் மாயன் றனைமனத்
 துன்னு சிந்தித்த தொக்கவர் தெய்துமே.

(ரு)

மாலின் றன்மையாம் மாநகர் மேன்மைமுந்
 தூலின் றூடதர் னோன்மைகள் யாவுரின்
 பாலின் றேதுவன் கேளெனும் பண்ணவன்
 காலின் றுனம் பணிந்து கலாவதி.

(சு)

வேறு.

நிற்பதா லுரைப்ப தானு னீடுமுன் னுளிற் சாடும்
 வெற்பதாம் படியோர் வேழம் விருப்பதாய் விண்டு விண்ட
 பொற்பதாம் புயத்தி லேயம் புயத்தினு லருச்சித் தல்லா
 லற்பதாய் கவளங் கொள்ளா தன்பதா ரிடத்தென் துண்டோ. (எ)

தினமுயிவ் வாறு பூசை செய்யவோர் பன்னீ ராண்டு
 கனமுயில் லாது பொய்த்த காலமுங் கமலந் தேடி
 மனமுவந் தருச்சித் தேத்தி மருவுநா னொருநா னெந்தப்
 புனமுமா வனமுந் தேர்ந்தம் புயமிலா தயர்ந்த தன்றே. (அ)

ஒருதடர் தனிலோர் பூக்கண் டோடியங் குடனே சாடித்
தருதடங் கமலங் கொண்டு சார்பொழு தோர்வன் மீனுட்
கருதடங் காத சீற்றக் கனலொடு கவ்வ வவ்விப்
பொருதடர்ந் திடுவ னென்னப் புனலிடைப் பொருத போரே. (1)

நீரிற்கொண் டிறுங்க ராவை நெடுந்தடங் கோட்டாற் குத்திப்
பாரிற்கொண் டிறுங்கை மாவிப் படிபல பகல்வி டாமற்
போரிற்கொண் டுடலந் தேம்பிப் புந்திரொர் தலைக்கண் டிஞ்சு
மூரிக்கொண் டலையே யாதி மூலமென் றழைத்த காலம். (2)

இவ்விடத் தாதி மூல மென்றழைத் திட்ட வோதை
யவ்விடத் துறங்கு மால்கேட் டாழிசங் கங்கை தாங்கி
வெவ்விடத் தராவி ரோதி மேற்கொடு வேழ நின்ற
வுவ்விடத் தெய்தி நேமி யுப்த்தன னிடங்கர் மாய. (கக)

கண்டமூ தண்ட மெங்கும் கலந்தவா சரணம் பத்தி [மென்
கொண்டதொண் டரைவந் தானும் கொண்டலே சரண மென்
றண்டர்பூ மாரி பெய்தா ரகிலங்க ளனைத்துங் காப்போன்
விண்டதோர் யானே காத்த விகற்பமும் வியப்ப தாமே. (கஉ)

அரியையந் தத்திற் காண்கை யஃற்றிகி ரியினுன் மாய்ந்த
வுரிமையா லுடனவை குண்டத் துற்றதங் குறவே யுண்மை
தெரியவந் தமையான் மாயன் றிருவடி தொழுது னன்பர்க்
கெரியவெந் துயர்செய் தேனென் றிரங்கிரொந் திடங்கர் கூறும். (3)

உளையருச் சிப்ப தேபே றுனதடிப் போதிற் போது
தனையருச் சிப்ப வேயோர் தலம்புக லெனமெஞ் ஞானத்
துனையருச் சிப்போர்க் கியுஞ் சிவன்சசீந் திரத்தின் மேற்கா
யெனையருச் சித்தே கீத யாழ்முனி யிருப்ப தாமால். (கச)

நாரத கேத்ர மென்னு நாமமந் நகர்க்கு நண்ணும்
பேரதன் றுன மாநீ பெயர்தியத் தலத்தி லென்னச்
சீரது பெற்றே னென்று சென்றுமுன் னுருக்கொண் டன்று
சாரதர் போந்து மாயன் றனையருச் சித்த தன்றே. (கடு)

அன்றுதொட்டதற்கு நக்கி ராலைய மென்னு நாமந்
தொன்றுதொட்டிற்ற தென்னச் சொற்றனன் சொற்றான் பின்னுங்
கன்றுதொட்ட டலர்ந்த கைக்க லாவதி கேட்ப நல்யா
மொன்றுதொட்ட டிசைக்கு நார தன்கதை யுரைக்க லுற்றான். ()

வேறு,

பறுவத நாரத ரென்னும் பண்ணவ
ரறுபத மருவுதா ரம்ப ரீடனங்
குறுவதா நன்னக ருற்றன் னேன்மகப்
பெறுவதம் கியன்மகம் பேணி னுனரோ. (கௌ)

இந்தநல் வேழவிய தியற்ற வோர்மகன்
வந்தன னவனொடும் மன்ன னன்னவர்
தந்தனி மலரடி தாழ வாழ்கவென்
ற்றதன ரெழுந்தன ரவண்விட் டேகவே. (கஅ)

அவ்வகை யறிந்தன னரச னந்தனீ
ரிவ்வகை நினைக்கியா னேருவேன் வனத்
துய்வகை யிவணமர் துறைகு வீரென
மெய்வகை முனிவர்தம் வேட்கை கூறுவார். (ககூ)

கருத்தினின் புதல்வியைக் காதல் கூர்ந்துளேம்
வருத்தினந் தருதியம் மாதை யென்றனர்
பொருத்தினு மிவண்மனம் பொருந்து மோவிவர்க்
கொருத்தியை யிருவர்வேட் டிடுத லொக்குமோ. (உய)

ஏதினி யியம்புவ திவர்க்கிச் செய்தியிப்
போதினி லவட்கென புகல்வ தென்னுமித்
திதினை நினைந்திறை தேம்பும் வேலையம்
மாதினி துணர்ந்தொரு வாய்மை கூறுவாள். (உக)

அம்முறை முனிவர்க் கைய வன்னவ
ளம்முறை சூட்வடு ளிருவர்க் கோர்தொடை
மெய்முறை யேவரைச் சேர்வள் வேதத்திற்
செய்முறை யெனிற்செய்தி ரென்று செப்பென்றாள். (உஉ)

செப்புறு மிம்மொழி செம்மல் கூறவுள்
வெப்புறு மிருவரு மிருப்ப வேந்தனு
மொப்புறு சுயவர முஞற்ற வன்னரி
லப்பறு வதனும்வை குண்டத் தாயினுன். (௨௩)

ஆயவிண் இவைத்தொழு தம்ப ரீடன்பான்
மேயதஞ் செயலெலாம் விளம்பி நாரதம்
கேயமற் கடமுக மெய்தச் செய்யென
மாயனம் றுகென வணங்கிப் போந்தனன். (௨௪)

போந்தவ ணிருப்பநா ரதனும் பூமகள்
கார்தனை யடைந்திவை கழறிக் கோகினர்
தார்தனி முகம்பறு வதனுக் காக்கென
வேந்தனு மன்னதா கெனவிங் செய்தினுன் (௨௫)

மற்றவள் விழிக்கிவர் வதன மந்திகோ
குற்றமா முகமதாய்த் தோன்ற வாங்கிவர்
பெற்றபே றெனச்சொலப் பெரிய ரேனுஞ்செய்
குற்றமே விடாதது கொண்டு கூட்டுமே. (௨௬)

வேறு.

இருவருங் கவலை கூர்ந்தவ ணிருப்ப விருரிலத் தாசினங் கும
ர, ரரும்வருந் துறல்பார்த் துறையும்வா னவர்போ லங்குற வது
வைமண் டபத்திற், நிருவர முனிவ ரிருவரி லொருவாச் சிந்தை
செய் யென்றனன் றந்தை, மருவருங் குழன்மா தழலிலங் குதித்
தான் மாயனம் மாயனை மணந்தாள். (௨௭)

காதன்மா முனிவ ரிருவரு மெமக்காங் கன்னியை வன்னிபி
லுதித்துத், தாதுலாந் துளவோ யெமையிகழ்ந் தனைவஞ் சனை
மணஞ் செய்தனை யினிரீ, சூதுலாங் கொங்கைத் திருவினை யொரு
வித் துன்பமே பெறுகெனச் சொன்னா, ராதலான் மாலு முனிவிர்
ரீ விருமில் லறம்புகா தொழிதிரென் றறைந்தான். (௨௮)

வேறு.

தவிர்க்கரு முமது சாபந் தனைத்தச ரதன்சே யாயுந்
பவிக்குநாட் பதினா லாண்டிற் பாற்றுவ னென்றான் பாரீமேற்

கவிக்கும்வெண் கவிகை யம்ப ரீடன்மிக் காணுன் யார்க்குங்
குவிக்குமங் கரத்த ராய்க்கோக் குமரரும் பணிந்து நின்றார். (௧)

அந்தவே லையிலம் மாலை யருந்தவர் பணிந்து நீமுன்
றந்தவா னனமுன் போலாந் தன்மையோ தென்னத் தென்பா
லிந்தவே லையிலவ டாதோங் கியல்வன்மீ னுலை யத்தின்
வந்தசோ கின்பாற் சென்று மாதவம் புரிதிர் மாதோ. (௩௮)

வருவன்யா னும்பால் வந்தென் வால்வளைப் புனலான் முன்போற்
றருவனும் முகத்தை யென்னச் சம்மதித் தவரங் கேகிப்
பெருவன்மீ னுலை யத்திற் றவஞ்செயப் பெருமான் போயாங்
கிருவர்தம் முகமு நன்கா யியற்றினன் சங்க நீரால். (௩௯)

ஆதலாற் சங்க தீர்த்த மாமெனுந் தடமொன் றுண்டாற்
ற்தெலா மகற்று மங்கண் செங்கண்மா லாழிச் சங்கென்
றோதலாம் வடிவி னோடாங் குறைவனவ் விறைவன் றன்னைக்
காதலா லருச்சிப் பாயேற் காதலர் பெறுவை நீயே. (௪௦)

கல்விசேர் சொல்வி யாதன் கலாவதிக் கிவ்வா றோழிச்
செல்விபூ மாதத் தானத் தினிற்றவஞ் செய்து கஞ்ச
நல்விலோ சனன்றன் மார்ப நண்ணினள் நண்ணு மந்தச்
சொல்விசே டத்தாற் செய்யா ணகரென்ப ரெனவுஞ் சொன்னான்.

அருந்தவன் சொலக்கேட் டந்த வாலையந் தனிற்போய் மாலைப்
பொருந்தவன் பினிலர்ச் சித்துப் புத்திர ரவன்பெற் றுளென்
றிருந்தவன் சூதன் வேதர்க் கியம்பின னியம்பி யுள்ளந்
திருந்தவன் றவர்க்குப் பின்னு மோர்கதை செப்பு வாளுல். (௪௧)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் ௪௦௪.

௨௪-வது நக்கிராலையச் சருக்கம்.

என்றுசொன்னசூதரை முனிவரர் பார்த்து அவ்வெந்திழை நக்கிராலைய
ய நாடிச்சென்ற சரித்ததைச்சொல்வீரென; அன்பிற் சொல்லலாயினார். பா
னுசேகரன், மனைவிக்கு ஒரு மகவிலலையே யென்றுதுன்புற, எச்சன் தானு
ம் தன்மனைபுமாகப் பிரமனையொத்த வேதவியாதர் முன் வந்து தொழுது,

அர்த்தசந்திர நெற்றியுடைய விவட்கும் இவனுக்கும்கிருபைகூர்ந்து, ஒரு சந்ததியுண்டாக வருள்வீரென; இருடி அவரைநோக்கி இத்தலத்துக்கு மேற்காய் முதலையைக்கொன்றவ ராலையமுளது, அதிற்பன்றியாய் நரசிங்கமாயாயினமாயன் சுயம்புவாய் வீற்றிருக்கின்றனன்: அவனெதிரில் வேதபருவ தமுளது, அதில் நாரதரென்னு மாதவரேத்தமாயன் காக்கியளித்தனன்; அவனைச்சிந்தியுங்கள் சிந்தித்தவனைத் துங்கைக்கூடும்; திருமால் திருநகர் முனிவரர் இவர்மகிமை யாவுமுனக்குச்சொல்வேன்கேளென; கலாவதி முனிவரடியிற் பணிந்து நிற்ப, உரைக்கலாயினர். முன்னொருகாலத்தில் இயங்கும் பருவதமென்னும்படி ஓரியானை விருப்பபாய் விண்ணினிரண்டு பதாம் புயத்தில் அம்புயத்தாலர்ச்சித்தலன்றி, யற்பமுங்கவளங்கொள்ளாது; இவ்வன்பிபாவரிடமுளது! நீர்நிறைதலில்லாது பொய்த்தகாலத்துந் தாமரைமலர் தேடிப், பன்னீராண்டுதின முமனமு வந்தருச்சித்தேத்தி வருநாளிலொருசாள, எந்தப்புனமும் வனமுந்தேடி மலர்காணாமலயர்ந்து, ஒருதடாகத்திலொரு பூவைக்கண்டு ஒடிச்சாடித்தடத்திறங்கிப் பூவைக்கொண்டுகரைசேர்பொழுது, ஒருமுதலை யடங்காத கோபாக்கிலியோடு கவ்வி வவ்விப்பொருது அடர்ந்திவினென்று சலத்திடையிழுத்துச் சண்டைசெய்தது. நீரிலிழுத்துச் செல்லுங்கராவை நெடியகோட்டாற்குத்திக்கரைக்கிழுக்கு மியானையானது, இப்படிப்பலபகல்போர் கொண்டு உடலந்தேம்பிப் புந்திநொந்து, கடலிற்றுஞ் சும்பெருமைமிசூந்த மேகவண்ணையே, ஆதிமூலமென்றழைத்தது. இவ்விடத்தழைத்த அவ்வோசையை, அவ்விடத்துறங்குமால் கேட்டுச் சங்கு சக்கரங்கைபிறுறுங்கிக் கருடன்மேல் வேகமாய்ச் செல்லவூர்ந்துகொண்டு வேழநின்ற வவ்விடத்தடைந்து முதலையாய்ச்சக்கரம் விட்டனன். பூமியந்தரமெங்கும் விபாபித்தவனே சரணம்; பத்திகொண்ட தொண்டரை வந்தாளுங் கொண்டலே சரணம்; என்று அண்டர் பூமாரிபெய்தார். உலகனைத்துங்காப்போன் யானையைக்காத்தது வியப்பாம். முடிவின் முதலை அரியைத் தரிசித்ததாலும், சக்கரத்தான் மாய்ந்ததாலும் வைகுண்டத்தையடைந்தது. அங்கடையவே யதனுண்மை தெரியவந் தமையான் மாயன்றிருவடிதொழுது நின்னன்பர்க்கு வெந்துயர்செய்தே நென்றிரங்கி நொந்து, உனை யருச்சிப்பதே பேறு: உனதடிப் போதிற்போதா னருச்சிக்க வோர்நலத்தை யருள்வாயென; பூசிப்போர்க்கு மெஞ்ஞானத்தை யருளுஞ் சசீந்திரத்தின் மேற்காய் எனையருச்சித்து நாரதமுனி யிருப்பதால்: நாரதகேசத்திரமென்று அத்தலம் பேர்பெறும் அங்கடைதி யென்றருள; சீர்பெற்றேனென்று முன்னுருக்கொண்டு புலவர் போற்றாமாயனை யருச்சித்தது. அன்றுதொட்டு அதற்கு நக்கிராலையமென்று பேர்பெற்றதென்று சொற்றனர். கைவனையணிந்த கையையுடையகலாவதிகேட்ப நாரதனது கதையை யுணக்க வுற்றார். பருவதன் நாரதன்என்னு மிருமுனிவரர் வண்டுகண்மொய்க்கு மாலையணிந்த அம்பரிடன் பட்டணத்துக்குப்போய்: அவன் மகப்பேறு வேண்டி மகமி யற்றவோர் புத்திர னுதித்தனன். அவனோடவ்வரையன் இம்

முனிவ ரிருவரையுந் தனித்தனி பதத்திற்றொழி; வாழ்கவென் றுகிசுறியந் தணரெழுந்து அவ்விடம் விட்டுச்செல்ல; அன்னதை மன்னனறிந்து, அந் தணர்! இவ்வகை நினைக்கில் யான் லளத்துக்கேருவன் நீவிருங்கிருத்திரொ ன்; முனிவரர் இறையை நோக்கி தும்புதல்விமேற் காதலாயுள்ள மெலிந்த னம், அம்மாதைத்தருதிரென்று தம்விருப்பமுரைப்ப; அதற்கரையன், “யா ன் மகளைப்பொருத்தினும்,, அவன்மணம் பொருந்துமோ? இருவர் ஒருத் திபை வேட்டல் ஒவ்வமோ? இவர்க்கு மறுசெய்தி என்னியம்புவல்? என்நி க்கொடுமையை நினைந்து வேந்தன் மேம்புங்கால்; அம்மாதுணர்ந்து பிதா வை நோக்கி ஐய! முனிவரிருவருக்கு ஒருதொடை பெய்முறை சூட்டுவன்? எவரைச்சேர்வன்? இத்தன்மைத்தான மணம்வேதத்திற் செயம் முறையெ ன்னை? என்றும், அவரை கேண்மினென்றான், அன்னள் கூறும் வாய்மை யை முனிவர் முன் மன்னன் கூற, காமாக்கியியுற்ற விருவரும் ஒன்று மு ரையாதிருப்ப; மன்னனது கண்ணுறீஇச் சுயம் வரமுருற்ற; அன்னரிற் றரு வதன் வைகுண்டத்தெய்தி விண்ணவைத் தொழுது அப்பரிடனிடநடந்த தை விண்ணப்பித்து நாரதற்கு மற்கடமுகம் புக்கச்செய்யென; மாயன் அ ற்றருகென; வணங்கிப்போயங்கிருப்ப; இலக்குமி தன் மணாளையடைந் து இவற்றையுரைத்துப் பருவதனுக்குக் கர்த்தபமுகமாச்சென; அவ்வேந்த லு மன்னதாகென; விக்கடைந்தனன். அவள் விழிக்கு இவ்விருவர் வதன மும் குரங்கு சமுதை முகமாயத்தோன்றின. அவ்விடத்திவர் பெற்றபே றை என்னென்றறைவன்! பெரியரேனும் சூற்றம்புரியிற் பற்றித்தொடரும்! இங்ஙனமிருவருந் கவலைகூர்ந்தவனிருப்ப, பெரியதேசத்தி ராசகுமாரரும் அமுதங்கிடைத்தல் பார்த்துறையுந் தேவர்கள்போல, அவ்விடத்திருப்ப, வதுவை மண்டபத்தின் மேலான முனிவரிருவரில் விடாச்சிந்தை செய்யெ ன்று தந்தையுரைத்தனன். அப்போது அவ்வோமானிக்கினியினின்றும் வி ண்டி உதித்தனன். அவனை அரிய வாசனைப்பொருத்திய கூந்தலாபாரத்தை யுடையாள் விவாகஞ்செய்தாள். ஆசை பொருந்திய விருமுனிவருங்கண்டு “எமக்காங்கன்னியை,, வன்னியினின்றுதித்த அருந்துளவோய! எம்மையி கழ்ந்து வஞ்சனை மணஞ்செய்தனை; ஆதலால் இனிச்சூதுலாந் கொங்கை யையுடைய இலக்குமியை நீங்கித்துன்பமேயடைகவென்று சபித்தார். மா லுமுனிவர்காள் நீ விரும் இல்லறம் புகாதொழிநீர் என்று எதிர்சபித்தான். அரியும் தீர்த்தம்கரிய வுமது சாபத்தைத் தசரதன் சேயாய்ப்பிறக்குந் காலத் திற் பதினாறு வருட முலகத்திலநுபவிப்பேனென்றான். புலவர்க்கு மிக்கா னுவென்கொற்ற குடையையுடைய அம்பரிடனும் அவன் மைந்தரும் யா ர்க்குமேனோக்கிய கையராய்க் கும்பிட்டுப்பணிந்து நின்றார், அக்காலத்தின் முகுந்தனை யருந்தவர்பணிந்து நீ தந்தமுக முன்போலாந்தன்மையாது? அரு ள்வாயென; தென்கேயுள்ள விந்தச்சமுத்திரத்தின் வடக்கே செளிப்பு விருத் தியாகின்ற வன்மீனாலையத்தில் வந்து ஆசோக மரத்தின் கண்டவஞ்செய்லீ ர்; யானும் பால் வந்து வெள்ளிய சங்கதீர்த்தத்தா னும்முகத்தை முன்போற்

றருவன் எனச்; சம்மதித்து அங்கேபோய் வன்மீனாலையத்திற் றவஞ்செய்ய; விண்டு அவ்விருவர் முகத்தையு நன்காகச்சங்க தீர்த்தத்திலியற்றினன். ஆதலாற் சங்கதீர்த்தமென்றொரு தடாகமுண்டு; அதின் முழ்கின்றீர்தெலாமகற் றும். அவ்விடத்தில் விஷ்ணுவின் சங்கென்றோதலாம். அவன்றற் சொரு பத்தோடங்குறைவன். அவ்விமையை யாசையோடர்ச்சிப்பா யேற்புத்திர ரைப்பெறுவையென்று கல்வியமைந்த சொல்லையுடைய வியாதர்கலாவதிக் கோதி, இலக்குமி யத்தலத்திற் றவஞ்செய்து மால்மார்பநண்ணினள். அந் த விசேடத்தாற் செய்யா ணகரமென்றுஞ்சொல்வர். முனிவர் சொல்லக் கேட்டு அந்த வாலையத்திற் சென்று மாலையருச்சித்து புத்திரசந்தானம் பெ ற்றாள். என்று சூதர் சொன்னார்.

முற்றிற்று.

௨அ-வது சனகராதியருக் குபதேசித்த சருக்கம்.

சனக னுதித் தபோ தனர்க் கங்கதப்

பனகன் யோகத்தின் பண்பளித் தாளந்தக்

கனக மான கதைசொலக்கேண்மினென்

மனகன் சூத னுறைகுவ னன்பினால்.

(க)

வேறு.

ஆதி காலத்தி லிமகிரிச் சிகரமீ தருமறை முடிவாய்ச்செஞ்
சோதி காலுநுண் டளிர்க் கல்லா லீழலாஞ் சூழலிற் சனகாதி
நீதி மாதவர் முன்குரு வடிவமாய் நின்மல னின்றொனென்
றேதில் வேதியர் வணங்கியோ கத்தின தியல்புணர்த்துதியென்றார்.

என்று கூறலு மீயந்திர கிரிக்கய லெமக்கிருப் பிடமாகத்,
துன்று ஞானகா னனமதிற் செல்லுதிர் சொல்லுமோ ரரசங்க, னொ
ன்று மந்நிழ மன்னியோ கத்தினை யுமக்குணர்த் துவன்யானெ
ன், றன்று முக்கண னுரைக்கவக் கணத்தவ ரக்கணே கினரேகி.

ஆதி தாணுவை யர்ச்சனை புரிந்தன ரப்பொழு தொருகோடிச்
சோதி யாதவ ருதித்தன சோபையுஞ் சோமமண் டலம்போலுங்
காகில் வெள்வனைக் குண்டல மும்முக காந்தியுந் திருமேனி
மீது பூதியுத் துள்ள தவளமும் விளங்குமாத் திரைக்கோலும். ()

மார்பில் யோகவேட் டியுமகி மாலையு மலர்க்கையும் கைமூலத், தோர்வின் மிக்கசோ ளிகையுந் கோவண வுடையும்வெம் புலித்தோலின், தீர்வில் வட்டிடை யும்பணிக் கச்சுநீள் செஞ்சடி லமுமாக, வார்வி லிங்கமு லத்தெழுந் தனன்பர மானந்த சிவயோகி.

கருணை யங்கட லூடெழு ஞானபாற் கரனவ னானை
கருண பங்கய மாயினர் முனிவரவ் வானர சடிக் கேபோய்
கருண நன்கம லாசனத் திருந்துகால் வாங்குஞன் டலியோகத்
திருண லித்தெழுச் செய்துயோ கத்தசை வின்றிவீற் றிருந்தானால்.

இரேச காத்செய் திருந்தோர் கத்தின தியல்புகண் டிவர்யோகத்
தாசை யெய்தின ரதுவறிந் தாசன மறுபத்து நான்காறு
மாச மாதிகள் கன்மசோ தனையறு வகைபிரா ணயாமத்
தேசி னன்மையாங் கன்மயோ கம்மருள் செய்தனன் சிவயோகி. ()

ஞான நாட்டத்தி லுணர்ந்தன ரிவரது நாயக னறிந்தேபின்
ஞான நிற்குண மாகிய ஈழிலை தாம்பிர மத்தண்ட (த்
மூன பிண்டமப் பிண்டமண் டத்திடை யொடுங்கியல் பொடுஞான
தான போகமு மீதறிந் திடுதிரென் றருள்செய வறிந்தாரால். (அ)

பின்க னிந்ததம் முருவின்மண் டலம்பல பெறுதல்கண் டனரந்த
நன்க றிந்திரு வினையறுத் தனர்சிவ ஞானமும் பெற்றாராம் [சுத்
மேன்க னிந்ததென் கடற்கரைக் கன்னியைச் சேர்வுறச் சிவன்யோ
தின்க னிந்தசிந் தையோடிருந் தனனிலை யேதுவா தலினாலே. ()

யோக கானனம் ஞானகா னனமென வுரைப்பரத் தலத்தெய்தி
மாக ிடர சின்னிழ லுற்றுயர் வாயுகும் பகஞ்செய்தே
யேக ிட்டையி லிருப்பவன் டங்கனி யாவையு மறிவாற்கண்
டாக கண்டபூ ரணத்துறு ிட்கள னவனென வறிவீரால். (ஐ)

ஆகத்தி னிற்சுசி யருள்சுசிந் திரதல மதிசெய்த் தலந்திரே
தா, யுகத்தி னிற்சுசி யடைந்தகி லிகைமுனிக் குவப்புறு முவப்
பாலே, சுகத்தி னிற்சுவு தமனதாச் சிரமமத் தலமுமா மென
ச்சூதன், முகத்தி னற்றவர் கேட்டகி லிகைபெறுமுறை மைகூ
றெனக்கூறும். (கக)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் எகஅ.

சனகராதியருக் குபதேசித்த சருக்கம். கடுந்

உஅ-வது சனகராதியருக் குபதேசித்த சருக்கம்.

சனகாதிமுனிவர்க்குப் பனகாபரணன் யோகத்தின் பண்பளித்து ஆனந்த வெளியான கதையைச்சொல்லக் கேண்மினென்று சூதர்சொல்வார். ஆதிகாலத்திலிமாசலத்துச் சிபீது சோதியைக் கக்காநின்ற கல்லால நீழலிற் சனகாதிமுனிவார் முன், அருமறை முடிவாகிய நின்மலன் சூருவடிவ மாய் நின்றான். வேதியர்வணங்கி யோகத்தியல்பையருளுவீரென்றார். மயேந்திரகிரியின் பக்கத்திலெமக்கிருபிட்டமாக விளங்கும் ஞானகானனத்திற் செல்வீர்; அங்கரசினிழலினுமக் கியோசத்தை யுணர்த்துவனென்று முக்கணனுரைக்க, அக்கணந்தெக்கணமேகித் தாணுவை பருச்சித்தனர். ஒரு கோடி சோதியாதவருதித்ததுபோன்ற சோபையும், சோமமண்டலம் போன்ற வெள்வளைக்குண்டலம், முககாந்தியும், திருமேனி மீதுவிபூதி யுத் தூளனதவளமும். விளங்குமாத்திரைக்கோலும்; மார்பில் யோகவேட்டியும்; சிவமாலைதரித்த மலர்க்கையும், மற்றொருகையிற் சோளிகையும், கோவணவுடையும், புலித்தோலுடையும், பணிக்கச்சும் நீண்டசெஞ்சட்டிலமுமாக விலிங்கமூலத்திருந்து பரமானந்த சிவயோகி கருணையங்கடலுடே ஞானபாற்கராக வெழுந்தனன். முனிவரருணபங்கயமாயினர். அரசடியிற்போய்ச் சித்திராசனத்திருந்து வாசியாலிரேசியாநின்ற குண்டலியோகத்தின் மயக்கங்கெடுத்து யோகத்தசைவின்றி வீற்றிருந்தனன். இரேசக பூரகும்பகயோகத்தியல் கண்டு இவராசையாயினர். அஃதுணர்ந்து அறுபத்துநான்காசனமும் சமதமாதியறுவகைச் சமாதியும் கன்மசோதனையும் அறுவகைப்பிராணபாமமும் கன்மயோகமும் சிவயோகியருளிச்செய்தனன். ஞானநாட்டத்திலுணர்ந்தனர். இவரது பக்குவத்தையுணர்ந்து; நிற்குணமான பிரணவமாகிய பிரமத்தில் அண்டத்தியல்பு பிண்டத்தியல்பு பிண்டமண்டத்தொடுங்கு மியல்பு ஞானத்தான் வருபோகத்தியல்பு இவற்றையுணர்வீரென; அறிந்தனர். தம்முடம்புண் மும்மண்டலமும் அத்நலத்தையுங்கண்டனர்; இருவினையறுத்துச் சிவஞானமும் பெற்றனர். தென்கடற்கரையிலுள்ள கன்னியைச்சேரச் சிவன்யோகத்திருந்தனன்; இக்காரணத்தால் ஞானகானனத்துக்கு யோககானனமென்றும் உரைப்பார். அத்தலத்திலொருமாதம் அரசினீழலிலிருந்து வாசியைக் கும்பித்து யோகநிஷ்டையிலிருப்ப அண்டங்களியாவையுமறிவாற் கண்டு பூரணத்துறு நீஷ்களாள் அவனென்றறிவீரென்றருளி மறைந்தனன். உள்ளத்திற் சுசியருளாநின்ற சுசேந்திரத்தலம் திரேதாயுகத்திற் சுசியடைந்த அகிலிகை முனிக்கு வப்புறுத்து முவப்பாலே; கௌவுதமராச்சிராமமென்றுமாம்; என்று சூதர் அகிலிகை பேறுபெறு முறைமையை நற்றவர்க்குக் கூறுவற்றார்.

முற்றிற்று.

உக-வது அக்ஷிகைமகிமைச் சருக்கம்.

திய வின்பமு மணுவன வதுசெயுந் திறத்தா
லாய துன்பமு மலையன வாடுமன வறியா
தேய ஹந்திரன் செயுஞ்செய லாலகி லிகைதான்
மேய பாரைய தாயினள் கோதமன் வெறுப்பால். (க)

பற்பல் காலமே செலத்தசு ரதன்சுதன் பதத்தா
ளற்ப மேபட முன் னுரு வா ன னருளாற்
றற்ப மாதவன் முன்புபோய் நிற்படு றனே
சொற்ப மாய்நினைத் தனைகொல்போ பாவெனச் சொன்னான். (ஈ)

சொல்ல மாழ்கிரா மன்முனம் போய்முனி சொற்ற
வல்லல் சுடறினின் திரங்கவா னவர்கள்கண் டமுங்கி
மல்லன் மாதவன் முன்சென்று நின்றிரு மனைவி
கல்ல தாமுரு நீங்கின டாங்கினள் கற்பு. (ஊ)

உனது சிந்தையி லையுறே லுனையல்லா லுவடன்
மனது செல்லுமோ மற்றோர்பா லுழ்வினை வசத்தா
னினது சாபம தெய்தின ளகன்றன ணீயுன்
றனது நல்லருள் புரிந்துகாத் தருளெனச் சாற்ற. (ச)

எய்த வந்தவிர்த் தைம்புல னடக்கினோன் பியற்றிச்
செய்த வந்தடுத் தென்னையுங் கெடுத்ததிந் திரனங்
கைத வன்றனை யழித்தன னவனுளங் கவந்து
மைத வழந்தகண் ணவள்பொருட் டாமப வாதம். (஠)

பாலுந் தேனுமா ரமுதமும் கலந்ததீம் பாகென்
ருலுந் தன்சுவை திரிந்திடிற் சுவாவுக்கு மாகா
மேலுங் கீழுநன் கறிந்தநீ ரென்சொனீர் விடமே
போலு மோர்பொரு ளென்னென்ற லேத்துமப் பொருளோ. (அ)

கல்லென் றுலென்ன பெண்ணென்ற லெனவவர் காத்த
லல்லென் றுலென்ன பகலென்ற லென்னநீ ரறிந்து
மில்லென் றுக்கும்வா நியம்பிடிந் வசையெனு மிசைத்தீர்
சொல்லென் றுற்கொடி தெனநினைத் தீரிலைச் சுரர்காள். (ஂ)

பலத்தை யேகெடுத் தறிவையே தரித்துளப் படுமா
குலத்தை யேகெடுத் திடுமப வாதத்தைக் குறியா
தலத்தை யேதரும் பொன்னைமண் டன்னையின் னனையார்
நலத்தை யேபெறு வாருறு வார்கொடு நரகம்.

(அ)

நேய மாதவ னிப்பரி சுரைத்தலு நெடுமா
லாய ராகவன் காற்றுக ளால்வினை யகற்றுந்
தாய னுனைநீப் பதுமுறை யன்றெனத் தவத்தோன்
மேய சிந்தைதேர்ந் தும்பரோ டோருரை விளம்பும்.

(க)

மாட்சி தேர்ந்தியாஞ் சொலமறுத் தனனென வேண்டா
மாட்சி தீர்ந்துல கம்புகல் வசையையார் மறுப்பார்
தாட்சி சேர்ந்தழ லிடைகுளித் தெழிலவ டன்னோ
டாட்சி யில்லறம் புரிதுமென் றறைந்தன னறிஞன்.

(ஐ)

தவனை யும்பர்தாம் புகழ்ந்திது மறைநெறி தானென்
றவனை யுஞ்சுசி யாக்கிப் தாணுவன் னவன்போ
லிவனை யுஞ்சுசி யாக்குவ னெனமதித் திமையோர்
சிவனை நேர்பவ சுசீந்திரத் தெழுகெனச் சென்றார்.

(கக)

தேவ ரந்தனா னகிலிகை யிவர்குசீந் திரத்தின்
மூவ ருமொரு வன்னெனுந் தாணுவின் முன்போய்த்
தாவ ருந்தழல் வளர்த்திமை யோரொடுஞ் சபையோர்
யாவ ரும்புகழ்ந் தெழக்கெழுந் தழற்படிந் தெழுந்தாள்.

(கஉ)

எழுமம் மாதனைக் கனலிநற் றவன்கரத் தீய
விழும மாகிய தாணுவந் தேற்றினன் வெளியாய்க்
குழும வானவர் பாவினர் முனிவரீர் குணமே
கெழும மாதொடு வாழ்கவென் றுசிகள் கிளத்த.

(கங)

அகம லரந்தனன் முனிவரன் வணங்கின னவனு
முகம லரந்தனன் விடைகொடாச் சிரமத்தின் முறைபோய்ச்
சுகம லரந்துவாழ்ந் தனரத னுற்குசீந் திரத்தை
யுகம லரந்தகோ துமனதாச் சிரமமென் னுரைப்பார்.

(கச)

செல்வ னந்தருந் தசீந்திர மிந்திரன் காரஞ்
செல்வ மாக்கின வற்கியந் நகரில்வாழ் சிவனும்
வில்வ வேணியுன் தனையருச் சித்துறு மேன்மை
சொல்வ னந்தனீர் கேண்மினென் றுரைத்தனன் சூதன். (௧௫)

முற்றிற்று. ஆகத்திருவிருத்தம் எகங்.

உக-வது அகிலிகை மகிமைச் சருக்கம்.

அணுவள விற்பத்துக்காகச் செய்யுந்தீதான் மலையளவுதுன்பும் வரு
மென்பதறியாது, இந்திரன் செய்யுஞ் செயலால் அகிலிகை கோதமன்சாப
த்தாற் பாழையாயினன். பும்பலகாலஞ் சென்றபின் இராமன் பாதத்தாள்
அற்பப் படமுன்னுருவாய் மாதவன் முன்போய் நிற்ப; நீ என்னைச்சொற்ப
மாய் நினைத்தனையல்லவா! போபோவென்றனன். கேட்டுமயங்கி இராமன்
முன்போய் முனிசொன்ன துன்பத்தைக் கூறி நின்றிரங்க; தேவர்கள் கண்டு
வருத்தமுற்று மாதவன் முன் சென்று நின்மனைவி கல்லுரு நீங்கி நல்லுரு
வாயினன்; கற்பைக்குறித்து ஐயுறேல், உன்னையல்லால் இவண்மனமற்றைய
ர் பாற்செல்லுமோ? ஊழ்வயத்தால் உன் சாபத்திருந்த கன்றனன்; நல்லரு
ள் புரிந்து காத்தருளென்றுவேண்ட; முனிவன் பொருந்தாநின்ற அவந்தவி
ர்த்து, ஐம்புலமடக்கி விரதமியற்றிச் செபதவஞ்செய்திருக்கு மென்னைக்
கெடுத்தவரும், இந்திரனாகைதவனுள்ளத்தைக் கலர்ந்தவளுமான மைதவ
ழ் கண்ணிபொருட்டு அபவாதமாயினன். பாலுந் தேனு மமுதமுந் கலந்த
தீம்பாகெனினுந் தன்சுவைமையில் நாயுந்தீண்டா! உயர்வு தாழ்வுகளை நன்
கறிந்த நீவிர் என்சொன்னீர்! விடம்போன்றபொருள் ஏத்தும் பொருளோ?
கல்லென்றாலென்! பெண்ணென்றாலென்! காத்தல்லென்றாலென்! பகலெ
ன்றாலென்! இவ்வபவாதநீரறிந்தும்இதையிலென்றாக்கும்விதம் இயம்பின்
வசையென்னும் இகைதீரும். வசைச்சொல்கொடிதென நினைத்தீரில்லை.
அபவாதம் பலத்தைக்கெடுத்து அறிவைமாற்றித் துன்பப்படுமாருலத்தைக்
கொடுக்கும். அதை நினைபாது சஞ்சலத்தைத் தரும் பொன் மண் பெண்
இவற்றினலத்தைப் பேறுபுலனே ஷோபிநகுறுவர். என்று மாதவனிப்பிர
காரஞ்சொல்ல; நெடுமாலாடிய விராகவன் காற்றுகளால் வினையகற்றுந்தா
யனையாளை நீப்பதுமுறைபன்றென; முனிவன் ஆலோசித்து அமரரோடொ
ன்றுசொல்வான். தேவர்களே! இருடி மனந்திரும்புதற் கேற்றனவாலோ
சித்து, “யாஞ்சொல்லியும், கேட்டிலன் எனவேண்டாம், மாடசமையுள்
ள வுலகம்புகலும் வசையைமறுப்பவரியாவர்! செந்தழலிடை குளித்தவரு
வாளெனின்; அவளோடிடல்வறம் புரிசூது மென்றுகூறத், தவசியைத்தேவர்
புகழ்ந்து இதுவேதெனினுனென்று இந்திரனைக் கையாக்கிய நானு அவ
னைப்போல விஷியுஞ் சுசியாக்குவனென மகித்துச் சுசீந்திரத்துக்கு வம்மி

னெனச்சொன்னார். உடனே தேவர்கள் முனிவன் அகிலிகை இவர்கள் சசிந்திரத்திற்றாணு முனபோய்த்தழல்வளர்த்து உம்பர் இம்பர் யாவரும் புகழ்த்தழல் பழந்தெழுந்தனர். எழுந்தவனை அக்கினி முனிகரத்தீயத், தாணு பிரசன்னமாயினன். வானவர் பாவினர் இவர்கள், முனிவ! குணமே நிறைந்த விம்மாதொடு வாழ்கவென்றாசிகள் கூற, முனியகமகிழ்ந்து வணங்கினன். அவளுமுகமலர்ந்தாள். விடைபெற்றுக்கொண்டு ஆச்சிரமத்திற்போய்ச்சுகமாக வாழ்ந்திருந்தனர். அதனாற் சசிந்திரத்தைக் கோதமனாச்சிரமமென்றுங்கூறுவார். நல்வளந்தராரின்ற சசிந்திரம் இந்திரபுரியாம். ஐசுவரியமுடைய ஆக்கினவற்கி அத்தலத்தில் வந்து தாணுவையருச்சித்த கதை சொல்வேன் அந்தணீர்கேண்மினென்று சூதமுனிவர் சொல்கின்றார்.

முற்றிற்று.

நடு-வது ஆக்கினவற்கி சரூக்கம்.

பொதிபவரையெனுஞ்சரபிமடுவின்பாலாய்ப்போந்துபூமகளுறையுட்புகுந்துசீதத், ததியெனமானையார்கள்கலக்கச்சேர்ந்துதரையினவந்தமுமாய்ச்சார்ந்துமேன்மைப், பதியினுள்ளோருவந்துகொள்ளக்குறைபடாது பாவமெனும்வெற்பகற்றிப்படிந்துளோர்க்குக், கதியுதவுறெய்யாறென்றெபேரார்ப்த்தென் கடலெனுங்கொள்கலத்துறுமோர்கடவுள்யாறு. (க)

இவ்வாறுஞானவனத்திற்குமேற்கா யியலாற்றிற்பாதியோசனைக்குளேகு, மவ்வாறதிருமருங்குந்தவஞ்செய்வோரா றறிமுனிவரவர்தமிலோரந்தணுளன், செவ்வாறுதரித்தசசிந்திரத்தெம்மானைத் தேனாறுமலர்தூவிச்சித்தவெற்பிம், வெளவாறுபகையிரியக்கரியதோரா மலகநுறுங்கனிபெற்றான்மகிழ்வுற்றானே. (உ)

அத்தமதிலைமலகக்கனியுளண்டமண்டத்துநூயிர்களுங்கண்டன்புகூர்ந்தா, னுத்தமனத்தாமலகனென்னும்பேர்பெற்றேறங்கினன்னவன்வயின்வந்துதித்தான்றெய்வப், புத்தமுதின்கவையெனவாக்கினவற்கிப்பேர் புனைந்தனன்மேலாம்பொருளேபொருளென்றேதன், சித்தமதிலெண்ணுவனாண்டைந்துசெல்லத் தேர்த்துபவீதந்தாதைசெயப்பெற்றானே. (ங)

மேலுறுமெய்ப்பிரணவத்துப்பொருளைத்தேர்ந்து வெளியிலொளியாயொன்றாய்வேறுபெய்கும், பாலுறுறெய்ப்போலவியாபக

வாய்கின்ற பரப்பிரமந்தானவனாய்ப்பார்த்தான் பார்க்கி, லாலுறும்
சித்தனையனருண்முனிபால்வேத மருங்கலையாவையுமுணர்ந்தானா
யுளோரெட், டேலுறும்போதவதாதவேடமேகொண் டெதிர்ந்த
னன்றாணுவுமவன்முன்னீன்றதாய்போல்” (சு)

கண்டனனாக்கிவழங்கியுடனேயுள்ளங் கசிந்தனன்றாயினேக்
கலந்தகன்றி னறன்மை, கொண்டனன்றாணுவின்பதத்தாமனாமேல்
வனாடாய்க் குழைந்தனனாந்தமெனுங்கோதிறேற, லுண்டனன்
பனமுறையதிபாக்கியனையென்றென் - றுவந்தனன்மேனியனுறைப்
பவொன்றாய்வேறம், றண்டநங்கோனிளமுனிபாலொன்றைநல்க
வவதாதன்சுசிந்திரத்தையண்மினே. (ரு)

வேறு.

தவப்பாலன் பூரணனா னந்தகிரி யெனுமவதா தன்பின் னே
க, நவப்பாலா வினைத்தொடர்கள் நெனத்தொடரத் தந்தைதமர்
நற்றாய் சேய்மேல், லுவப்பாலங் கெழுந்தோடித் தடுக்கவுநில லா
தோட லுற்றா னுற்றோர்க், சுவப்பாலா யினனனைமேற் கடந்தமுந்
நீ ரச்சென்னீர்மீண் டனையுங் கொல்லோ. (கூ)

தந்தையுந்தா யுந்தமரும் பின்றொடாச் சிவயோக சாலி யா
னோன், சிந்தையுந்தா னுவினருளு மொன்றாய்ஞா னாடவியிற்
சென்று நீயே, யெந்தையுந்தா யும்மெனவாங் கெய்தினனம்மதலை
யையிங் கிவன்கொண் டின்றான், முந்தையன்போ லிருக்குமந்த
னீரவனுக் கிதுமுறையோ முறையோ வென்றார். (எ)

முறையோவென் நலறியவர் பின்னேக முன்னேகு முதல்வ
னோடம், மறையோனு மயிர்தலிங்க மூலத்தி லடைந்தனனவ் வா
மென் சொல்வே, னிறையோனா மிரவிநடு வின்னுறிலன் னவ
னிழலோ ரிடத்திற் போமோ, குறையோவில் லாதவனே மிறையு
மவ்வா நன்னியமாய்க் கூடி னானே. (அ)

பின்னுற்றா ரந்கரிற் பெரியரொடு சினகரத்துட் பெயர்ந்து
நாடி, முன்னுற்றார் தமைக்காணர் திகைத்தன்பின் றாணுவரன்
முன்னே நின்றார், கொன்னுற்றார் மழுமனா னங் கறைமிடறும் பி

றைமுடியுங் குலவித் தோன்றத், தன்னுற்றார் பரவவந்தா மல
கன்முன்சோ மனும்விடைமேற் றேன்றி னானே. (கௌ)

தோற்றுபரன் காட்சிகண்டத் தாமலகன் சுதன்மறைந்த துன்
பந் தன்னே, மாற்றுபர மானந்த மயமாய்த்தன் மனைவியோடுண்
மகிழ்கின் றுன்வெள், னேற்றில்வந்த தாணுவர னப்பொழுதி லங்
குரின்ற ரெவருங் கண்டு, போற்றல்செய்ய வமிர்தலிங்கத் துட்
புகுந்த வதிசயத்தை புகலொண் ணாதே. (ய)

வேறு.

ஆதலிற் றென் ியி லாய மென்னமுன்
னோதலத் தலத்தினுக் குவமை யாகுமிப்
பூதலத் திற்சிவ புரம தேயெனச்
சுதரத் தவத்தினர் துதிப்பச் சொல்கின்றார். (கக)

காணுமாப் பிரளைய காலந் தன்னிலு
மேணழி யாதுவாழ்ந் திருக்கு மத்தலம்
பூணுமுப் பொருளுமோர் பொருள தாகிய.
தாணுவாஞ் சுசீந்திரத் தலம தாகுமே (கஉ)

கடவுளா டியபுனல் காண்ப தங்கரி
துடனதேழ் கடலிடைத் தோன்று மொன்றதோ
திடமுலா மதிசயம் பலவுங் சேர்வதத்
தடமுலாஞ் சுசீந்திரத் தலம தாகுமே. (கங)

தேவரும் வணங்குமிந் திரற்குச் சாபந்தீர்த்
தியாவரு மதிசயித் தேத்து மத்தல
மூவரு மொருவனு மூர்த்தி யாகிய
தாவருஞ் சுசீந்திரத் தலம தாகுமே. (கச)

அரன்முதன் மூவரோ ரமிர்த லிங்கத்திற்
றிரமுமச் சேர்ந்தருள் செய்யு மத்தலம்
வரமுறு மாதவர் வணங்க வாழ்ந்துகந்
தாமுறு சுசீந்திரத் தலம தாகுமே, (கரு)

வேறு

ஞானகா னனத்தில வைகி ஞானதீர்த் தத்தின் மூழ்கி
ஞானமா மரசை வாழ்த்தி ஞானலிங் கத்தைப் போற்றித்
தானமாந் தெற்கு மன்றங் தனைத் - ௧ சிககின் முத்தித்
தானமே யருண்மெஞ் ஞானத் த ன்சுசிந் திரம தாமே. (௧௬)

தருத்தரு ஞான கானத் தலத்திலவைத் தீச ளன்ப
ரொருத்தருக கன்ன மோர்நா னொருபொழு தளித்தால் வேத
விருத்தர்க ணாறுபோக்கு லேவெற 5 தலத்தி லேவைத்
தருத்துமப் பலத்தை நல்கு மகிசயத் தலம தாமே. (௧௭)

வேறு

எந்தை தாணுவா மரசினி ழலிலினி திருந்தே
சின்தை யாவஞ் செழுத்தினைப் பத்துருச் செபிக்கின்
முந்தை யாயிர முருச்செபித் திமம்பல முற்றத்
தந்தை யானனன் பதந்தருஞ் சுசிந்திரத் தலமே. (௧௮)

வேறு.

சித்தரே புகழ்ச்சுசிந் திரத்து மான்மியம்
பத்தரே படிப்பவர் கேட்கும் பண்பினோர்
முத்தரே யாவரும் மூவ ரும்மவர்க்
கத்தரே யாவரென் றறிந்து கொண்டினோ, (௧௯)

வேறு

என்ன வோதினர் சூதரங் கவர்தமக் கியல்பாற்
றுன்னு மாதவர் வரிசைசெய் தாசியாற் றுதித்தா
ரன்ன சூதர்சொல் லாற்சுசிந் திரத்திய லதனைக்
கன்னல் போலினி துரைத்தனன் முத்தமிழ்க் கவிஞன். (௨௦)

சுசிந்திரபுராண முற்றிற்று.

ஆகச்சுருக்கம் ஈய-க்கு திருவிருத்தம் எடுந்.

ஸ்ரீதாணுமாலயன் றுணை.

பொதியாசலமென்னும் பசுவினதுமடுவின் பாலாய்ப்போய்ப் பூமகளிடத்
துப்புசூத்து குளிர்ந்ததயிரென்று மானனையார் கலக்கக்கூடி யுலகில்வெண்
னெயாய்த், தேவர்க்குங்கனித்துண்ணக் குறைபடாது பாபமென்னு மலை
களைநீக்கி, மூழ்குவோர்க்குக் கதியளிக்கு நெய்யாறென்னும் பெயராய்த் தெ
ய்வத்தன்மைபொருந்திய நதியானது தென்கடலென்னும் பாண்டத்துட்
பொருந்தும். இந்நதி ஞானவனத்திற்குமேற்காய் அரையோசனை தூரத்
திற்செல்லும். இதனிருகரையினும் தவஞ்செய்யுமுனிவர்களில் ஒருமுனி
கங்கைதரித்த சுசீந்திரத்தண்ணலை மலர் தூவிச் சித்தமலையிலாறுபகைகெட
சாக்கியாம் ஆமலகக்கனிடெற்றுமகிழ்ந்தான். அத்தத்தினுள்ள அக்கனியில்பல
வண்டங்கனையும் சீவகோடிகளையும் கண்டு அன்புகூர்ந்தான். அக்காரணத்
தால் அத்தாமலகனென்று பெயர்பெற்றான். அவனிடத்தில் தேவாமிழ்
தின் சுவைபோல ஆக்கினவர்க்கப்பெயராளன் வந்துதித்து, உலகத்துள்ள
பொருளெல்லாவற்றினுக்கு மேலானபொருளே பொருளென்றுநிச்சயமனத்
தனாய், ஐந்துபிராயஞ் செல்கையில், தாதையால் யஞ்ஞோபவீதமுதலிய சட
ங்கு செய்யப்பெற்றுப் பிரணவத்துப்பொருளைத் தேர்ந்து, வெளியிலொளி
யாய் ஒன்றாய்ப்பலவாப்ப் பாலினெய்போல எங்கும் வியாபகமாய் நின்றபரப்
பிரமத்தைத் தானவனாய் நோக்கினான். அந்நோக்கத்தில் ஆலம்பிதை போ
ன்றவன் அருண்முனிவனிடத்தில் வேதமுதலிய கலைஞானமியாவையு முண
ர்ந்து பதினாறுவயதில் அவதூதவடிமமாயினன். தானுஅவன்முன் பிர
சன்னமாக, தாயைப்போற்றிசித்து உள்ளங்க்கிந்து கன்னின்றன்மைகொ
ண்டனன். தானுவின்றிருவடித் தாமரைமலர்மேல் வண்டாய்க்குழைந்து
ஆனந்தமென்னும் சூற்றமற்றதேனையுண்டனன். அதிபாக்கியனே! என்று
பன்முறை யனன்மேனியன் உவந்துரைத்து, ஏகமாய் அத்துவிதமாய் விள
ங்குநங்கோன் அவ்விளமுனிபால் ஒன்றையளிக்க அவதூதன் சுசீந்திரத்த
டைந்தான். தவப்பாலனும்பூரணனந்தகிரி யென்னும் அவதூதனுமானவிவ
ன் அவன்பின் ஆவினைத்தொடர்கன்றென அத்தலத்துக்கேக, தாய்தந்தை
தமர் செய்மேலுவப்பாலெழுந்தோடித் தடுக்கவுநிலலா தோடிஉற்றார்க்கு
அவப்பாலாயினன். அணைகடந்த முன்னீர்மீண்டச் சென்னீரணையுமா! தந்
தைதாய்தமர்பின்றொடரச் சிவயோக சாலியானவிவன்சிந்தையும் தானுவி
னருளும் ஏகமாய் ஞானாவியிற் சென்றுநீயே ஏந்தையுந்தாயு மெனவாங்
கெய்தினன். ஈங்கேழுந் தைபன்போலிருக்குமந்தனீர் என்மதலையை யிவ
ன்கொண்டுற்றான் இதுமுறையோ! முறையோ! வென்றார், என்மலறிஅவர்
பின்னேக, மறையோனுமுதல்வன் பின்னேகி அமிர்தலிங்கமூலத்தி லடை
ந்தனன். அவ்வாறென்சொல்வேன்! இரவிநடுவிண்ணுநிற் மன்னிழல் தன்
னிடத் தடங்குவதல்லது வேரோரிடத்திற்போமோ! அதபோலக்குறையில்
லாத விவன் இறையோடு அனன்னியமாய் ஐக்கியமாயினான். பின்னுற்றார்
அந்நகரிற் பெரியரோடு கோவிலினுட்போய் முன்னுற்றாக் காணுமற்றிகை
த்து அன்பினர் ருணமுன்னின்றார். மான்மமுபிதைமுடி கறைக்கண்ட

மலைவளங்க அண்டினோர்துதிக்க அத்தாமலகன்முன் இடபாருடராய்க் காட்சிகொடுத்தார். தரிசித்துச்சுதன்மறைந்த துன்பத்தைமாற்றும் பரமான்ந்தமயமாய்த் தன்மகோவியோடுண் மகிழ்கின்றான். வெள்ளேற்றில்வந்த தாணு அங்குநின்ற ிரவருந்தரிசித்துப்போற்ற அமிர்தலிங்கத்துண்மறைந்தார்: இவ்வதிசயம் புகலவொண்ணாது; ஆதலாற் நென்கையிலாயமென்று முன்னோதினது அத்தலத்துக்குண்மையேயாம்; இப்பூதலத்திற் சிவபுரம் அஃதேயென்று சூதர் அத்தலத்தினர் அறிப்பச்சொல்கின்றார். பிரளையகாலத்தினுள் தன்னிலை யுடைமையழியாது வாழ்ந்திருக்கும்மத்தலம் முப்பொருளும் ஒருபொருளாகிய தாணுவின் சுசீந்திரத்தலமாம். கடவுளாடியதீர்த்தங் காண்பரிதாயும், எழுகடலும் அதினிடை தோன்றுவதாயுமுள்ள அதிசயம்ஒன்றோ! பலஅதிசயம்சேவதும் தீர்த்தங்களுள்ளதும் அச்சுசீந்திரத்தலமாம். தேவர்வணங்கும் இந்திரற்குச்சாபத்தீர்த்து யாவரும் அதிசயித்தேத்துந்தலம் சுசீந்திரத்தலமாம். அரன்முதல்மாவரும் அமிர்தலிங்கத்திற் றிரமுறச்சேர்ந்து அருள்செய்வது, மேன்மையான மாதவர்வணங்கவாழ்ந்து சுந்தரமுறுவதும் அச்சுசீந்திரத்தலமாம். ஞானகானனத்திற்சேர்ந்து ஞான தீர்த்தத்திலாடி ஞானமாம்அரசைவாழ்த்தி ஞானலிங்கத்தைப்போற்றி சபையைத்தரிசிக்கின் முத்தியையளிக்கு மெஞ்ஞானத்தலம் சுசீந்திரத்தலமாம். ஞானகானத்தில்வைத்து ஈசனன்ப ரொருத்தருக்கு ஒருநாளொருபொழுதன்னமளிக்கில் மஃறொருதலத்தில் வேதவிருத்தர்க ணாறுபேருக்களித்த பலன்றும். எந்தையாகியதாணுவா மரசினீழிலிருந்து பஞ்சாககரத்தை ப்பத்துருச்செபித்தால் ஆயிரம் உருச்செபிக்கும் பலன்றது ஐயானன்பதத் தையுந்தரும், சித்தாரற்புகழாநின்ற சுசீந்திரத்தலமான் டிபம்படிக்கும் பத்தர்கேட்கும்விரதியர் இவர் முத்தரோயாவர்; மூவரும் அவர்க்கத்தரேயாவர் என்றறிந்துகொள்ளக்கடவீர்கள்; என்று சூதர் நையிசாரண்ணியமுனி வர்களுக்குச் சொன்னார்: நெருங்கியமாதவர்களும் வரிசைசெய்து ஆசியாற்றுதித்தார், அப்பேர்ப்பட்ட சூதமுனிவாக்கியத்தாற் சுசீந்திரத்தலபுராணத்தைக் கரும்பினிரதம்போன் முத்தமிழ்க்கவிஞானினி துரைத்தான்.

இச்சருக்கத்தில் வடநூலார் யாஞ்ஞவற்கர்சருக்கமென்று பெயரிட்டிருக்கலாமென்று நம்புகிறேன்; ஏட்டுப்பிரிதிகடோறும் ஆக்கினவற்கிசருமென்றிருத்தலால் அவ்வாறச்சியற்றினன்.

உ
பிழைதிருத்தம்

பச்சம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
உ	உச	கொள்வேன்	கொள்வோன்
ச	உஉ	இனிதுயான்	இனிதியான்
எ	அ	சங்கரன்மாதவன்	சங்கரமாதவன்
அ	உச	இயல்னக்கிராலையம்	இயனக்கிராலையம்
க	உக	அறிந்த	அறிந்த
ய	ந	ஊரமுதம்	ஊரமுதம்
கஎ	உஅ	அகன்றனநன்	அகன்றனன்
கஅ	கஎ	அருந்தவர்க்கண்டதி	அருந்தவர்கண்டதி
”	உஅ	பெய்தப்பொழுது	பெய்தப்பொழுது
கக	உய	துறுந்து	துறந்து
உய	கரு	முதலியபேத	முதலியபேத
உந	உக	கற்பலால்மிக்க	கற்பலான்மிக்க
உசு	கக	வயறு	வயிறு
உஎ	ச	உரைப்பான்	உரைப்பான்
உக	சு	மூவர்	மூவா
நக	க	உத்திரம்	உத்தரம்
நந	உய	அன்னான்	அன்னாள்
நஅ	எ	அன்னவன்	அன்னவன்
”	உச	சூறுவாள்	சூறுவான்
நக	கரு	பொத்தகம்	புத்தகம்
”	உக	தண்ண	தண்ணளி
”	உசு	ஆக்கபெற்று	அக்கப்பெற்று
சய	உரு	முன்று	முன்று
சச	உ	கடிதுவா	கடிதுவா
சஎ	கஉ	முனிவனிடத்தில்	முனி கண் இதயம் கையில்
சஅ	உஎ	அனஞ்சையின்	அம்முனிவனின்
சக	உக	வாரறைதி	வாரறைதி
ருந	கஎ	வாசனுமாய	வாசனுமாய்
ருஅ	க	புசித்த	பூசித்த
ருக	உஅ	அவண்மேன்மை	அவண்மேன்மை
சுஉ	உஉ	தெனகைலை	தென்கைலை
சுக	உசு	அகலிகை	அகிலிகை
எய	கரு	அகலிகை	அகிலிகை
எஎ	நச	அருச்சிக்கும்சம	அருச்சிக்குஞ்சம
எஅ	சு	ஞானவன்	ஞானவன
”	உஅ	தமிழ்குரு	தமிழ்க்குறு

பிழைதிருத்தம்.

சு	கருணை கூற	கருணை கூர
உரு	தோன்று	தேன்று
உரு	போற்	போய்க்
கரு	சேர்பவ ரதம	சோபவாதம
உக	மறைத்தனன்	மறைந்தனன்
) ருயி	தேனு	தேனுவே
ய ச	இருவோர்க்கு	இருவோர்க்கு
, கசு	வனமீன்	வன்மீன்
,, உசு	கிழுட்டினன்	கிட்டினன்
0 கக	தெழுவரருதி	தேவாரருதி
க உ	யென்னய	யென்னைய
சு உள	குளித்தார்	குளித்தான்
ரு உயி	கொணர்வேமென்	கொணர்வேமென
,, ருரு	அவள்கட்டு	அவள்கட்டு
0௭ கசு	தீதின்	தீதின்
ககஉ கக	லிங்கபிர	லிங்கப்பிர
ககசு கஅ	அவனுற்ற	அவனுற்ற
ககஅ சஉ	பாய	பாய்
கசக கரு	யாய்ந்திடு	வாய்ந்திடு
கஉஉ கக	விராட்டம்	விராட்டம்
கஉச உள	சொல்லும்	செல்லும்
கஉரு உக	அளித்தன்	அளித்தான்
கஉசு உ	மேயுபுற	மேயுபுற
கஉஅ ருக	வேதன்றோன்றினான்	வேதன்றோன்றினான்
கஉக யி	நன்று	நின்று
,, கஅ	திருமலை	திருமாலே
,, உஅ	உயிர்களைத்தும்	உயிர்களைத்தும்
கருயி ரு	உள்ளருக	உள்ளருகி
,, கக	குடைக்கும்	குடைக்குள்ளடங்கும்
கருஉ அ	மடந்தையோ	மடந்தையோ
,, உரு	போல்வோரென்	புலவோரென்
கருரு ரு	வானமிர்தலிது	வானமிர்தலிது
,, கசு	விளங்கும்வேன்	விளங்குவேன்
,, கஅ	வியம்ப	வியப்ப
,, உரு	வெழத்தொழு	வெழத்தொழு
,, உசு	பனாடவி	பனாடவி
கருசு ள	அன்னகா	அந்நகர்
கருசு க	பேறவடைந்தனர்	பேறடைந்தனர்

பிழைகிருத்தம்,

கருசு	கசு	சூதனன்றியனை	சூதனன்றனை
3)	கசு	தும்புருப்புலர்	தும்புருப்புலர்
3)	உய	முன்னுநி	முன்னுநீஇ
3)	உஉ	விண்ணுடர்	விண்ணுடர்
3)	உரு	பலங்கொண்	பலகொண்
3)	உஅ	யானாக	யானாக
கருஅ	ருய	நீதியாயருள்தி	நீதியாயருடி
கசுஉ	ய	மாலைசிந்தனை	மாலைச்சிந்தனை
கசுஎ	கஉ	வேந்தனும்	வேந்தனும்
3)	கஅ	தாசினம்	தாசினம்
கசுஅ	கஅ	சொன்னான்	சொன்னான்

இப்புத்தகம் தேவையுள்ளவர்கள் நாகர்கோவில் போஸ்டைச்
சேர்ந்த சுசந்திரத்துக்குக்கடுத்த காக்குமூர் ம-நா-ந-ஸ்ரீ வைரவ
நாதபிள்ளையிடத்திலும், புற்றேரி ம-நா-ந-ஸ்ரீ சே. குமாரசுவாமிப்
பிள்ளை யிடத்திலும் விலைக்கு வாங்கிக்கொள்ளலாம்.

அதின் விலை	...	...	ரூப	1 8
தாபால் சார்ஜ்	...	...	அண	1

ய புத்தகம் ஒரே மொத்தமாய் வாங்குகிறவர்களுக்கு ஒரு
புத்தகம் இனம் கொடுக்கப்படும்.

தேமழலைமென்சொற்சிறுவனொருவனுக்கு
நாமம்புனைந்தனனொராயன்னெனவே.

வழுத - இன்பம் உண்டாக, உதிப்ப - பிறக்க.

(கங)

வேராவிதிர்விதிராமெய்தளராவன்னாவி
சோராவிறத்துதொலையுமையத்தின்
ஓராமறையோனொருகாற்றன்காதலனை
நாராயனாவெனவேநாவால் ஐழ்த்தனனல்.

வேரா - வேர்த்து, விதிர்விதிரா - நடுநடுங்கி, மெய்தளரா - உடல்தளர்ந்து, ஆவி
சோரா - உயிர்சோர்ந்து, அமயத்தில் - சமயத்தில், ஓரா - அறிந்து.

(கச)

வேறு.

அழைத்தவனிறக்குமுன்னநிரும்வானெனத்
தெழித்தனர்யமபடர்சென்றுதிப்பட
விழித்தனர்வைதனர்வெய்யவாளுறை
கழித்தனர்வீசினர்காலபாசமே.

தெழித்தனர் - அத்தட்டினார்கள், யமபடர் - யமகிங்காரர்.

(கரு)

மறுத்தலைமணக்கலாமதியாமென
எறிக்கும்வெண்சங்கினரேந்துநேமியர்
நறைத்துழாய்ப்பாஞ்சடரன்பர்நண்ணினர்
அறுத்தனர்பாசநல்லறமுணர்த்தினார்.

மறு - களங்கம், தலைமணக்கலா - சேராத, மதியம் - சந்திரன், 'எறிக்கும் - ஒளி
வீசுகின்ற.

(கசு)

பத்திசெய்தாயினும்பகைசெய்தாயினும்
வித்தகனொருவன்பேர்விளம்பற்காயினும்
ஒத்துநாராயனாவெனவுரைப்பேரல்
கொத்துவெம்பாதகங்குலைந்துசாம்புமால்

வித்தகன் - ஞானவருவன், கொத்து - கூட்டமாகிய.

(கஎ)

மெய்வினைக்குநாலெழுத்துவெங்கொலை
மைவினைப்பாதகமாற்றியங்கெடுப்
பெய்வினைமுதலியபிராயச்சித்தமாம்
செய்வினைக்குறையைபுத்தீர்க்குமென்பவே.

அங்கி - நெருப்பு.

(கஅ)

முத்தியிற்பொருந்துநாலெழுத்துமுன்னுவோர்ப்
புத்தியினமுக்கினப்போக்கிப்பொய்யறச்
சுத்தமாம்படியிகத்துலக்குஞ்சொல்லிய
சித்தமாம்வினைக்குமோர்சீவனாகமே.

முன்னுவோர் - நினைப்பவர்

(கஆ)

அசாமிளன்கதையுரைத்தவத்தியாயம்.

உகடு

தும்மினுமிருமினுந்துயரமிக்குளம்
விம்மினும்வீழினும்வினைசெய்போதினும்
அம்மவிந்நாலெழுத்தறைவரேலவர்
செம்மலர்மால்கழல்சேர்தறிண்ணமே.

செம்மலர் - செந்தாமரைமலர்போன்ற.

(உ௦)

ஆதலானிந்தநாலெழுத்தசாமினன்
ஒதினொருமகவுரைக்குமேதுவாத்
தீதெலாமொழிந்தனன்செப்பினீதுநாம்
நாதனையுரைசெயுடமினுவென்றார்.

உணக்கும்வதுவா - அழைத்தல்காரணமாக.

(உ௧)

ஆற்றலந்திகிரியான் பர்வல்லையின்
ஏற்றனர்பாசநீத்தியம்பல்கேட்டலும்
காற்றெனநமன்றமர்கலங்கியோடினர்
கூற்றொடுவினைதிறங்குநிறாரோ.

ஆற்றலந்திகிரியான் - திருமால்; வல்லையின் . வினாவாக.

(உ௨)

மற்றதுகேட்டலுமறலிடுநாக்கிரீர்
பற்றுதற்குரியேபைகவனமொன்
ற்றிற்றிமெமைதியினியம்பினுவன்
உற்றவெந்தீவினையொருங்குபையசால்.

மறலி - யமன், இற்றிடம்அமைதியின் - இறங்குங்காலத்தில்

(உ௩)

திரும்புமார்பனைச்சிந்தைசெய்யுபு
பரவுறுதொண்டரம்பகவராகுவார்
அரவணையான்கழலடையப்பெற்றிலார்த்
சூரியதெம்மாணையென்றுணர்ந்துகொள்ளிரால்.

சிந்தைசெய்யுபு - சிந்தித்து, பகவர் - சுவாமிகள்.

(உ௪)

பணியனை துயில்வறுபரமவிந்திரை
கணவசெந்தாமரைக்கண்ணவாகமா
மணிநிறவண்ணவென்பவர்மருங்குநீர்
அணுகன்மினென்றனநறத்தின்வேந்தனே.

பணியனை - சர்ப்பசயனம், இந்திரை - இலக்குமி, ஆகம் - திருமேனி, அறத்
ின்வேந்தன் - யமன்.

(உ௫)

எழுதிக்கழிநெடிலாசிரியனிருத்தம்.

ஆழியானன்பாரங்குநீர்த்தேவசாமினனகங்குழைந்தன்னே
தாழிருங்குந்தன்முனைவினியமந்துதாதைசொல்குந்தனனாகி

